

Linda Cajio

Loveswept

Dansul nopții

EDITURA

MIRON

Love'swept

Jake – un bărbat viril, puternic și sălbatic...

Era primitiv, neîmblânzit, concentrat într-o ceremonie sacră – și gol în mijlocul pădurii! **Charity** nu putea crede că era **Jake Halford**, noul vicepreședinte al firmei la care lucra; nu știa cum va da ochii cu el în birou! Roși când el îi ceru să conceapă împreună un proiect, dar nu se putu abține să nu observe ce bine arăta îmbrăcat și ce zîmbet drăcesc avea.

Un primitiv autoritar sau un seducător?

Chiar dacă ritualul bărbaților păruse cam stupid, **Jake** era sigur că-și alesese în **Charity** perechea ideală și hotărî să o cucerească. **Charity** îi aminti că n-aveau voie să amestece afacerile cu plăcerea, dar nu se simțise niciodată atît de femeie, atît de dorită – și atît de malitios amuzată. Îl va putea convinge oare pe iubitul ei că împreună vor cuceri lumea?

L 50.00

Dancing in the Dark

by Linda Cajio

© copyright 1995 by
Linda Cajio

Loveswept

Linda Tajio

Dansul nopții

Traducere de Ruxandra Chiriță

Editura MIRON

București

ISBN 973-95058-5-0

Capitolul 1

Era gol.

Charity Brown privea, printre copacii și boscheții întunecați, către luminișul în care licărea un foc mic. La câțiva pași de flăcările sclipitoare stătea un bărbat cu brațele întinse spre cerul nopții.

Avea ochii închiși, iar trupul, scăldat într-o lucire roșie-aurie, era luminat în cele mai mici amănunte. Era înalt și zvelt, iar mușchii nu-i erau voluminoși, ci supli ca ai unui vânător sălbatic. O umbră de păr îi acoperea pieptul, îngustându-se

pînă sub nivelul tăliei. Privirea ei fu atrasă de partea bărbătească a anatomiei lui. „Bărbătesc“ n-ar fi putut fi niciodată mai bine exemplificat. Stînje-neala îi înfierbîntă obraji, în timp ce restul corpului ei simțea o altfel de fierbințeală. Privi în altă parte, spunîndu-și că n-ar trebui să se simtă ciudat. Ar fi trebuit să fie o sfință, ca să nu privească. Iar simpla și vechea curiozitate umană o învățase că, dacă cineva dădea peste un bărbat gol, în timp ce trecea prin pădure în drum spre casă, venind de la bibliotecă, acel cineva ar fi aruncat, desigur, o privire. Mental, ea ar fi provocat pînă și un sfînt să nu se uite.

Și se gîndi că era plictisitor în Milton, New Jersey.

Dar de ce, se întrebă ea, stătea el astfel în pădure? Ca un războinic din vechime... Cu cîteva mii de ani înaintea faraonilor. Primitiv, viril, sălbatic. Degetele lui Charity strînseră romanul de dragoste și de călătorie în timp, pe care-l luase de la bibliotecă, odată cu cărțile ce-i trebuiau pentru lucrarea de la cursul de economie.

Nu, murmură ea, scuturîndu-și capul. Poveștile erau povești. Țasta era doar un nebun.

O străfulgeră gîndul că atinsese probabil ținta

Dansul nopții

și că ar trebui să se grăbească spre casă, înainte de a fi descoperită trăgînd cu ochiul și de a deveni periculos. Dar bărbatul gol coborî brațele și deschise ochii, iar Charity nu putu rezista tentației să mai arunce o privire. Se aplecă în față și se zgîi la figura lui. În acel moment o zgudui revelația.

Jake Halford.

Charity se retrase, șocată, pînă cînd spatele i se lipi de un foarte masiv trunchi de copac. Încercă să-și recapete răsufierea, pe jumătate pentru că și-o pierduse în urma loviturii, pe jumătate pentru că nu-și putea crede ochilor. Bărbatul gol nu putea fi noul vicepreședinte al companiei *Wayans, Inc.*, care vindea computere și unde ea lucra. Ziarul *Wall Street Journal* îl poreclise Domnul Vrăjitor, datorită îndemînării lui de a prelua companii sau filiale cu probleme financiare și de a le transforma în adevărate izvoare de profit.

Se frecă la ochi și se luptă să-și recapete controlul simțurilor. Imaginația ei o luase complet razna dacă se putea gîndi că bărbatul gol era chiar Jake Halford. Făcu un pas pînă la tufișul în spatele căruia se ascundea și privi îndelung și cu atenție.

Era Jake.

Oh, Dumnezeu!, murmură ea.

În timp ce mintea ei se lupta să priceapă adevărul, el se aplecă, luă de jos o tobă și începu să bată un ritm susținut. Apoi începu să îngîne un fel de incantație și să țopăie în jurul focului.

Charity prinse a chicoti încet, apoi din ce în ce mai tare. Își acoperi gura cu mîna. Chicotul îi țîșni printre buze.

Domnul Vrăjitor, bărbatul care urma să vindece toate bolile financiare de la *Wayans, Inc.*, și chiar toate bolile financiare din Milton, New Jersey, se juca de-a cowboy-ii și indienii în pădure.

Și se părea că-și uitase penele acasă.

Jake privi în jur cu atenție, cu simțurile-i ascuțite, gata să prindă orice dezechilibru în forța naturală a pădurii. Asta se întîmpla adesea în mijlocul ritualului, instinctele lui fiind atît de vii, încît putea surprinde cea mai mică tulburare.

Era ceva acolo.

Un cerb, se gîndi el. Luminișurile din pădurile de pini erau, pentru ei, un refugiu. În el se ridică

dorința de a-i lua urma și de a-l vîna ca în vechime. Dar nu voia să-l ucidă, căci nu avea nevoie de carnea și de blana acestuia. Respecta ființa. Încerca doar să-și trăiască viața așa cum i-o lăsase natura. Întelegea perfect. Omul își părăsise, cu generații în urmă, nevoile naturale, și acum nu avea nici un drept să înșface. Cu siguranță, el nu avea nici o nevoie fizică.

În loc de asta, Jake era acolo în acea seară pentru a-și descoperi trecutul dinlăuntrul său, pentru a găsi adevăratul bărbat și a-l elibera din cușca culturii moderne. Bărbații uitaseră să fie bărbați, le pierise acea nevoie fundamentală de a vîna pentru trib și de a găsi o satisfacție în asta. Bărbatul modern era zăpăcit, nesigur, nefericit. Jake cunoștea acest sentiment. Fusese un bărbat al anilor '80, atît de sensibil la dorințele femeilor, încît și le înfrînase pe ale sale. Pînă cînd, în urmă cu cinci ani, i se oferise slujba mult visată. I se mai oferiseră cîteva și înainte, specialitatea sa fiind salvarea companiilor aflate în primejdie, dar le refuzase din pricina soției lui. De data asta, era vorba să salveze o filială dintr-o situație disperată. În loc să se redreseze, dăduse faliment. Oamenii își pierduseră slujbele. Bineînțeles, conștiința lui

nu-i permitea să ignore următoarea companie aflată în dificultate. Betsy nu fusese de acord cu conștiința lui, sau cu plecarea în alt stat, iar el se pomenise atât de rapid cu un divorț, încît amintirea îl buimăcea încă.

La vremea aceea se simțise egoist și misogin, ratat ca bărbat și soț iubitor. Femeile, adică mama lui și cele patru surori mai mari, îi conduseseră viața încă din leagăn. Nu avusese un model patern, căci tatăl lui își părăsise responsabilitățile familiale la scurtă vreme înainte de nașterea lui Jake. La școală, Jake era considerat „băiețelul lui mămica“, și chiar așa fusese. Mama și surorile lui îi complotaseră viața, apoi îl trecuseră pe mîna soției. Fusese întotdeauna exact ceea ce doreau ceilalți, acceptase chiar să nu aibă copii pentru a nu stînjiți cariera soției. Nu făcuse niciodată ceea ce *avea nevoie* să facă.

Apoi, cu cîțiva ani în urmă, descoperise mișcarea bărbaților. Aceasta nu denigra nici femeile, nici drepturile lor. Aveau aceleași drepturi ca și bărbații. Nu, mișcarea arunca vina direct asupra bărbaților și îi învăța că au și ei nevoi afective. Nevoi ce trebuiau satisfăcute pentru binele lor. Îi învăța pe bărbați să fie din nou bărbați. Și îl

Dansul nopții

ajuta pe Jake să se pregătească pe sine, cel pe care-l subjugase. Îl învăța să-și întâmpine propriile nevoi. Se *pricepea* în meseria lui și era în stare să salveze companiile din dificultate. Nu mai trebuia să se simtă vinovat, pentru că misiunea lui îl purta de la o companie periclitată la alta, în timp ce reputația lui creștea. Avînd grijă de propriile necesități, putea avea grijă și de ale altora. Iar dacă fosta lui soție nu putea înțelege, cu siguranță nu era femeia care i se potrivea.

Jake scrută luminișul în care se afla și pe care-l găsisese foarte nimerit pentru ritualul din acea seară. Nu exista vreo casă, ori vreun suflet pe rază de o milă. Chiar dacă era nou-venit în Milton, se simțea în largul lui. Cînd nu participau și alți bărbați, prefera să urmeze ritualul așa cum o făceau strămoșii săi, cu cincizeci de mii de ani în urmă. Îmbrăcat în costumul original dăruit de mama natură. De aceea era absolut necesară singurătatea.

Alungă gîndul care-l întrerupsese, gîndul că se afla o ființă în preajmă. Se simți bine, împlăcut și înnoit. Se simți din nou bărbat. Îl descătușase din nou pe John cel de Fier din lăuntru său.

În minte i se întruchipă scopul inițial al ritua-

lului. Avea părul de culoarea mierii, ochi căprui și expresivi, o imagine ce dăinuia pururea...

Țintise o pradă chiar acolo, în Milton, și intenționa s-o captureze. Nu era tocmai o practică recomandată de mișcarea bărbaților, dar era totuși înțeleasă.

Instinctul vânătorului îl copleși într-un val de satisfacție. Privi la luna plină și urlă.

La câțiva metri depărtare, Charity Brown o luă la goană ca din pușcă.

– Charity? Charity Brown?

Charity se întoarse și se găsi față în față cu Dansatorul Fără Haine. Căscă gura și se uită imediat în altă parte. Din scurta privire pe care i-o aruncase își dădu seama că, cel puțin, de data asta era îmbrăcat. Era și cazul; se aflau în mijlocul sălii arhivelor de la *Wayans, Inc.*, într-o marți după-amiază. Privirea aceea scurtă o informă că era chiar mai elegant îmbrăcat.

– Oh... ah... da? reuși ea să îngîne, simțind o fierbințeală ce-i cuprindea gîtul și fața. Nu-l putea privi direct, oricît se străduia să i se uite în ochi.

O străfulgeră un gând cumplit. El știa. Panica explodează înăuntrul ei ca artificiile. O zărise în seara dinainte, îi ghicise cumva identitatea, iar acum

Dansul nopții

urma s-o concedieze pentru că-l spionase. Adio. Bon voyage. Dă-i drumul. Era o femeie terminată, căci nu-și putea permite în nici un caz să-și piardă slujba. Din punct de vedere financiar, viața ei se găsea pe muchie de cuțit. Dacă o zi de concediu medical o putea împinge în haos, o concediere ar fi însemnat o adevărată catastrofă.

Spre mirarea ei, el îi zîmbi și îi întinse mîna.

– Sînt Jake Halford, noul vicepreședinte. Nu cred că ne-am cunoscut.

Ba da, ne-am cunoscut, se gîndi ea, așteptîndu-și sentința. În creier îi răsări imaginea lui, dansînd în jurul focului, ca într-un film de mîna a zecea. Fără să-l privească încă în ochi, îi strînse scurt mîna. Foarte scurt. Între ei părea să treacă o furtună ciudată, pe care o respinse.

– Bună, răspunse ea.

Căldura din obraji o arse mai tare. Fir-ar să fie, se gîndi. De ce să roșească ea, cînd el se făcuse de rîs, dansînd gol?

Pentru că îi stătuse atît de bine, îi șopti o voce mică.

– Te simți bine? întrebă el, încruntîndu-se îngrijorat. Pari înfierbîntată.

– Nu, nu, n-am nimic, minți ea. Se simțea ca

o roșie fierbînd. Era conștientă de prezența lui Gwen, funcționara de la arhive, unica persoană aflată în încăpere, martoră la întrevvedere-a lor. Își putea lesne închipui bîrfa pe care Gwen avea s-o împrăști la masa de prînz. Doamne, ce-ar fi ieșit, dacă femeia ar fi știut adevărul adevărat.

– Ești sigură? o întrebă el.

– Da, spuse ea, dorindu-și cu disperare o cale de scăpare.

Rafturile înalte, ticsite cu dosare legate în piele de Manila, o împresurau, ținînd-o lîngă el. Făcu o grimasă cînd își dădu seama că ratase cea mai bună ocazie de a fugi, cînd el crezuse că se simțea rău.

Chipul lui căpătă o expresie ciudată.

– Nu contează. Probabil că proasta circulație a aerului e de vină. Ceva circula totuși prea bine înăuntrul ei, se gîndi ea. Putea încă să-l vadă gol. Foarte gol.

Rămase cîteva clipe tăcut. Charity avu sentimentul distinct că în acele clipe era ochită, așa cum căprioara e aleasă ca pradă de o puma. Și ca o căprioară înspăimîntată, nu se putea mișca. Într-un tîrziu, el vorbi:

– Din cîte am înțeles, lucrezi aici de patru ani.

Dansul nopții

Senzația se domoli. Prezența lui era, într-adevăr, impunătoare, dar era absurd să-i fie teamă, își zise ea.

– Așa este, domnule Halford. De ce făcea așa ceva? se întrebă în sinea ei. De ce-ar dansa un bărbat în toată firea în jurul focului, urlînd în felul acela? Parcă era ciinele din Baskervilles cu probleme glandulare. Precis era nebun. Oare cînd avea s-aducă vorba despre concedierea ei?

– Jake, spuse el, zîmbind.

Clipi, surprinsă de familiaritatea pe care i-o oferea.

– Jake, repetă ea, după ce-și dresе glasul.

– Iar tu ești secretara lui Dave Ringman.

– Chiar ceva mai mult de-atît, preciză ea, pe un ton înțepat, căci îi rănise orgoliul. Ea conducea întreg departamentul comercial în locul lui Dave, care prefera să-și petreacă orele de muncă „luînd contact” cu cei mai importanți clienți ai companiei *Wayans*. N-o deranja munca în plus, ar fi dorit însă funcția și salariul corespunzător.

– Aha. Tonul lui Jake deveni mai dur, iar ea își dădu seama că tocmai comisesе o greșeală tacită față de noul vicepreședinte. Și nu era bine deloc.

– Vreau să spun că în departamentul comercial există o bază enormă de date cu care pot să lucrez.

– Şi care e situaţia în departamentul comercial?

– Mai proastă ca înainte, răspunse ea sincer, ştiind că aceasta era cauza pentru care venise el aici. Oricum deţinea datele privitoare la anul precedent. Ea i le trimisese, sub semnătura lui Dave. Trecuse mai mult de un an, de cînd *Wayans* începuse să se prăbuşască în spirală. Nu putea şti cît va mai dura pînă cînd slujbele angajaţilor vor fi periclitare, dar bănuia că pragul crizei fusese deja trecut.

– Bine, o să întoarcem noi roata. Zîmbi vesel. Vorbea atît de normal, de raţional. De-a dreptul fermecător.

Privindu-l, îşi dădu seama că se purta prietenos. Nu ca o persoană surprinsă în flagrant delict, gata să nimicească martora. De altfel, îi venea greu să-l identifice pe dansatorul gol cu acest director sigur pe sine, cu cămaşă albă, de mătase, şi cravată cu ac. Ochii lui, de un căprui cald, contrastau cu trăsăturile întunecate, taciturne. Luîndu-şî inima în dinţi, îi aruncă o privire

Dansul nopții

atentă și descoperi că era foarte atrăgător.

Poate că nu se pregătea s-o concedieze. Poate nici nu-și închipuia că-l văzuse. Poate că era un tip cumsecade, căruia-i plăcea să se joace de-a taberele de vară. Orice-ar fi fost, îl avea pe șeful ei la mână. Și nu cu un fleac.

Zîmbi. Oare ce le cântase el zeilor în seara aceea? Sau călcase din greșeală în foc? „Oo, oo, ahh, ahh“ putea fi și un strigăt de durere.

– Ce ți se pare atît de nostim? Întrebă el.

– Oh... ah... nimic. Dar era nostim. Poate cântase „Frunză verde mușetel, fără-un ban în portofel“. Rîse scurt, fără voia ei.

– Precis te amuză ceva, spuse el, zîmbind.

Se dăduse de gol. Își controlează imediat expresia feței.

– Nu, nu.

Din nefericire, chicoti, stricînd întregul efect.

– Haide, încercă el s-o înduplece, zîmbind.

– Nu-i nimic. Își apăsă gura cu mîna. E cumplit.

– Ce anume?

Își flutură mîinile, fără a se putea opri din rîs. Nu-i venea să creadă ce i se întîmpla. Cum i-ar fi putut rîde șefului în nas, indiferent de motiv,

dacă ar fi fost în toate mințile? Și totuși, cu cât se străduia să se stăpînească, cu atît rîdea mai tare.

– În regulă, o puse el la punct.

– Scuză-mă, izbuti ea să îngîne, sprijinindu-se istovită de rafturile cu dosare.

El se încruntă, apoi luă hotărîrea, evidentă, de-a ignora neînsemnata ei tulburare.

– Voiam să discutăm și despre proiectul pentru Bickman. Dave mi-a spus că l-ai ajutat.

Afirmația o aduse la realitate. Ea făcuse toată treaba, în timp ce șeful ei adunase laurii. Jake zîmbi scurt.

– Acum, că am reușit să obțin întreaga ta atenție, află că am un proiect similar, la care vreau să lucrezi cu mine.

O cuprinse furia. Altă lucrare pe care ea s-o facă, iar altul să culeagă laurii? Nici gînd. Își dădu seama că el era șeful. De la cine era să primească dovada unei munci aducătoare de lauri? De la sine însuși? În schimb, avea să vadă de ce era în stare. Era de fapt o primă ocazie de a obține o promovare și o creștere a salariului, de care avea mare nevoie.

Bineînțeles, aceasta însemna că urmau să lu-

Dansul nopții

creze împreună. Nu era sigură că avea puterea s-o facă. Era un bărbat atrăgător, cam prea atrăgător pentru a-i conveni. Putea deveni periculos. Risca să fie zăpăcită jumătate din timp.

– Aș fi încântată, răspunse Carity în sfârșit, conștientă de faptul că nu-și putea permite să-l refuze. Dar cum rămîne cu Dave?

Se încruntă a mirare.

– Vei continua să lucrezi cu el, bineînțeles. Care-i problema? Eu am deja o secretară.

Încep să-mi pierd mințile, se gândi ea. Făcu o tentativă de apărare.

– Am deja o cantitate enormă de lucru...

– Nu poți lucra acasă? Proiectul ăsta nou e foarte important pentru binele companiei. Chiar pentru salvarea ei.

Îl privi uimită. Să lucreze acasă?

– Sînt înscrisă la cursurile serale de la Drexel University...

– Doar nu te duci acolo în fiecare seară. Îi întoarse privirea, zîbind. Este vorba despre un proiect foarte important pentru *Wayans* și am nevoie de ajutor. De cineva priceput. Dave e prea ocupat.

Și chiar dacă-i dădea lucrarea lui Dave, tot pe

capul ei ar fi căzut. Charity știa să recunoască o înfrângere. Dansatorul Fără Haine avea dreptul să capete o a doua poreclă. Domnul Căpcăun.

Privind-o pe Charity cum se învoiește să-l ajute, Jake hotărî că lucrurile decurgeau bine. Foarte bine.

Deși încerca să nu se uite fix la ea, nu se putea stăpîni. Charity Brown era teribil de atrăgătoare. O observase pentru prima oară cu o săptămînă în urmă, cînd părăsea clădirea și fusese pe loc cuprins de o puternică dorință fizică, urmată de o și mai puternică dorință sufletească. Nu-și putea aminti cînd îi stîrnise ultima oară o femeie asemenea reacție; de atunci, se hotărîse să o cunoască cu orice preț. Întrebuse în stînga și-n dreapta, îi studiasе dosarul, obținuse unele informații și, în sfîrșit, ticluise un plan.

Își găsisе prada, o însemnase, iar acum o vîna după tradiția străveche. Se folosea de îndemînarea specifică spiritului masculin și se simțea minunat în chip de vînător. Avea să dureze multă vreme, dar asta însemna o mai mare împlinire a sufletului. Cu siguranță, cînd urma s-o captureze, aici nu încăpea îndoială, rezultatul ar constitui plăcerea mutuală. Era convins că va fi și ea

Dansul nopții

mulțumită. Văzînd-o acum, știu că avea să fie o pradă bogată.

Părul, de culoarea mierii brune, i se arcuia în jurul feței. Trăsăturile, marcate de ochii mari, câprui și de gura generoasă, făcută parcă pentru sărutări, erau aparte, fără a avea o frumusețe clasică. Nici trupul nu-i era mai prejos. Cînd o privise prima oară cum se îndrepta spre mașină, avusese ocazia să-și aprofundeze cunoștințele despre senzualitatea mișcării. Era înaltă; aproape de înălțimea lui. Așadar, contactul între privirile lor era desăvîrșit. Atunci cînd se realiza. Era extrem de sfioasă.

Și neliniștită. Cel puțin, așa părea. La început, roșise îngrozitor, apoi o apucase rîsul. Erau reacții neașteptate, dar care nu-l descurajaseră. Prea multe îl intrigau în comportarea ei.

Cu toate acestea, trebuise și el să se controleze. Cînd păruse că îi era rău, pe el îl copleșiseră toate complexele de care credea că scăpase. Cînd spusese că se simte bine, el se forțase să nu insiste cu întrebările.

– Bine, zise ea, surîzînd. N-aș vrea să te mai rețin... Jake. Ar fi timpul să mă întorc și eu la birou.

Linda Cajio

– În regulă. Ce-ar fi să ne întâlnim diseară, să discutăm despre...

– Nu te supăra, îl întrerupse Charity, dar am cursuri.

Clipi surprins, apoi își aminti că îi spusese ceva despre cursuri.

– Atunci mâine...

– Trebuie să învăț. Zîmbi în chip de scuze. Îmi pare rău.

Se încruntă. Oricît îl interesa Charity din punct de vedere personal, nu-și putea permite să riște noul proiect dacă ea nu era capabilă să-l preia. Toate informațiile, pe care le deținea despre felul ei de-a munci, îl îndreptățeau să creadă că era persoana nimerită și că asta era pentru ea o ocazie bună. Dar programul de lucru urma să fie o problemă.

– Bine, ce-ai zice să ne vedem imediat după orele de serviciu? Trebuie neapărat să-ți arăt ceea ce vreau să faci.

– Ahhh... Părea nefericită. Scuză-mă că întreb, dar n-am putea discuta în timpul orelor de serviciu?

– Nu vreau să-i forțez mîna lui Dave. N-ar fi cîstit să i-o iau înainte la rînd și să-i împrumut

secretara cînd are și el nevoie de ea.

– Ai dreptate. Vocea ei era plată.

– Îți promit, Charity, n-o să dureze mult. Știu că ești îngrijorată din cauza asta, o încurajă el, zîbind.

Dădu din cap, deși nu părea convinsă. El decise că unica soluție era s-o convingă.

– Ne întîlnim spre sfîrșitul programului. Acum întoarce-te la biroul tău, adăugă el pe un ton binevoitor, făcîndu-i semn cu mîna. Cu cît termini mai repede treaba pentru Dave, cu atît te poți apuca mai repede de proiectul meu.

Îi aruncă o privire ucigașă. Oare ce spusese ca s-o ofenseze? Nu apucă să-și răspundă, căci ea îl ocoli și o porni spre departamentul ei; tocurile îi răsunară pe mozaicul lustruit.

Abia acum își dădu seama că ceea ce-i ceruse să facă era mult mai dificil decît prevăzuse. Dar trebuia să obțină ajutorul ei. După ce asistase la falimentul unei companii, jurase să nu mai dea niciodată greș; își ținuse promisiunea cu toate firmele cu care colaborase de atunci. Avea să lupte din toate puterile ca să salveze *Wayans* de la faliment. Avea și alte strategii, în afară de acel proiect, pentru a scoate compania din criză. Nu erau

la fel de simple ca o afacere guvernamentală de milioane de dolari, dar munca era mult mai plăcută cu Charity alături. Firește, dacă aveau să fie împreună.

Trebuia să fie împreună. O dorea atît de mult, încît îl zguduia; simțea cum se contopește cu propria lui ființă. Farmecul ei îl mișca profund, trezind în el mai mult decît interesul pentru o femeie atrăgătoare. Oare astfel își recunosc vulturii perechea?

Își aminti că vulturii se împerecheau pe viață.

Jake își atinse inima și îi simți bătăile ritmice în piept. Nevoia afectivă pentru ea era, într-adevăr, puternică, dar putea fi chiar atît de puternică? Își scutură capul; confunda atracția fizică cu ceva mai profund, atîta tot.

Hotărî ca, în după-amiaza aceea, să folosească ocazia de a drege ceea ce-i spusese, necăjind-o. Se îndreptă fluierînd spre ușa sălii arhivelor.

– Bună ziua, domnule Halford, îl salută funcționara, încercînd să-i atragă atenția.

– Bună, îi răspunse el, fără s-o privească. Apoi își reluă fluieratul.

Presimțea că Charity Brown va fi pînă la urmă încîntată de ambele lui proiecte.

Dansul nopții

De acela pe care-l cunoștea și de acela despre care n-avea habar.

Cîteva ore mai tîrziu, Charity intra în biroul lui Jake Halford, cu sentimentul distinct că intra la Judecata de Apoi. Arăta bine sala asta de judecată. Pereții și covoarele erau asortate în tonuri de gri și bej, iar mobilierul, din mahon lustruit, adăuga o notă de căldură. Jake Halford nu făcea parte dintre cei care considerau că pe biroul lor nu trebuia să existe nimic, în afară de o lampă și un telefon, ca Dave, de pildă. Biroul lui Jake era un ocean de lemn, plin cu teancuri de lucrări. Charity era de acord cu această imagine.

Ședea rezemat în scaunul său și citea. Nici „judecătorul“ nu arăta rău deloc, constată ea. Costumul albastru-închis îi venea de minune. Era, fără îndoială, făcut la croitor. Își pieptănase părul spre spate și avea o umbră de barbă. Probabil, trebuia să se radă de două ori pe zi.

Își ridică privirea spre ea, o invită să ia loc, apoi se apucă din nou de citit.

Ea se așeză cu grijă pe un scaun. Cum el continua să citească, începu să studieze tavanul... mobila din jur... ușa din stînga... fereastra din spațele biroului. El citea mai departe, iar ea blestema în gînd. În seara aceea, trebuia să dea un test la cursul de marketing și voia să-și revadă materia, iar el îi irosea timpul, ținînd-o închisă în camera aceea. Biroul era spațios, dar prezența lui îi conferea dimensiunea unei debarale. Acesta era cuvîntul. Prezența, virilitatea lui. Magnetismul sexual. Dacă-l privea, își periclita tensiunea, pulsul; de aceea se străduia să țină ochii ațintiți deasupra capului lui.

În sfîrșit, puse deoparte hîrțile pe care le citise și se aplecă înainte, cu mîinile pe birou, cu ochii în ochii ei.

Ea îi susținu privirea, hotărîtă să nu se lase intimidată.

– Spuneai că ai de lucru pentru mine.

– Un proiect special. Pe buze îi flutură un zîmbet ușor. *Wayans* are ocazia să obțină un proiect amplu în cadrul armatei. Trebuie să asigurăm revizia completă a echipamentelor de calcul din departamentele principale și să le menținem în formă pentru următorii zece ani. Beneficiarii doresc

Dansul nopții

să poată comunica cu ajutorul echipamentelor automatizate de birou și a sistemelor de operare pe care le au în dotare.

– Toate astea sînt pentru departamentul apărării? Au mai elaborat proiecte de apărare, care au dat întotdeauna bătaie de cap.

– Nu. Sînt pentru munca de informare. Birourile lor sînt niște adevărate antichități. Contractul acesta, dacă reușim să-l obținem, va implica îmbunătățirea și împrăștierea tehnologiei.

Charity zîmbi, căci afirmația lui cu dublu sens presupunea procurarea de noi echipamente, ori cînd ar fi fost cazul.

– Proiectul va aduce milioane companiei, continuă Jake. Am să fiu sincer cu tine, Charity. *Wayans* este într-o situație foarte grea. Vreau să introduc o serie de programe care să ne readucă pe linia de plutire. Dar contractul acesta ne poate propulsa pînă în vîrf.

Expresia „pe linia de plutire” conținea o tentă de rău augur; Charity respinse gîndul. În schimb, încercă să evalueze efectele proiectului pe care i-l prezentase el. Proiectul însemna slujbe asigurate ani de zile de-acum încolo și creșterea posibilităților, atît în cadrul firmei, cît și în afara ei. Vedea

deja deschizîndu-i-se uşa spre noi şanse. Trebuia să-i treacă pragul. Avea treizeci de ani, era singură şi nu se întrezărea vreo schimbare a acestei stări de lucruri.

– Vreau să cercetezi şi să organizezi componentele sistemului de date. Sîntem o companie mică şi ne luăm de piept cu concurenţi importanţi. Mă aştept ca înşişi producătorii de calculatoare să încerce să obţină proiectul. Asta înseamnă că va trebui să fim inventivi în combinaţiile de echipamente şi software şi să ne ocupăm de serviciul personal. Noi vom fi integratorul de sisteme.

Ea oftă la gîndul că, pentru a fi integratorul de sisteme, îi aştepta o cantitate uriaşă de muncă. Trebuiau să anticipeze nenumăratele componente ce puteau fi solicitate şi cine anume le fabrica, apoi să asambleze diversele echipamente şi software într-un sistem special, la cel mai ieftin preţ. Cumpărînd „à la carte” de la diferiţi producători şi furnizori, în loc de a folosi un singur sistem, aveau să spargă piaţa marilor companii.

– Există vreo problemă?

– Nu. Pare însă un proiect la care ar trebui să lucreze întregul personal, răspunse Charity, precaută.

Dansul nopții

– Nu. Privirea lui era la fel de neînduplecată ca și vocea. Este proiectul meu. Cine are probleme, să vină la mine. Alege-ți un tehnician, care să te ajute cu specificațiile. Dar, în general, nu doresc vîlvă în jurul acestui proiect.

– Nu va fi ușor să păstrăm secretul.

– Cunosco politica de birou, dar n-am poftă de speculații și bîrfe. Cu cît se știe mai puțin, cu atît mai bine. Va trebui să găsim o soluție unică pentru integrarea sistemelor, ceea ce presupunea declararea caracterului secret.

Charity dădu din cap, în semn de încuviințare. „Soluțiile unice” necesitau de obicei caracter confidențial, ca să nu fie furate de către concurenți. Asta însemna că doar persoanele autorizate să lucreze la respectivul proiect cunoșteau specificațiile. Din nefericire, orice minte isteasă, care vedea ce intră în depozit, putea să ghicească fără greutate „soluția unică”. În realitate, mulți trăiau de pe urma acestei îndeletniciri.

Dar nu avea de gînd să se lase învinuită pe nedrept, cînd se va afla că primise un proiect de o asemenea anvergură. Și urma cu siguranță să se afle. Timpul petrecut împreună cu tehnicianul i-ar fi dat de gol. În plus, Dave era gură spartă.

Jake vorbi, atrăgându-i atenția.

– Nu vreau să iasă prematur la iveală, nici măcar aici, la *Wayans*. Există vreun tehnician în care să poți avea încredere?

– Da. Mary DeMario.

– O să am eu grijă de speculațiile ce se vor face pe seama ta. Ce-ai zice de-o cină în seara asta?

– Îmi pare rău, îl întrerupse ea, revoltată de îndrăzneala lui flagrantă. Am cursuri în seara asta. Ți-am mai spus-o.

– Nu le poți amîna? Avem de lucru.

– Nu, nu le pot amîna. Bărbații ăștia, se gîndi ea dezgustată. Cînd nu obțin ceea ce vor, devin niște copii răsfățați. Lucrul trebuie să se desfășoare în timpul orelor de serviciu, adăugă cu glas tare.

– În regulă. Îi zîmbi, ca să nu pară supărat. Atunci, am să te învoiesc cîteva ore din timpul serviciului. Ce-ar fi să-mi arăți orașul Milton, în weekend-ul care vine? Să nu-mi spui că ai ore și atunci.

O prinsese în capcană.

– Dacă ai văzut clădirea companiei *Wayans* și strada principală, ai văzut tot orașul. Continuă,

trăgînd aer în piept: Prefer să nu amestec relațiile de serviciu cu viața personală.

Ochii lui o țintuiră cîteva clipe, iar ea își dori să se caște podeaua sub ea, înghițind-o. Nu mai văzuse niciodată o expresie atît de împietrită pe chipul cuiva.

– La *Wayans* nu există restricții împotriva fraternității, spuse el, în sfîrșit. Iar dacă există, le anulez pe loc. Zîmbi cu atîta căldură, încît expresia înghețată de adineauri părea o închipuire. Haide, Charity. Ce-o fi așa de înspăimîntător într-o biată cină?

– Nimic, minți Charity. Dar asta-i politica mea personală, o politică foarte bună.

– Cred că-i o politică împruțită.

Se ridică în picioare, spunînd:

– Domnule Halford. Nu doresc să ne jucăm de-a polemica. Deși mă simt flatată, nu încurajez relații personale cu colegii de serviciu. Nici cu șeful.

Se ridică, la rîndul lui.

– E vorba doar de o cină, Charity.

– Pentru care îți mulțumesc. Dar sînt nevoită să refuz. Acum trebuie să plec, am de dat un test în seara asta și vreau să mai învăț ceva.

Părăsi încăperea cît putu de repede. După ce închise ușa în urma ei, oftă, ușurată. Nu fusese simplu să scape de o întîlnire privată. Una era să lucreze cu el, și cu totul alta era o cină în doi; ceva mult prea intim, ce putea duce la alte întîmplări mult prea personale.

O îngrozea gîndul la celelalte întîmplări intime, mai ales cu un bărbat care dansa gol și urla la Lună.

Capitolul 2

– Le-a cerut lui Bill și lui Helga să se pensioneze mai devreme!

– Păi, oricum s-ar fi pensionat amîndoi anul viitor. Dar ai auzit că vrea să ne taie primele de Crăciun?

– Ce prime? Nu primim decît un curcan de la autoservire.

– Ei bine, n-o să mai primim nici măcar curcanul! În plus, face propagandă pentru nu știu ce mișcare a bărbaților...

– În cazul ăsta, ne aflăm în locul potrivit.

Într-o despărțitură a toaletei pentru femei, Charity chicoti, în timp ce-și aranja fusta și asculta bârfa purtată în fața chiuvetelor. Dacă ar mai fi contribuit și ea la conversație cu ceea ce știa, interlocutoarele ei ar fi leșinat pe loc. Dansatorul În Pielea Goală era destul de impresionant și fără să se cunoască amănunte în plus despre el.

Avea sentimentul că aceste schimbări nu erau decît vârful proverbialului aisberg și că, odată ce s-ar fi topit gheața, n-ar mai fi rămas nimic. Deși știa că firma se afla într-o situație prea jalnică pentru a putea învinovăți o recesiune națională, ura ideea renunțării la micile atenții. Oamenilor le pierdea entuziasmul. Valoarea măsurată în bunăvoință a curcanilor oferiți de sărbători întrecea cu mult prețul lor.

Într-o despărțitură; în încăperea se lăsă o liniște absolută. Cele patru femei de la chiuvete se zgîiră la ea, de parcă i-ar fi crescut două nasuri. Trecuse o săptămînă de cînd Jake îi încredințase proiectul guvernamental, iar timpul petrecut cu el nu trecuse neobservat.

– Ce spuneți, strigă o femeie dintr-o despărțitură, nu aud nimic!

– Pentru că sînt eu aici, îi răspunse Charity. Sînt Charity Brown.

– Ah. O putea aproape auzi pe femeie înghițindu-și stînjeneala.

Charity le zîmbi celorlalte colege, care începură la unison să-și aranjeze părul, ori să se întoarcă la lucru. Nici una n-o putea privi în ochi, iar ea știa că lucrurile se vor înrăutăți, înainte de-a se îndrepta.

– Știu, știu, spuse ea, spălîndu-se pe mîini. Mă afișez cu Șeful cel Mare și credeți cu toții că sînt protagonista din ultimul episod al serialului „Eu spionez“.

Dacă ele ar fi știut că întîlnirile dintre ea și Jake aveau un substrat din ce în ce mai profund, care nu avea nici o legătură cu afacerile, dacă ar fi știut despre dorința ei fierbinte de a împărți cu el secrete mai intime decît speculațiile legate de calculatoare... ei bine, dacă ar fi știut toate astea, bîrfele ar fi atins proporția unei explozii. De fiecare dată cînd erau împreună, nu putea face abstracție de zîmbetul lui... de felul cum se mișca, cu acea grație masculină... de felul cum o privea, drept în ochi, coborînd apoi privirea spre gura ei... și flacăra aceea care-i strălucea în ochi de fiecare

dată cînd se întîmpla așa ceva. Și se întîmpla din ce în ce mai des.

– De fapt, reluă ea, străduindu-se să revină în prezent, a pus pe roate un proiect care o să fie un mare succes pentru *Wayans*. Era mai bine să le dea femeilor o mică informație, decît să lase loc unei avalanșe de zvonuri. M-a ales în echipa lui. Nu va fi ca de obicei, cînd șeful se alege cu gloria, iar noi, cu munca. Mai mult nu vă pot spune. Caracter confidențial.

Toată lumea încremenise, ascultînd cu atenție încordată, cu gura căscată. Ea continuă, asumîndu-și un risc calculat. Cred, stimate doamne, că Halford va înțelege în curînd cine muncește cu adevărat în firma asta.

– Chiar așa? se întrebară, în cor.

Încuviință din cap.

Femeile începuseră pe dată să se întrebe ce schimbări urmau să se producă în cadrul firmei, care să fie în avantajul lor.

Charity suspină în gînd, ușurată că reușise să le distragă atenția de la persoana ei. Spera că Jake va înțelege. De ce i-ar fi predat direct sarcina, în loc să i-o încredințeze lui Dave?

Cînd reveni de la toaletă, o aștepta șeful. Era

Dansul nopții

furios.

– A sunat *prietenul* tău de sus, o informă Dave. Era un bărbat scund, posomorât, cu tenul palid. Charity avea întotdeauna senzația că privirea lui avea o undă de spaimă, ca și cum ar fi așteptat să fie prins în flagrant delict. Ar fi vrut să-i spună că s-ar fi descurcat mult mai bine în conducerea personalului, dacă s-ar fi comportat firesc, abandonând politica de birou.

– Nu există aici un etaj deasupra noastră, Dave, răspunse ea, zîmbind dulce. Înțeleg că te referi la domnul Halford.

– Cred că e nebun. De ce ți-a dat ție proiectul? Eu mă ocup de lucrurile astea. Și, în altă ordine de idei, cum mai pot să te pun la treabă, când stai toată ziua nas în nas cu el?

Charity rezistă tentației să-i dea replica meritată. Dacă el se ocupa de lucrurile astea, de ce avea nevoie s-o pună la treabă? Puțină diplomatie, își impuse ea. Era jignit și, după cum îl cunoștea, îngrijorat în legătură cu propria-i funcție în firmă. Numele ei nu putea fi compromis. Dar nu avea voie să uite că, după terminarea proiectului, Dave îi rămînea în continuare șef.

– Nu este chiar așa, Dave. Domnul Halford

dorește declararea caracterului confidențial al „soluției unice”, pe care o va găsi *Wayans*. N-are decît o paranoia obișnuită. Doar știm cu toții cît de „unice” sînt soluțiile astea, de fapt.

Expresia lui Dave arăta înțelegere și recunoașterea înfrîngerii temporare.

– Halford e totuși nebun. Toți bărbații trebuie să se prezinte în după-masa asta la o întrunire cu el. E obligatoriu.

– Obligatoriu? Mintea ei se străduia să digere afirmația. Auzise despre întrunire cînd fusese la baie, dar nu aflate așa o știre picantă.

– Doar noi, sublinie Dave, cu un zîmbet îngîmfat.

– Aha. Dădu din umeri și își trase scaunul de sub birou. Orice-ar fi, n-avea de gînd să se lase impresionată.

– Te așteaptă Halford, îi aminti Dave.

Apăsă pe un buton și introduse un fișier pe calculator.

– Trebuie să reglez mai întîi comenzile pentru Bickman și să le transmit la depozit. Durează doar cîteva minute.

– Aha. Dave părea uluit de faptul că ea își rezolva obișnuitele probleme de serviciu.

Dansul nopții

Charity ștecură din cap, chicotind în sinea ei. Nu strica să le arate tuturor că știe care-i sînt prioritățile.

Puțin mai tîrziu, cel de-al doilea șef era aproape la fel de nervos ca primul.

– Te-am chemat acum două ore.

Charity decise să desființeze întrunirea din după-amiaza aceea. Urmău să participe toți bărbații de la *Wayans*, dar mai ales cei din fața ei. Se așeză pe scaunul din fața biroului său.

– Am avut de reglat niște comenzi pentru Bickman. De altfel, chiar tu m-ai instruit să nu-mi neglijez sarcinile de serviciu.'

– Așa este. Am adunat datele necesare, așa că te poți apuca de treabă, continuă el, împingînd spre ea o mapă groasă.

Deschise mapa, trecînd în revistă conținutul. O primă privire îi spuse mai multe decît îi spusese Jake. Ridică privirea, descurajată.

– E mult. Nu știu dacă am să reușesc să fac totul singură.

– Uită că mă ai pe mine? Știu că sînt multe componente de cercetat, de găsit producătorii și prețurile optime. Mă ocup eu de negocieri, nu-ți face griji. Și avem destul timp la dispoziție. Anul

acesta, pot scoate firma *Wayans* din încurcătură, Charity. Apropo, de unde te-ai ales cu numele ăsta?

Clipi, surprinsă de întrebarea neașteptată.

– De la părinți, bineînțeles, răspunse Charity, îmbujorată. Tatăl meu predă istoria colonială la Universitatea din Boston. Iar mama e ghid la Olde Plimoth, satul original.

– Acela în care toată lumea se îmbracă și vorbește ca Pelerinii?

– Da. Mama vorbește fluent engleza elizabetană; e foarte interesant când uită că e acasă. Oricum, le-au dat celor trei fiice nume puritane.

– Faith (Credință) și Hope (Speranță)? Încercă el să ghicească numele surorilor ei.

– Prudence (Înțelepciune) și Virtue (Virtute), îl corectă ea, rîzînd. Cred că eu am fost cea mai norocoasă.

Rîse și el, iar ea își dori să n-o fi făcut. Avea un rîs minunat, natural și puternic. Și era un interlocutor plăcut. Sîngele din trupul ei își încetini cursa, transmițîndu-i în vene o vrajă senzuală, subtilă. Simțea față de el o atracție difuză. Îi venea tot mai greu să-l identifice cu nebunul gol, care urla în pădure.

Dansul nopții

Încă îi mai zîmbea.

– Și trebuie să trăiți în așa fel, încît să vă onorați numele, nu-i așa? Pentru asta vi s-au dat aceste nume?

– Doamne ajută, așa e. Am trecut totuși prin cîteva perioade rebele.

Ale ei fuseseră chiar spectaculoase, într-un fel. Părăsise colegiul fără a fi trecut cele patru examene necesare obținerii diplomei ce-i permitea să profeseze în învățămînt; le spusese părinților că le împlinise dorințele și că era timpul să și le îndeplinească pe ale ei. Își începuse viața profesională cu promisiuni de promovare, rămase neîmplinite. Se angajase cu pretenții din ce în ce mai mici, apoi se angajase la *Wayans*. Întoarcerea acasă ar fi fost o formă de înfrîngere, așadar nu o considera ca pe o alternativă. Și totuși, muncea din ce în ce mai mult, pentru recompense tot mai modeste.

La capitolul dragoste, situația era aceeași, de cînd pusese capăt unicei logodne, cu multă vreme în urmă. Era ciudat cum se agață femeile de o relație, se gîndea ea, doar pentru că îi interesau pe respectivii bărbați. Cînd se despărțise de Cal, ultima ei greșală în domeniul bărbaților, hotărîse

să nu mai aibă niciodată o relație stabilă. Nu-și dorea decît un om cumsecade. Dacă-l găsea, cu atît mai bine. Dacă-i era dat să rămînă singură, era bine și așa.

Se încruntă, gîndindu-se la prieteni și dîndu-și seama că nu-i avea. Avea o mulțime de cunoștințe, dar nici un prieten adevărat. Poate că-i plăcea prea mult singurătatea. Cursurile serale nu îmbunătățeau lucrurile.

– Așadar, erai rebelă, spuse Jake, aducînd-o la realitate. Zîmbetul lui căpătă o nuanță de intimitate, accelerîndu-i pulsul. O năpădiră idei fanteziste despre alte feluri în care-i putea accelera pulsul; le alungă pe dată. Era sigură că Jake Halford nu era un om cumsecade, care să-i ocrotească sentimentele „după cel de-al doilea seceriș”.

– Cu siguranță ai avut o copilărie interesantă, continuă el, dar trei fete. Eu am patru surori, toate mai mari ca mine, toate pacostea vieții mele.

În ciuda cuvintelor, tonul îi era afectuos.

– Biet copil! exclamă ea, surîzînd.

– Așa s-au purtat cu mine, pînă cînd le-am explicat că nu mai eram un puști. Treaba asta nu le-a plăcut prea mult. Rînji drăcește, iar ea și-l

putu ușor închipui apărându-și drepturile. Încrederea în sine era puternică și evidentă, fără să atingă nivelul îngîmfării. Se simțea bine în propria piele, ca bărbat și ca persoană. Era o calitate atît de rar întîlnită, atît la bărbați, cît și la femei. Dar îmi plac valorile străvechi, continuă el. Cred că am pierdut multe dintre ele în ultimele sute de ani, mai ales negîndu-le.

Se aplecă înainte, cu o lucire nouă în ochi.

– Uită-te la noi, Charity. Omenirea a decăzut în nesiguranță și nefericire. În vremurile de demult, bărbații erau vînătorii, războinicii și protectorii, iar femeile aveau sarcina să adune, să hrănească și să ocrotească. Munceau împreună, fiecare în felul său, dar totuși într-o totală interdependență, ca să supraviețuiască și să asigure continuitatea speciei. Nici unul din sexe nu era mai important ca celălalt. Dar, de-a lungul secolelor, s-a întîmplat ceva și cu bărbații și cu femeile. Am pierdut apropierea, unitatea aceea. În sfîrșit, femeile și-au adus aminte că sînt egale cu bărbații. Dar bărbații nu au reușit să-și regăsească simțul egalității. Și-au pierdut pînă și capacitatea de a-și îndeplini necesitățile. Au pierdut-o prin ei înșiși. Bărbații nu-i mai învață pe băieți să fie bărbați. Propriul meu

tată a părăsit familia înainte de nașterea mea și l-am văzut rareori după aceea. Aveam nevoie de modelul acela bărbătesc, de apropierea aceea. Unicul mod prin care o pot recupera este să mă întorc la căile străvechi și să învăț rînd pe rînd. De aceea am cerut o întrunire cu bărbatii de la *Wayans*, ca aici s-o putem lua de la capăt. Rîse, văzîndu-i expresia de uluire pe față. Crede-mă, nu sînt nebun. Dar asta m-a ajutat să trec peste niște momente grele. Pun pariu că mama ta ar înțelege perfect. Puritanii, care s-au așezat în ținuturi noi, erau total dependenți unii față de ceilalți ca să poată supraviețui și au lăsat moștenire aceste cunoștințe copiilor lor.

Charity îl privi, fără un cuvînt. Încerca să-i spună ceva. Simțea asta. Încerca să-i spună că bărbatii deveniseră, într-un fel, inferiori femeilor. Dacă așa credea, n-avea decît să mai arunce o privire asupra ierarhiei de la *Wayans*. Majoritatea copleșitoare a echipei manageriale era formată din bărbatii de toate culorile. Femeile de toate culorile nu aveau mare căutare.

Ceea ce Charity înțelegea era faptul că toate acestea erau în strînsă legătură cu rolul său de Dansator în Pielea Goală. Revenea cu pași mari

spre natură. Și intenționa să-i invite pe majoritatea bărbaților de la *Wayans* să îi urmeze exemplul. În minte îi apăru tabloul viu al lui Dave și al celorlalți dansînd în jurul unui foc mare și cîntînd: „Oo, eee, oo, ah-ah“. Erau cu toții în pielea goală, inclusiv unii care n-ar fi trebuit să apară niciodată astfel. Își propuse să obțină un loc în primul rînd la acest spectacol și un rezervor cu oxigen, care s-o salveze în cazul că risca să moară de rîs.

Își dresă glasul.

– Nu știu dacă mama mea ar vedea astfel lucrurile. Ar perora ore întregi despre cît e de greu să reaprinzi focul în vatră după ce s-a stins și despre faptul că bărbații nu sînt niciodată de ajutor.

Jake dădu din cap.

– Într-adevăr, era sarcina femeilor să protejeze vatra, iar a bărbaților, să protejeze familia. Erau uniți. Bărbații sînt vînători și războinici, Charity. Instinctul acesta ne-a călăuzit timp de mii de ani. Simțim nevoia să ne alegem prada, s-o vînam și s-o capturăm. Așa ne îndeplinim promisiunea față de trib.

– Numai că acum o faceți cu ajutorul calculatoarelor? întrebă Charity, încercînd să readucă

discuția pe făgașul profesional. Intuia că vînătoarea lui Jake era prea personală și că el bătea la o ușă pe care ea se străduia cu disperare s-o țină închisă. Trebuia să păstreze subiectul conversației legat de proiect. Doar de aceea se afla acolo.

– Nu, asta e problema... Clipi, apoi continuă însuflețit: Asta e. Eu sînt vînătorul, iar tu ești cea care adună. Împreună, vom proteja tribul.

– Adică *Wayans*?

– Pe toată lumea de aici.

Era nebun, își zise ea. Și totuși, avea o așume logică. Cumva, o prinsese și pe ea în mrejele cuvintelor. O captiva ideea că urmau să lucreze împreună, ca să aducă mai multă prosperitate firmei *Wayans*. Drace, mai protector de atît nici nu se putea.

Furată de gînduri, începu să-i privească mîinile. Erau puternice și totuși frumoase, suple, cu degete lungi. Mîini cunoscătoare, pricepute. Se pricepeau oare să producă plăcere unei femei? Fiori de dorință îi străbătură brațele, făcîndu-i pielea de găină. Felul în care o privea îi sporea farmecul, ca și sinceritatea din ochi, și chipul transfigurat de convingerile exprimate. *Împreună*.

Dansul nopții

Cuvîntul însemna atît de mult pentru viziunea ei personală despre bărbat și femeie. Despre acest bărbat...

Respinsese viziunea, amintindu-și discuția din toaleta femeilor. Dacă era atît de dornic de această apropiere, era poate mai înțelept din partea ei să afle cît de departe putea merge.

– Înțeleg că s-a renunțat la curcanul de Crăciun, începu ea.

– Așa e.

– Sînt sigură că e scump, dar produce multă bună dispoziție printre angajați. Poate că această bună dispoziție este mai prețioasă decît prețul curcanilor.

– Dacă primim contractul, își vor primi curcanii înapoi. Charity, la *Wayans* sînt o grămadă de lucruri care produc greutate mai mari decît curcanii grațiuți. Lucruri pe care nici măcar contractul nu le va corecta. Dar asta-i altă problemă. Scopul nostru este acum să primim contractul. Ne va ajuta enorm ca să punem firma pe picioare.

Îl aprobă, hotărînd să lase deocamdată curcanii deoparte. Oricum, mai erau șase luni pînă la Crăciun. Era atît de sincer și se concentra atît de mult asupra redresării companiei, încît se întrebă

dacă nu cumva *Wayans* avea încurcături mai mari decît credea. Luă mapa și se ridică.

– Mă apuc de lucru și te caut dacă am probleme. Eu, sau tehniciana. Dorești să vorbești direct cu Mary?

– Doar dacă dorește să vorbească cu mine. Se ridică și înconjură biroul. Să știi că apreciez lanțul protocolar. Mai ales dacă asta înseamnă să tratez direct cu tine.

Charity își aminti pe dată întreaga lui filozofie a vînătorului și se simți ca un iepure înghețat de privirea unui lup. Blîndețea pe care i-o observase adesea în priviri dispăruse, înlocuită de o expresie mai primitivă. Cei cîțiva pași care-i despărteau se topiră, sărise efectiv asupra prăzii. Întreaga lui ființă era încordată: ochii, fața, gura. Trupul, suplu și puternic, o atrăgea ca un magnet, o provoca. Simțea aroma delicioasă de colonie rafinată și de bărbat, simțea cum el încearcă să-i citească gîndurile. Simțurile îi erau atît de alerte, încît îi putea auzi și respirația.

– Mulțumesc, spuse ea simplu, dorind să scape de aceste senzații, să nu deschidă ușa aceea, pe care o zăvorîse. Încremenirea momentană trezise în ea nevoia iminentă de a fugi. Mai lipsea doar

Dansul nopții

un urlet ca de coiot, ca s-o ia de-a dreptul la goană!

– Charity, te rog, mai gîndește-te la propunerea mea cu cina. Îți promit că mă voi purta ca un gentleman perfect. Vocea îi era ca mierea, domoală și calină.

– Nu, răspunse ea răgușită. Își dresе glasul. Mă simt flatată, dar te rog să mă scuzi.

– Unde crezi că ai să cunoști bărbați? Unde vor putea să se cunoască bărbații cu femeile, în afara serviciului? Iar dacă sîntem cu adevărat egali și cu adevărat maturi, cum cred că sîntem amîndoi, bărbații și femeile pot întreține relații personale în afara locului de muncă, fără repercusiuni neplăcute. Sînt convinși că noi doi sîntem destul de adulați pentru așa ceva.

Mintea ei căută un răspuns, apoi afișă un zîmbet forțat.

– Dar știi că joci bine! Cu pași grăbiți, își începu lungul drum către ușă. Din nefericire, să simți nevoia să devii adult într-o relație și să fii într-adevăr adult, sînt două lucruri diferite.

– Charity, nu putem fi prieteni? întrebă el, mergînd alături de ea și încercînd s-o împiedice de-a apuca clanța ușii.

– Cîștig, murmură ea, în timp ce degetele ei atingeau alama rece. Deschise larg ușa, dezvăluind-o pe secretara lui și marea de birouri ce împânzeau camera de mărimea unui hangar. Adăugă cu voce mai tare: Mă apuc imediat de lucru, domnule Halford.

– Șmechero, îngînă el, doar pentru urechile ei. În timp ce ea chicotea, continuă pe un ton formal: Mulțumesc, domnișoară Brown.

– Cu multă plăcere.

Se strecură pe ușă și porni spre departamentul ei. Îi simțea privirea urmărind-o întregul drum. Chiar dacă era cîștigătoarea acestei prime runde, cunoștea adevărul.

Vînătoarea începuse.

Jake nu era pregătit să facă față expresiei de pe chipul lui Charity, cînd aceasta deschise ușa apartamentului ei. De fapt, întreaga ei apariție îl țintui locului.

Purta un halat de baie gri, peste o pereche de pantaloni împlețiți, de aceeași culoare, o bluză

Dansul nopții

galbenă, spălăcită și șosete roșii cu degete albe. Dacă n-ar fi știut că formele ei trezeau poftele oricărui bărbat, n-ar fi putut-o ghici din această deghizare. Părul îi era adunat în dezordine în vârful capului, iar din coada zburlită de cal îi scăpau șuvițe rebele, ca și cum și-ar fi strâns părul spre spate, într-un gest absent. Lipsa oricărui fard îi dezvăluia tenul palid, iar ochii păreau și mai mari. Era limpede că sîmbătă dimineața nu-i pria din cale afară. Ceva îi șopti că făcuse tocmai o mare greșală.

– Ah, Doamne, murmură ea, zgîindu-se la el.

– Da, nu e doamna din Avon. Ridică într-o mîină coșul greu de picnic și cu cealaltă deschise ușa exterioară, intrînd în apartament. Era o manevră cam brutală, dar știa că nu va reuși nimic fără puțină îndrăzneală. Altfel nu se putea ajunge nicăieri cu Charity, care îl bloca efectiv cu fiecare ocazie. Și totuși, de fiecare dată, cînd erau împreună, comunica efectiv cu ea, lăsînd-o să-i pătrundă gîndurile și dorea să aprofundeze această experiență. Nu se putea lăsa păgubaș, de aceea hotărîse să-și mai încerce o dată norocul în privința invitației de sîmbătă. În plus, ar fi fost fraier să nu profite de uluirea ei, pătrunzînd

în apartament.

Ea păși înapoi, în casă, măbind distanța dintre ei.

– Jake, nu se poate să vii aici. Nu sîntem în orele de serviciu.

– Nu e vorba despre serviciu. Îi arată coșul de picnic. Îți ofer un prînz și un tur al orașului.

– Parcă te-am refuzat, dacă-mi amintesc bine.

– M-ai refuzat? Nu mi-am dat seama. Privi împrejur, și îi plăcu stilul „art deco”, în negru, alb și roșu, în care era aranjată camera de zi. Hîrtille împrăștiate pe măsuta de cafea îi atraseră imediat atenția.

– Lucrezi la materialul meu, nu-i așa?

– Pentru că doar acum am timp. Îți amintești?

– În cazul ăsta, sîntem în orele de serviciu, spuse Jake, fericit. Am adus și prînzul. Este în regulă?

Îi aruncă o privire ucigașă, dar el îi răspunse cu un zîmbet inocent, bucuros de a fi găsit scuza preferată.

– Este oare sarcina mea de serviciu să-ți stau la dispoziție pentru întîlniri private, dacă și cînd le dorești? întrebă ea, încrucișîndu-și brațele.

Zîmbetul lui se topi.

Dansul nopții

– Sarcina ta de serviciu este să lucrezi bine. Atît. Ceea ce se întîmplă acum este doar între noi doi. Nu are nici o legătură cu serviciul meu, sau al tău. Orice îmi spui, nu are influență asupra poziției tale profesionale. Sînt un adult în ceea ce privește relațiile la locul de muncă. Mă mîhnești cînd sugerezi altceva.

Ea ridică din sprîncene, dar Jake simți că izbutise să topească gheața.

- Ar trebui să te gonesc, spuse ea.
- Poate că da.
- O să se bîrfească pe seama vizitei tale.
- Tot ce se poate.
- Ești grosolan.
- Sînt singur.

Răspunsul lui o surprinse, dar era sincer. *Era* singur. Milton era pentru el un loc cu totul nou, iar funcția lui nu-l ajuta să-și facă mulți prieteni, mai ales cînd jumătate din oraș lucra în subordinea lui. Asta însemna să ajungi în vîrf. Dar el dorea să rămînă neschimbat, nu să devină un director scorțos. Ciudat, însă mișcarea bărbaților nu-i dăruise prea mulți prieteni.

- Arăt îngrozitor, zise ea, oftînd.
- La urma urmei, nu-i decît o întrevvedere

amicală... dacă asta ți-e de vreun folos.

Charity își acoperi fața cu ambele mâini.

– Nici doctorul meu nu m-a văzut vreodată în halul ăsta.

– Aș putea spune că e' norocos, dar s-ar putea să mă plesnești.

– E femeie.

– Atunci, aș putea spune că e norocoasă, dar s-ar putea să mă plesnești.

O studie, înduioșat s-o vadă așa cum era ea în intimitate.

– Uite ce este, îmi cer scuze că te-am luat prin surprindere. Dar nu-mi place să fiu refuzat. Îți promit că o să încerc să mă obișnuiesc. Totuși, în calitate de integrator de sisteme, am găsit o soluție unică. Du-te și fă orice ai nevoie ca să te simți... în largul tău. După aceea ieșim, îmi arăți orașul, găsim un loc drăguț pentru picnic, dar ne luăm materialul cu noi, ca să-l discutăm. În felul ăsta, îmbinăm plăcutul, care mă satisface pe mine, cu munca, care te satisface pe tine. Și nu ne compromitem decît în cel mai adult și vechi mod, fiecare independent de celălalt, împlinindu-ne totuși nevoile individuale.

– Iar reversul medaliei ar însemna că nu pleci

Dansul nopții

de aici, pînă nu voi fi de acord, nu-i așa?

– E și asta o cale. Se prefăcu că adulmecă aerul. Te jignesc? Să-mi schimb marca apei de gură, sau a coloniei? Ce e? Ce găsești atît de rău în mine? Dacă n-ar fi așa, n-ai protesta atît. Și următoarea mea întrebare este: De ce?

– Mă duc să mă aranjez.

– Te aștept. De fapt, am să mă uit peste materiale cu cel mai profesional aer, zise el, zîmbind.

Reveni după o jumătate de oră, complet schimbată. Dus era halatul de baie care-i ascundea formele, dusă și coada de cal neterminată. Arăta așa cum se aștepta el s-o vadă: bine în blugi, și mai bine în bluză. Totuși, halatul avusese farmecul său. Jake înțelesese că interesul lui pentru ea nu era doar fizic, un fapt pe care nu era pregătit să-l accepte.

– M-am uitat pe toate materialele, spuse el, strîngînd încet hîrțile. Greșesc dacă-ți zic că arăți bine?

– Nu știi încă.

– Bine, atunci, nu sînt sigur că arăți bine. E o afirmație cît se poate de neutră?

– Cred că da, îți mulțumesc. Putem lua pic-

nicul la lacul Maurice. S-au făcut acolo niște amenajări; în plus, dacă e nevoie, te pot împinge în apă.

– Nu e elegant să-l împingi pe vicepreședinte în apă, răspunse el rîzînd, căci îi plăcea atitudinea ei cvasi-serioasă. Își aminti prima impresie pe care i-o făcuse purtarea ei flușturistică. Habar n-avea de ce anume îi stîrnise starea aceea isterică în sala arhivelor și era ușurat să constate că era normală. Mai mult decît normală.

Turul orașului dură exact cinci minute, așa cum îi promisese. Într-adevăr, nu prea avea ce vedea nou. Cînd străbăteau zilnic strada principală, în drum spre serviciu, n-aveai cum să nu cunoști cea mai mare parte a orașului. Țasta a fost mărșul tur, se gîndi el. Charity nu spuse nimic; se mulțumi să zîmbească.

În timp ce conduceau pe Strada 49, spre lacul Maurice, descoperi, dezamăgit, cît de aproape de oraș se afla luminișul în care-și ținea ritualul, și hotărî în gînd să caute un loc mai îndepărtat, în pădurea de pini. Erau o mulțime de cotloane unde își putea parca mașina, apoi s-o pornească printre pini și stejari și să găsească un luminiș cu pămînt nisipos, care să îndure pașii unui bărbat

sălbatic.

Lacul Maurice era lung și îngust, protejîndu-și vizitatorii de privirile iscoditoare ale Milton-ului. Jake surîse mulțumit cînd găsiră un loc potrivit.

Gustările pe care le adusese nu erau deosebit de rafinate, dar tartinele cu șuncă și brînză se potriveau de minune cu discuția de afaceri. Se pomeni privind-o, în timp ce-și mesteca sandvișul, cu capul aplecat peste hîrtii. Degetele ei erau subțiri, cu unghii ovale, lăcuite discret. Părul castaniu, lăsat liber, intenționat de astă dată, capta razele soarelui, care-i puneau în valoare reflexele de culoarea mierii. Șuvițele îi acopereau fața, ascunzîndu-i expresia și făcîndu-l să se întrebe ce gîndea, în timp ce citea. Oare ce gîndea despre el? Poate că era mai bine să nu afle, îi șopti o voce interioară.

– Îmi place, spuse el, sprijinindu-se într-un cot. Își întinse picioarele pe pătură, încrucișîndu-și gleznelor.

– Mi-am închipuit.

– Da? De ce?

– Păi... ăăă... Căpătă o expresie ciudată, temătoare. Mi-ai vorbit despre căile străvechi. Mi-am închipuit că îți place natura.

– Da, dar nu și sportul.

– Glumești!

– Nu. Nu m-a atras niciodată sportul în echipă.

Adică, nu m-am priceput niciodată la jocurile astea. Crezi că îmi trădez specia prin asta?

– Probabil.

Pe fața ei se putea citi mirarea.

– Îmi imaginam că ești cel mai mare admirator al sportului de la Gipper încoace.

– Eu?! În nici un caz. Cum ți-a venit ideea asta?

– Nu știu. Pur și simplu, mi se părea că ești genul. Arăți ca un tip atras de natură.

– Serios? Remarca era ciudată, dar o ignoră, arătînd spre hîrtii. Am observat că ți-ai notat cîțiva furnizori.

– Am sunat pe cîțiva, m-am informat despre prețuri și despre ce ne-ar putea oferi. M-am sfătuit cu Mary. Nu o să fie simplu să reușim, iar singurul mod în care o putem face, este să asamblăm singuri hard- ul și soft-ul calculatoarelor.

– Am intuit că o să ajungem în situația asta. Spune-mi, de ce mergi la cursurile serale?

– Ca să obțin licența.

– E greu să te duci seara.

Dansul nopții

– Mai durează puțin. Merg deja de doi ani și dacă rezist pînă la capăt, o să am o nouă șansă.

Înțelese că ea se referea la mai mulți bani și la o promovare. Era aproape imposibil să avansezi, fără o diplomă de facultate în buzunar. Nu-i lăsa totuși impresia unei femei, a cărei unică ambiție este obținerea unei funcții impresionante, plătite în concordanță.

– Te admir pentru ceea ce faci.

– Mulțumesc. Mă simt ca într-o cursă în care aștept să aflu dacă am să supraviețuiesc pînă cînd îmi voi obține diploma.

– Ai să supraviețuiești. Ești foarte inteligentă. Își dădu deodată seama ce povară grea îi pusese pe umeri. Proiectul ăsta e prea mult pentru tine, nu-i așa? Aș putea să...

– Nu, adică da, e mult, dar o să-mi prindă bine.

Rîse și ea, apoi, între ei se așternu liniștea, o liniște plăcută, ca o oază de înțelegere. Charity își întinse picioarele, se sprijini în mîini și își expuse fața la soare, cu ochii închiși. Sîinii îi erau subliniați de bluza albă, plini și zvelți. Purta sutien, dar asta nu avea importanță. Îi putea distinge sfîrcurile, destul de vag, dar și destul de erotic. Cum umerii

Îi erau trași înapoi, bluza se ridicase puțin, dezvelindu-i mijlocul. Pulpele formau un V perfect la îmbinarea picioarelor. Arăta ca o adoratoare a soarelui: fericită și senzuală, iar Jake simți cum explodează un vulcan înlăuntrul său. Îl copleșea nevoia s-o atingă.

Se ridică, se aplecă și o sărută.

Capitolul 3

Gura lui o apăsă pe a ei atît de brusc și de ferm, încît Charity nu avu timp să reacționeze. Rămăsese țintuită locului.

El își săltă capul și, lucru ciudat, ea se simți prădată.

– Știu, știu. Am încălcat hotarul, spuse el, lăsîndu-se într-un cot, pe pătură. N-am avut niciodată intenția să te sărut. S-a întîmplat, pur și simplu. N-am să mai fac.

Ea dădu din cap, neîncrezîndu-se în propria-i

voce. Păstra încă apăsarea buzelor lui, un gest ce nu ceruse îngăduința, nici nu fusese întrebător... fusese sigur. De necrezut.

– Nu țiți la mine? Nu-mi ceri să te duc' acasă? Nu mă ocărăști în toate felurile?

– Nu, răspunse ea, schițînd un zîmbet. Văd că te pricepi de minune s-o faci și singur, așa că am să te las să-ți continui treaba; eu prefer să privesc totul cu ochi de adult. N-a fost decît un sărut pe care l-ai încercat, pentru că era interzis. Acum e de domeniul trecutului. Dorești ca Mary și cu mine să încercăm să găsim în continuare cîtiva producători importanți de software, sau să încheiem contracte cu producători mărunți?

Jake se încruntă.

– Cred că te porți mai rău decît o femeie stereotip. Aș fi putut măcar să fiu eu adultul.

– Nu sînt o femeie stereotip, Jake.

– Iar eu devin rapid cel mai mare admirator al tău. Îți dai seama că e prima oară cînd mi-ai spus pe nume?

– Ți-am spus pe nume, pentru că m-am obișnuit puțin cu tine, atîta tot. Mincinoaso, se dojeni ea în gînd. În ciuda invitației lui, evitase cu grijă să-l numească Jake pentru a nu da loc fami-

liarităților. Acum, numele îi scăpase. Așadar, ce intenții ai cu furnizorii?

– Hai să-i încercăm întâi pe cei mărunți. Sînt sigur că ne putem descurca mai bine cu ei. Cunosc pe cîțiva, pe care am să-i sun. Privi spre cerul limpede. Ești sigură că nu vrei să-mi arunci mînușa?

– Nu, mulțumesc. Vorbeam despre furnizori.

Își concentrează atenția asupra hîrtilor, dar bărbatul de lîngă ea o tulbura. Adevărul era că o deruta. Părea într-un fel și acționa total diferit. Trebuia să fie lucidă clipă de clipă pentru a-și păstra calmul în fața lui.

Se gîndi la sărutul primit, simțind din nou tandrețea copleșitoare a buzelor sale. S-ar fi așteptat la forța brutală a unui om primitiv. Sărutul fusese însă blînd, stîrnindu-i dorința. De multă vreme nu mai fusese cu un bărbat. Poate de prea multă, odată ce reacționa astfel în prezența lui Jake Halford.

Îi invadase casa în dimineata aceea, neinvitat, fără ca ea să-i fi permis. O surprinsese în cea mai neplăcută ipostază, fapt pentru care n-ar fi trebuit să-l ierte. Ar fi trebuit să refuze să meargă cu el, dar i-ar fi fost greu, mai ales cînd îi mărturisise

că era singur. Îl simţise sincer. Cuvintele lui îi străpunseseră armura, chiar dacă nu era prea solidă. Faptul că-l văzuse dansînd în jurul focului ştersese barierele normale impuse de relaţiile profesionale.

– Ori există în hîrţile alea o poză a lui Kevin Costner, nud, ori visezi cu ochii deschişi.

Charity clipi, apoi nu-şi putu stăpîni un zîmbet. Dansatorul În Pielea Goală se afla mult mai aproape de ţintă decît îşi putea închipui.

– De fapt, e Armand Assante. De cum pronunţă numele, îşi dădu seama că Jake avea aceiaşi ochi negri şi calzi ca ai actorului.

– Un tip bine, se strîmbă Jake. Trebuia să-mi închipui. Mi-am şi închipuit. Şi eu care speram că visai la sărutul meu.

– Scuză-mă, minţi ea. Pînă la urmă, e cazul să te împing în lac?

– Nu pe mine. Se strădui să-şi compună o expresie inocentă, dar nu-şi putu ascunde lucirea senzuală din privire. Am fost băiat bun.

– Cu cîteva excepţii.

– Deci, sînt perfect. La urma urmei, de ce cauţi perfecţiunea? Imperfecţiunea e mult mai amuzantă.

Dansul nopții

- Ce-ar fi să ne întoarcem la treabă?
- Nu. Se sculă în picioare.
- Mergem acasă? întrebă ea, plină de speranță.

O privi fix, cu ochii din ce în ce mai mari, pînă cînd păru că-i ies din orbite. Apoi, își smuci capul pe spate și dădu drumul unui strigăt primitiv.

- Aaaarrggghhhh!

Înainte de a-și da seama ce i se întîmplă, se simți săltată de pe pătură și aruncată pe umărul lui. Țipă și se zbatu, cuprinsă de panică.

- Știu cine are nevoie de-o baie în lac, suflă el, împleticindu-se spre lac. Și nu sînt eu acela.

Panica intensă o părăsi, ori cel puțin panica pentru viața ei.

- Să nu îndrăznești să m-arunci în apă!

Îi răspunse cu un mormăit, iar ea se agăță zdravăn de spatele lui ca să nu alunece. Carnea îi era tare și caldă sub cămașă, îmbiind-o să-și continue explorarea; el se opri la marginea apei. Lacul nu avea plajă, ci doar ierburi înalte de mlaștină care-l mărgineau și care-i ajungeau pînă la genunchi.

- Doar n-ai să mă arunci în apă, zise Charity, privind îngrijorată în jurul lor.

– Așa ar trebui, îi răspunse el peste umăr.

Nu se puteau vedea, dar trupurile lor se atingeau aproape în întregime. Charity se trezi rîzînd, amuzată. Jake era plin de surprize stimulatoare, dar și periculoase.

Se hotărî să-l pună la punct.

– Nu crezi că ai cam depășit vîrsta terebilismului?

– Cuvintele astea îți pot fi fatale, doamnă.

– Dacă reușești să mă arunci. N-am mai auzit asemenea gîfiieli, de cînd i-am citit nepoțelei mele „Mica mașină care avea putere“.

– Atît ți-a fost! Se aplecă înainte, ținînd-o strîns. Din nefericire, se aplecă însă prea tare.

Charity se zbătu să-și cîștige echilibrul, în timp ce Jake încerca să și-l recapete pe al său. I se apucă cu putere de spate și se strădui să-i alunece de pe umăr, înainte de-a cădea amîndoi.

El o strînse, apoi se împiedică și căzură împreună în lac. Apa rece îi cuprinse trupul, cînd se eliberă de Jake. Nu era adîncă; se ridică în picioare, cu fața șiroind.

Se șterse de apă și-și îndreptă părul de pe ochi.

– Jake!

Dansul nopții

– Ești în regulă? Îi atinse ușor umărul, iar apa curgea de pe el, de parcă ar fi fost Fântîna Tivoli.

Ea dădu din cap. Se uitară unul la altul... și izbucniră în rîs.

– Iartă-mă, spuse el, luptîndu-se să-și recapete suflul.

– Bine zis, rîse ea.

– Uite ce pățești cînd o faci pe nebuna la vîrsta ta.

– La vîrsta mea! exclamă ea, în culmea indignării. Uite cine vorbește. Bătrînul și marea.

– Trebuie să recunoști, am aranjat o întîlnire strategică de milioane.

– Este deosebită. Și primejdioasă, adăugă ea în gînd. Nu-l putea identifica pe acest bărbat încîntător cu noțiunea de șef. Relația dintre ei era mai bine să rămînă precară; trebuia să aibă grijă să nu se transforme în prietenie. Cu toate că o prietenie cu Jake era ultimul lucru care o îngrijora.

El se ridică și-i dădu mîna. O luă, după o scurtă ezitare. Era răcoroasă și udă și incredibil de netedă. O săltă, sprijinind-o de pieptul lui. Atmosfera ușoară dintre ei deveni serioasă cînd se priviră. Și senzuală.

– Dacă nu ți-aș fi promis că o să mă port ca

un gentleman... spuse el, cu voce răgușită.

Nu-i răspunse, de teamă să nu stърnească ceva neprevăzut. Dar hainele lui ude i se mulaseră pe corp, dezvelindu-i ceea ce văzuse deja. Sfîrcurile sînilor i se întăriră, iar sîngele se înfierbîntă, în ciuda senzației reci ce-i stăruiă pe piele. Încă o mișcare și nu mai avea să răspundă de propriile-i reacții. Îi plăcea Jake pentru toate ideile lui trăs-nite. Și împotriva tuturor predicilor ținute în gînd, i-ar fi plăcut ca el s-o mai sărute o dată.

Făcu în sfîrșit o mișcare. Dădu drumul mîinii ei și păși înapoi.

– Ți-am promis, fir-ar să fie. Hai să strîngem, mai bine. Cred că întîlnirea s-a terminat.

Se întoarse și porni către mal.

Degetele ei ardeau să-l tragă înapoi. Mîinile i se întinseră o clipă, dar le forță să revină la loc. Îl urmă încet, spunîndu-și că ar trebui să-i fie recunoscătoare pentru bunul-simț de care dădea dovadă.

Începea să urască bunul-simț.

Dansul nopții

– În regulă, Bob, spuse Jake în receptor. De cel puțin zece ani nu s-au asamblat părțile... Au nevoie de deservire pe termen lung și cred că asta-i avantajul nostru față de firmele mari... Chiar și guvernul a intuit ceea ce noi știm deja, că furnizorii mai mărunți pot uneori să vîndă mai ieftin, decît producătorii... Venim la Boston cu proiectul nostru.

– Excelent! exclamă Bob Markens. Mă interesează foarte mult.

Jake acoperi microfonul cu mîna și scoase un mormăit de frustrare, deși propunerea îi aparținuse. Nu-i era greu să-și închipuie reacția lui Charity, după incidentul cu lacul. Ce bine ar fi fost să se gîndească la asta, înainte de a-i fi făcut invitația.

– Bine, îi răspunse lui Bob. Ce-ar fi să aranjăm pentru sfîrșitul săptămînii?

După scurtă vreme, Jake puse receptorul în furcă, își sprijini capul pe birou și mormăi din nou. După „scaldă“, o condusesse pe Charity acasă și o părăsise foarte platonice în pragul ușii. Era mîndru că-și învinsese instinctele masculine și se purtase ca un gentleman. Bineînțeles că de atunci suferea întruna, dar asta era altă poveste.

Presimțea că Charity nu-și va aminti de întârziata lui purtare elegantă, când urma să-i spună despre plecarea lor la Boston, să contacteze un viitor furnizor, la sfârșitul săptămânii. Presimțea chiar că ea se va transforma în femeia-șablon, acuzându-l că făcea în așa fel încît să plece împreună.

Gîndește pozitiv, își zise el. Charity nu lucra de atîția ani la *Wayans*, fără să știe că proiectele pentru furnizor făceau parte din munca de rutină. Așa că va înțelege.

Își pierde din curaj ceva mai tîrziu, cînd Charity stătea în fața lui, așteptînd. Taiorul, de culoarea liliacului, îi accentua culorile suave. Îi venea să-l smulgă de pe ea, ca să-i dezvăluie pielea catifelată.

Se forță să zîmbească.

– Am găsit un posibil furnizor, *DGF Technologies*. S-ar putea să împartă cu noi sarcinile de service pe tot termenul contractului.

– *DGF*. Firma asta nu e în Boston?

– Așa e. Sînt foarte interesați de proiect și de *Wayans*. Cu ajutorul lor am putea da lovitura în privința prețului. Vor să le prezentăm proiectul, adăugă el, luîndu-și inima în dinți.

Dansul nopții

Expresia ei nu se schimbă. Îngheță doar, într-o expectativă reținută.

– Aici?

– Acolo.

– Cine ar urma să se ducă?

– Eu... tu...

Îl privi.

– Charity, sînt sigur că ai mai fost și cu Dave la astfel de prezentări. E vorba de exact același lucru.

Ea continuă să-l privească.

– Precis ți-ai dat seama că va trebui să prezentăm proiectul furnizorilor cu care vrem să încheiem tîrgul.

– Da, mi-am dat seama, răspunse ea în sfîrșit. Se pare că situația îți convine foarte mult, nu-i așa?

– Aha! exclamă el, lovind biroul cu palma. Știam! Știam că așa o să gîndești. Și ziceai că nu ești o femeie-șablon.

– Doar cînd am de-a face cu un bărbat-șablon.

– Nu-i adevărat, oftă el. Știu cum pare, după ce te-am sărutat. Dar ți-am promis că n-o să se mai întîmple. Și n-o să se întîmple... dacă nu vrei.

– Îmi amintești de alergia ta la cuvîntul „nu“. Se manifestă cumva acum?

– Nu, rîse el. Vezi? Mi-am revenit. Serios, Charity, asta ar putea fi cu adevărat lovitura pe care-o așteptăm.

– Merge și Mary?

– Bineînțeles. Cum poți prezenta un proiect, fără ajutorul unui tehnician?

– Mă întrebam dacă nu cumva ai găsit o altă soluție.

– Nu sînt fraier. Te simți mai bine acum? o întrebă, relaxat.

– Să zicem.

– Apropo, tu ai să faci prezentarea.

Charity rămase cu ochii pironiți asupra lui.

Jake ridică din sprîncene, surprins de uimirea ei.

– Există vreo problemă?

– Nu... nu. Pur și simplu, nu m-am așteptat la asta. Am crezut că tu vei face prezentarea.

– De ce? Tu ești cea care a adunat toate datele, deci tu ești cea mai în măsură să vorbești despre ele. Doar ai mai tăcut-o.

– Firește, răspunse ea, candidă, ridicîndu-se de pe scaun. Dacă întrevederea s-a încheiat...

Își scormoni mintea, dar nu găsi nici un pretext s-o rețină. Drace. Se ridică la rîndul lui.

– Cam asta ar fi. Am să aranjez totul pentru vineri. Poți fi gata pînă atunci, sau e prea de vreme? Sau ai ore?

– Aăă... Cred că pot fi gata pînă atunci. Am ore doar marți și miercuri seara.

– În regulă. Îți mulțumesc că ai înțeles necesitatea acestei întâlniri.

Charity încuviință și se îndreptă spre ușă.

El porni grăbit după ea.

– Vrei să te ajut la pregătirea materialului?

– Nu, cred că mă pot descurca singură.

– Aș putea veni...

– Nu cred că-i o idee bună, nu-i așa?

– Probabil că nu. Cel puțin, nu în ceea ce privește concepția ta despre relația dintre bărbați și femei la serviciu. Evident, am stabilit deja că nu-ți împărtășesc concepția asta.

– Așa e. Dar nu mai vreau farse neprevăzute.

Nu-l privi în ochi, în timp ce spuse aceste cuvinte, iar el nu-și putu da seama dacă era un semn de șovăială din partea ei. Nici nu avea de gînd să afle. Își împresura prea dibace prada, ca s-o sperie tocmai acum.

– Gata cu farsele. Dar știu că lucrezi peste program și s-ar putea să ai nevoie de ajutor. Te asigur că am să fiu un gentleman perfect, dacă e nevoie.

– Am să-mi aduc aminte.

Și ieși pe ușă. Jake oftă fericit, privind-o cum pleacă. Avea să-l însoțească la Boston. Îl frământa nerăbdarea. Îi promisese că va menține convenita distanță, dar aveau să fie împreună în afara serviciului și a orașului. Merita să sufere pentru ceea ce avea să aducă această călătorie. Merita din plin.

Dacă nu avea cum să se înece pînă atunci sub dușuri reci.

Din nefericire, Jake nu se mai simțea la fel de mulțumit în seara aceea, cînd o sună pe Charity.

– Telefoanele depășesc oare granițele buneicuviințe? o întrebă el, fără s-o salute, sau să se prezinte.

– Depinde de cît timp ai de gînd să mă ții de vorbă... și de ceea ce ai să-mi spui, răspunse ea, rîzînd.

– Nu te țin mult. Trase aer în piept și-i dădu drumul. Am stabilit ca prezentarea proiectului la DGF să aibă loc vineri, la ora zece dimineața. Așa

Dansul nopții

că vom lua avionul joi, după programul de serviciu.

– Poftim? Vocea îi era ascutită. Joi?

– Am bănuir că așa o să reacționezi, zise el, oftînd. Nu avem destul timp să ajungem acolo vineri de dimineață. E logic să zburăm joi seara, ca a doua zi dimineața să fim odihniți și să evităm vreo întîrziere. Știi cum te porți? De parcă te aștepți ca în orice clipă să te arunc la pămînt și să-ți strivesc oasele.

– Ce eufemism fermecător pentru sex. Preferatul meu. N-are rost să-ți descriu imaginile pe care mi le inspiră.

– Charity...

– Nu te scuza de nimic. De fapt, sînt flatată că mă găsești atrăgătoare. Poate că în alte împrejurări, aș fi chiar interesată, dar nu sînt, îmi pare rău....

Exact ceea ce-și dorea să audă, se gîndi el dezamăgit.

– ... Și mi se pare că vrei să grăbești deznădămîntul...

– Mi-am pus ochii pe secretara aceea de la contabilitate, e bine? spuse el disperat, încercînd să-și protejeze orgoliul rănit. Dacă asta voia ea,

avea și el să se poarte în consecință. Acea blondă, cu un corp superb. Ți-am înțeles limpede mesajul. Acum, că subiectul ăsta a ieșit din discuție, folosește-ți judecata. Știi doar că e mai bine să plecăm joi. Numai dacă ai un motiv întemeiat să amânăm. Oricum, deplasarea va dura doar două zile.

La celălalt capăt al firului se așternu o lungă tăcere. Atît de lungă, încît crezu că s-a întrerupt legătura. În sfîrșit, se auzi răspunsul:

– Am să fiu gata.

– Bine. Răsufală ușurat. Lanțul se mai strînsese puțin. Anunț-o pe Mary. Crezi că are vreun motiv să nu poată merge joi?

– Nu are nici o importanță. Regele a ordonat.

Poate că fusese mai ferm decît intenționase, se gîndi Jake.

– Charity, dacă există vreo problemă cu data, o putem reprograma. Nu vreau să te încurc nici pe tine, nici pe Mary.

– Scuză-mă. Remarca mea a fost nepotrivită. Îți mulțumesc că m-ai sunat. Și închise telefonul.

Jack luă receptorul de la ureche și-l privi. Fusese într-adevăr prea dur. Avu impulsul s-o sune din nou și să-și ceară scuze, dar se înfrînă.

Dansul nopții

Avea să fie amabil, serios și platonice tot restul săptămânii, ca ea să-și dea seama că nu are de ce se teme în timpul călătoriei.

Numai că ura ideea de a fi platonice.

Trecu blonda de la contabilitate.

„Omul ăsta glumește“, murmură Charity, studiind coafura tapată, cu bucle în formă de sarmale. Putea băga mâna în foc că părul era vopsit. Femeia arăta de parcă nu mîncase în ultimii cinci ani decît un morcov. Nici în sectorul „sutiene“ nu constituia o amenințare.

De fapt, ce-i păsa ce făcea Jake? Trebuia să fie mulțumită că el îi descifrase mesajul și renunțase.

Trebuia, dar nu era.

Se făcuse de rîs la telefon cu o seară înainte și își dorea ca timpul să se dea înapoi. De ce se grăbise să tragă concluzii? Într-adevăr, o apucase panica la gîndul că urma să plece cu el într-o călătorie de afaceri. Mai fusese în astfel de călătorii, pe rol de secretară, bineînțeles. Făcea parte

din îndatoririle ei de serviciu, iar el îi dădea ocazia, nesperată, să joace rolul principal la această prezentare. Nu mai făcuse pînă atunci o prezentare. Dacă ar fi tăcut, măcar, seara trecută, ar fi salvat aparențele. Și ar fi putut continua să filtreze cu el. Adevărul era că-i plăcuse.

Acum, blonda avea să se bucure de atenția lui. Și precis, lucrurile nu urmau să se oprească la un simplu flirt. Nu cu temperamentul lui:

– N-ai nimic de lucru?

Charity privi în sus la Dave, care stătea aplecat peste biroul ei, cu mâinile în șold. De cînd participase la întîlnirea aceea de bărbați, organizată de Jake săptămîna ce trecuse, parcă i se înmulțiseră testosteronii. Și în ziua aceea, la prînz, avusese loc o altă întîlnire.

– Ba am de lucru, Dave, răspunse ea, arătînd spre hîrțile de pe birou.

– Mi-ai scăpat ca prin urechile acului. M-am săturat. De fapt, departamentul comercial urmează să facă niște schimbări. Găta cu neseriozitatea, mă refer în special la voi, femeile.

Charity se ridică în picioare, nesigură de ceea ce auzise.

– Poftim?

Dansul nopții

– Nu ești niciodată la biroul tău. De fapt, nici colegele tale.

– Dave, știi doar că o mare parte din munca noastră constă în colaborarea cu alte departamente.

– Și toate o faceți cu neseriozitate. Pufnind, îi întoarse spatele și intră în biroul lui.

– Lua-te-ar, mormăi Charity. Furioasă, făcu ce fac toate americancele: se ridică și se duse la toaleta femeilor.

Acolo, toate fetele își trînteau agendele pe marginea chiuvetelor. Agenda ei le urmă pe celelalte. Cu toate își înjurau șefii de sex masculin. Chiar și blonda de la contabilitate. Era limpede, toți bărbații veniseră de la întrunirea lui Jake încărcați cu misoginism.

Ce dracu' le făcea?

– Aveți camera 567, domnul Halford. Domnișoara DeMario are camera 568, iar domnișoara Brown, 569.

Charity râsuflă ușurată, în timp ce recepțio-

nerul le împărțea cheile, sub forma unor cartele magnetice din plastic, imprimate cu cifrul ce des-
cuia camerele. Observă că Jake zîmbea, în timp
ce Mary luă cheia fără să clipească. Mary era o
femeie mai în vîrstă, cu un soț și doi copii mă-
rișori. Se întorsese la școală pentru niște cursuri
tehnice și după cîteva încercări, devenise tehni-
cian în domeniul calculatoarelor. Spre deosebire
de tinerii bărbați care îmbrățișau această carieră
era întotdeauna interesată să participe la prezen-
tări de proiecte. La început, își surprinsese toți
furnizorii, apoi îi lăsase cu gura căscată. Charity
era încîntată că Mary cea cumpătată și serioasă
avea să fie între ea și Jake în seara aceea.

Îi evită privirea lui Jake în timp ce urcau cu liftul
și cînd străbătură apoi coridorul de la etajul al
cincilea. Se arătase un gentleman perfect de-a
lungul călătoriei în avion, numind-o de fiecare
dată „domnișoară Brown“. De fapt, sporovăise
mai mult cu Mary decît cu ea. Nu știa dacă să se
simtă ofensată din cauza asta. Logica îi șoptea că
nu trebuia, dar gelozia nu asculta. De ce o afecta
atît de mult?

În timp ce mergeau, îi simțea prezența ațî-
țătoare în spatele umărului drept. Și știi atunci

răspunsul. Îl plăcea. Mai rău, o atrăgea. Ce bine că nu urma să se întoarcă acasă împreună cu ei, mâine după-amiază. Rămînea să ia masa cu părinții ei și lua o cursă târzie spre casă. Cu cît era mai puțin în preajma lui Jake, cu atît mai bine.

Mary se opri la o ușă.

– Am ajuns. Se întoarse la stînga și introduse cartela în fanta ușii.

– Aici e camera mea, spuse Jake, întorcîndu-se la dreapta. Charity se uită atent la numărul de pe ușă, convinsă că el greșise camera. N-o greșise.

Privi împrejur, la mulțimea de uși, la numărul de pe cheia ei, îngrozită că presimțirea subită era pe cale să devină realitatea. Așa se întîmplă.

Camera ei se afla exact lîngă a lui Jake.

Capitolul 4

Jake închise ușa, își aruncă geanta pe pat și chicoti. Observă ușa ce dădea în camera lui Charity și izbucni într-un râs pe cinste. Soarta, se gândi el, fericit. Era pură întâmplare faptul că se afla într-o cameră de hotel corespunzătoare cu a lui Charity. Expresia ei fusese de neuitat, când își dăduse seama de acest lucru.

Își aminti că nu se schimbase nimic. Trebuia să rămână un gentleman în timpul acestei călătorii. Promisese. Buna dispoziție se topi. Sentimentele lui Charity nu se potriveau cu ale lui, așa cum

sperase. Sau, cel puțin, nu la fel de repede, cum sperase.

Și nu putea renunța la ea. O știuse în momentul în care o sărutase. Și se simțise ceva. Înțelesese din felul în care îi răspunsese trupul ei. Toată viața ascultase de femei. Nu cerea, de astă dată, decît să fie ascultat de o femeie.

Se întrebă dacă Charity intenționa să-și viziteze părinții, cît timp se afla în oraș. Găsi că i-ar fi plăcut și lui foarte mult să-i cunoască. Din descrierea ei, păreau exact opusul fiicei lor cea practică și rațională.

Trebuia să ticluiască un plan. Neașteptat și dezarmant. Poate că sacrificiul pe termen scurt de acum va asigura victoria pe termen lung de mai târziu. Rînji și începu să-și țeară complotul.

Cina decurse bine.

Charity se încruntă în timp ce închidea ușa camerei de hotel. Jack fusese domnul Business tot timpul mesei. O tratase șarmant și politicos. Mary n-ar fi putut ghici nici pe departe din

purtarea lui că-i arătase vreodată un interes personal. Nici chiar Charity n-ar fi putut bănuî. Niciodată, nici printr-o privire fugară nu-i arătase vreo nuanță de intimitate.

Era, probabil, prins tare în mrejele blondei de la contabilitate, se gîndi ea și se înfioră. Dacă putea să schimbe așa repede obiectul afecțiunii, ea trebuia să fie recunoscătoare că între ei nu fusese decît un sărut. S-ar fi putut alege cu răni grave.

Încruntîndu-se, respinse gîndul că era deja rănită. Ușa ce corespundea cu camera alăturată, și datorită căreia era s-o tulsească mai devreme din cameră, avea să rămînă închisă în noaptea aceea. Oftă, își puse cămașa de noapte, din bumbac, trase perdelele peste luminile nopții citadine și se instală în patul dublu, cu însemnările pentru prezentarea de a doua zi.

Peste cîteva minute, nu mai avea stare. Lucrase la această prezentare fără a precupeți vreo clipă liberă în ultimele patru zile, iar acum, cînd se uita peste însemnări, îi venea s-o ia la goană, strigînd, în noapte. Susținerea prezentării o speria atît de tare, încît putea s-o ia oricum la goană. Cine naiba se credea, încît să-și închipuie că

putea reuși? Jake credea în reușita ei. Totuși, recitirea materialului nu făcea decât să-i biciuiască nervii și așa prea mult încercați. Aruncă hîrțile, luă telecomanda de la televizor și începu să treacă programele în revistă.

Sună telefonul.

Charity tresări, cu inima bubuindu-i în piept. Era Jake. Era sigură că era Jake, atît de sigură, că se hotărî să nu răspundă. Imediat, o voce interioară îi șopti că putea fi Mary. Se putea să aibă nevoie de o informație pe care o uitase, ori să verifice ceva din materialul pentru mîine.

Telefonul sună de încă trei ori.

Pînă la urmă, gîndul cu Mary cîștigă și Charity ridică receptorul.

– Alo?

– Alo. Vocea era profundă, masculină și familiară, cu o nuanță de dulci insinuări. Cu siguranță nu era Mary, care-i cerea o pereche de chiloți cu împrumut.

– Ce faci?

– Mă uit la televizor.

– La „filmul de după program“?

Ea privi ecranul și chicoti.

– „Urșii Griiului II: O nouă generație“.

Linda Cajo

– Nu-i de mirare că te simți deprimată. Uite-te la „Visele secrete ale lui Desirée“, să vezi ce pierzi.

– Cred că rămîn la Ursul Sufletist.

– Trebuie să recunosc, Desirée nu-i nici pe departe așa de provocatoare ca tine.

Se trezi zîmbind din nou. Ora tîrzie părea să-i spulbere orice reținere.

– Credeam că-ți place blonda de la contabilitate.

– Cine?

– Blonda de la contabilitate. Așa mi-ai spus.

– Habar n-aveam că există o blondă la contabilitate.

– Ce? Las-o baltă. Tu ai pomenit primul de ea.

– În ziua aceea am vorbit din supărare. Mi-ai șifonat destul de tare egoul, îți amintești? Aveam nevoie de-o armă masculină de apărare.

Tonul vocii îi deveni amuzat și speculativ. Poate că ar trebui să-i arunc o privire blondei aceleia...

– Nu este genul tău. Charity privi spre cer, implorînd iertare. În plus, cred că e furioasă pe tine. Ca, de altfel, majoritatea femeilor din această firmă.

Dansul nopții

– Adevărat? Ce-am făcut?

– Întrunirile alea cu bărbați ale tale. Pufni, disprețuitoare. Ce le spui? Au ieșit de la ambele întruniri ca niște mari războinici, cu piepturi păroase și ordine imperative. Nu există nici un protector armonios al vânătorilor printre ei.

Jake înjură.

– Au înțeles totul pe dos.

– Nu zău!?

– Se întâmplă uneori cu cei nesiguri pe ei. Aud doar ceea ce vor. Am să-i îndrept.

– Sper, oftă Charity. Altfel, or să-i omoare femeile.

– Pun pariu că o consideri o idee bună, rîse el.

– Chiar foarte bună.

– Și probabil, eu aș fi prima victimă. Oricum, nu fi îngrijorată. Săptămîna asta o să avem o altă întîlnire, o masă rotundă, la care vom discuta despre ceea ce nu ne-au învățat tații noștri. Subiectul ăsta îi sensibilizează pe toți.

– Vinzi și bilete la spectacolul ăsta? Mi-ar plăcea să asist și eu.

– Sînt convinși. Intenționezi să-ți vezi părinții cît ești aici?

Nu-i scăpă schimbarea subiectului; se întrebă

dacă el avea de gînd să-i ducă pe bărbați la luminișul lui din pădure. Dacă era așa, își dorea să se cuibărească în boscheți, cînd începea festivitatea.

– O să iau o cursă tîrzie, mîine seară, ca să pot cina cu ei, îi răspunse.

– Sună bine. Vezi, Charity? Nu-i așa cumplit să vorbești despre lucruri personale.

– Nu e, admise ea. Nu deocamdată.

– Bineînțeles, sîntem amîndoi în pat...

– Jake, îl avertiză ea.

– E doar o acțiune reflexă a spiritului bărbătesc. Mă bucur că ești aici. Îmi placi, Charity. Ești inteligentă și plăcută în conversație. Dar nu și frumoasă. Oftă. Asta era povestea vieții ei.

– De fapt, ești foarte frumoasă. Nu ți-am spus-o niciodată, pentru că mi-am închipuit c-o să mă acuzi de misoginism. Știi tu: „Admiră-mi mintea, nu trupul“. Recunoaște că așa mi-ai fi spus.

– Păi... șovăi ea, încîntată că o găsea atrăgătoare. Nu părea un soi rău. Avea doar idei ciudate despre anumite lucruri, ca de pildă, dansatul în pielea goală. Oare ar fi fost în stare să facă asta și la Common, în Boston? Evident, l-ar vedea și

Dansul nopții

alte femei. Într-un fel, ideea nu mai părea atât de caraghioasă.

– Păi ce? Pot să-ți spun că ești teribil de atrăgătoare și că îmi place să te privesc cum te îndepărtezi? Sau nu-mi dai voie decât s-o gîndesc? Îți promit că n-am s-o gîndesc și despre blonda de la contabilitate, oricine-ar fi.

Ea rîse pe înfundate.

– Știi doar că n-ar trebui să vorbim deloc despre asta.

– Și eu gîndeam la fel, dar, ce naiba, calul de dar nu se caută la dinți. Tăcu un lung moment, apoi adăugă: Ușa dintre noi nu se va deschide în noaptea asta... deși mi-aș dori să se deschidă.

Vorbele lui o străbătură pe dinăuntru, atingîndu-i cotloane ce nu mai fuseseră atinse de foarte mulți ani. Ciudat, părea că nici nu fuseseră atinse cîndva. Sîngele i se încălzea, radiind căldură.

– De ce nu ești măritată? Întrebă el.

– Am fost logodită odată, răspunse Charity, hotărînd că era mai bine să vorbească, decât să se gîndească. Tu ai fost însurat, nu-i așa?

– Da. Soția mea mă dorea în rol de prinț consort și n-am rezistat.

– Nu mi te închipui ca pe domnul Sensibilu.

– Sînt minunat de sensibil în anumite locuri...

– Nu despre asta vorbeam.

– Just. Partea întunecată. Nu sînt multe de spus. Ne consacram carierei ei, în timp ce a mea atinsese un punct critic. Refuzam orice promovare care presupunea mutatul din oraș, dar una dintre oferte a venit din partea unei firme care se scufunda, oarecum ca *Wayans*. Am refuzat oferta. Firma s-a scufundat. Pe următoarea n-am mai refuzat-o și nevastă-mea a făcut o criză pe seama „misoginismului” meu. M-a părăsit. După aceea m-am gîndit că era mai bine așa. Tot ceea ce avusesem în comun fusese meseria ei. Copii n-au existat. Nu era niciodată pregătită pentru asta.

Povestea lui explica multe, se gîndi Charity, rumegînd informațiile.

– Cum a fost cu logodna ta? o întrebă el. Ce s-a întîmplat?

– Eram foarte tînără, răspunse ea, hotărînd să i se destăinuie la rîndul ei. Dar pe măsură ce se apropia nunta, ne certam din ce în ce mai des, pînă cînd ne-am dat seama că nu eram încă pregătiți.

Dansul nopții

– Ai trăit vreodată cu cineva?

– Da. De două ori, dar nu cu logodnicul meu. N-am trăit niciodată cu el. Se întrebă ce părere își făcea Jake despre „palmaresul” ei sexual, dacă nu cumva i-ar veni ideea căroră ea să nu le poată face față. Ultimul ar fi fost un candidat perfect pentru mișcarea bărbaților. Genul Neanderthal. A fost o mare greșeală.

– A fost un fraier.

– De fapt, eu am fost cea care m-am trezit din fraiereală. Totuși, când ai aproape treizeci de ani, iar statisticile arată că ai șanse mai mari să întâlnești un terorist, decât un bărbat cumsecade, începi să te agăți de orice fir de paie.

– Ei bine, m-ai găsit pe mine. Tot ce-mi rămîne acum de făcut este să te conving. Cred că știu cum s-o fac.

– Cum? Întrebă ea, curioasă.

– Așa. N-am vorbit nici un pic despre afaceri, știi tu. Acum, am să devin mai intim. Cu ce ești îmbrăcată?

Își privi trupul și răspunse nedumerită:

– Cu cămașa de noapte.

– Nu-i așa că-i de mătase? Nu. Vocea îi coborî ușor. E din bumbac, bumbac moale, moale, atât

de subțire, aproape transparent. Crezi că-i o cămașă ca oricare alta. Dar un bărbat ar găsi-o atrăgătoare.

Charity își atinse cămașa în dreptul taliei, simțind moliciunea materialului și căldura pielii ei. Era ca și cum o atingea el.

– Am dreptate, nu?

– Da, răspunse ea, cu vocea sugrumată de emoție.

– Te văd cum te întinzi sub cearceafuri în felul acela leneș și senzual, cum ai făcut pe malul lacului.

– Așa am făcut?

– Da. Mi s-a tăiat respirația, de parcă mi-ai fi tras una în stomac. De ce crezi că nu m-am putut abține să te sărut?

– Păi...

– Nici acum nu pot, știi?

Conversația se aventura pe un teren primejdios, prea primejdios. Charity se simțea ca în mijlocul unui incendiu ce amenință să ia proporții. Discuția întrecuse cu mult granițele unei sporovăieli obișnuite. Știa că trebuie să-i pună capăt și totuși nu voia. Nu-și amintea ca un bărbat să-i fi vorbit astfel de multă vreme. Poate chiar nicio-

dată. Niciodată nu se simțise mai femeie ca acum.

– Și părul tău, continuă el. E liber și răvășit pe pernă, nu? Ademenind mîna unui bărbat. Tu întreagă ademenești o mîna de bărbat, Charity. Din pricina ta, sub cearceaful meu se vor petrece toată noaptea perturbări.

Rămase cu gura deschisă, înțelegînd exact despre ce vorbea el.

– Jake!

– E o stare de fapt. Știindu-te atît de aproape, cred că vor fi adevărate cutremure.

– Văd că ăsta devine deodată un telefon obscen, zise ea, serioasă.

– A mai fost și mai este. Ești sigură că nu ești Prudence sau Virtue deghizată?

– Ai merita să fii, chicoti ea.

– Atunci, pleacă de pe fir și lasă-mă să vorbesc cu sora ta. Cea cu nume atrăgător. Charity.

– Nu-î fac cinste numelui, îți amintești?

– Ba cred că-i faci cinste cu brio, după ce un bărbat reușește să-ți străpungă reținerile.

– Și crezi că tu reușești?

– Am să mă străduiesc din toate puterile.

– Noapte bună, Jake, spuse ea tandru, închi-zînd la fel de tandru telefonul.

– Noapte bună, Charity, îi răspunse o voce înăbușită prin perete.

O pufni rîsul.

Jake bătu la ușa lui Charity, cu intenția platonice de a o escorta, pe ea și pe Mary, la micul dejun. Era mîndru de sine că nu spărsese, noaptea trecută, peretele, pentru a ajunge la ea. Din nefericire, somnul îi fusese mult prea scurt.

Ușa se deschise. Charity purta o rochie de culoarea lămîii, care-i sublinia formele, fără ostentație. Părul îi era împletit la spate, dînd ochilor o expresie felină, misterioasă și îndrăzneată în același timp. Bumbacul mîngîietor și vorbele mîngietoare din noaptea trecută reveniră între ei.

– Îmi iau acum servieta și haina, spuse ea.

– În regulă. Vocea îi era răgușită. Îl copleșea nevoia de a relua conversația nocturnă, fără cuvinte de această dată. Nu-și dorise niciodată o femeie atît de mult cum o dorea pe Charity Brown.

Păși în cameră, închizînd ușa în urma lui.

Charity se întorsese să-și ia lucrurile. Fără să se gândească, întinse brațele și o răsuci, strângînd-o la piept. O sărută, gustînd dulceața rujului de pe buze. Nu se putea stăpîni: nici nu știa cum ar putea-o face. Nu cu Charity. Devenea o obsesie pe fiecare clipă ce trecea.

O simți la început surprinsă, apoi ezitantă, dar îi era prea foame de ea pentru a-i da drumul. Strângînd-o mai tare în brațe, îi simți sînii apăsîndu-i pieptul și picioarele atingîndu-le senzual pe ale lui. Avu grijă ca mîna să nu i se rătăcească sub talia ei, dar își permise plăcerea de a-i mîngîia spatele, să-i simtă carnea de femeie prin țesătura fină. Gura ei se destinse, iar limba lui o găsi pe a ei. Sărutul se adînci, transformîndu-se dintr-o senzualitate rezervată, în nevoie primară. Mîinile ei i se agățară de umeri; inima își îndesi bătăile, înfierbîntîndu-i sîngele.

Cînd nu mai avu aer în plămîni, își veni în fire. Jake ridică capul. Charity deschise încet ochii. Întîi, priviră în gol, apoi, în ei se citi panica.

– Nu-mi cer scuze, spuse Jake, ținînd-o în brațe, în timp ce ea încerca să se elibereze. Să fiu al naibii daoă o să-mi cer scuze.

– Știi ce cred despre asta.

– Știu cã ceea ce crezi e bine. Dar ar trebui sã te gîndești și la alte lucruri bune pentru tine.

– Și consideri cã tu ești acele lucruri?

– Consider cã aș putea fi, dacã mi-ai da o șansã, rãspunse el cu siguranță în glas.

– Nu avem oare de prezentat un proiect?

O sãrutã fugar, apoi îi dãdu drumul.

– Aranjeazã-ți rujul.

– Aranjeazã-l și tu pe-al tău. Intrã în baie și închise ușa în urma ei.

Jake se întoarse spre oglinda fixatã pe dulap și își studie fața. Buzele îi erau brãzdate de urme de ruj portocaliu. Nu-i rãu deloc, își zise el, în timp ce-și scotea batista din buzunar și se ștergea. Iar felul în care ajunsese acolo rujul, era chiar minunat.

Charity ieși din baie, cu rujul aplicat la locul lui. Îl privi serioasă și spuse:

– Așa ceva n-o sã se mai întîmple.

El zîmbi.

– Ba cred cã o sã se mai întîmple. Și nu cred cã te poți împotrivi.

– Mă pot împotrivi.

Judecînd dupã alura ei întepatã, dupã maxilarele încleștate și pumnii strînși, Jake se gîndi cã

Dansul nopții

era furioasă. Zîmbetul i se topi, dar hotărî să nu se dea bătut.

– Vom vedea. Ce-ar fi să mergem și să încheiem un contract?

Ea se strecură pe ușă, fără un cuvînt.

Jake o urmă, chiar în momentul în care Mary ieșea din camera ei. Dacă îi dăduse de gîndit faptul că-i văzuse ieșind împreună din aceeași cameră, nu lăsa să i se citească pe chip. Dar umerii lui Charity căpătară o alură și mai țeapănă. Jake știa că se simțea compromisă și că dorea ca el să spună ceva pentru a spulbera stînje-neala. Dar orice se întîmplase între ei nu se putea risipi așa ușor. Și nici nu voia să spulbere acel ceva.

În timpul micului dejun, Charity se destinse puțin, participînd la conversație. Jake avea grijă să mențină orice gest dintre el și Charity la nivel colegial. Pe de o parte, înțelegea că ea va accepta acest gen de relații, iar pe de altă parte, nu dorea ca ea să creadă că poziția ei profesională depindea în vreun fel de relația lor personală. Așadar, trebuia să păstreze discreție în domeniul personal.

Cînd cei trei sosiră la întîlnire, directorii de la

DGF Technologies rămaseră puțin surprinși văzînd cele două femei, mai ales în momentul în care înțeleseseră că Charity urma să prezinte proiectul. Se așteptau, după cum intuia Jake, ca bărbatul să facă prezentarea. Nu ținuse niciodată la tradiția conform căreia șeful să facă lucrurile importante, în timp ce angajații i le pregătesc. În concepția lui Jake, cine îndeplinea munca, avea dreptul la lauri.

Observă că Charity, așezată la capătul mesei de conferințe, arăta nesigură, nervoasă. Și nu-l privea nici o clipă în ochi. Furnizorii așteptau, la început curioși, apoi neliniștiți. Jake încercă să-i zîmbească încurajator, deși era el însuși pe cale de a-și pierde răbdarea. Ce dracu' aștepta?

– Ăăă..., începu ea, privind-și însemnările.

Mary își așeză în față cîteva foi cu datele tehnice.

– Uite primele solicitări.

Charity îi zîmbi recunoscătoare și începu să expună articolele de care aveau nevoie. Pe măsură ce vorbea, devenea din ce în ce mai stăpînă pe sine, pînă cînd, la sfîrșit, „spectatorii” rîvneau să încheie afacerea. Jake îi făcu un semn, iar ea îi răspunse cu un zîmbet sincer. Poate că nu era

Dansul nopții

chiar atît de supărată pentru sărutul din dimineța aceea. Și poate că pe Lună era o maimuță.

Jake nu știa cum să străpungă cu totul bariera convențională pe care ea o ridicase între ei. O înțepase de cîteva ori, dar ea reușise de fiecare dată să astupe găurile. Nimic din ceea ce-i spusese nu-i indica faptul că trăise o iubire care să-i fi lăsat răni deschise. Nici ultima legătură nu părea s-o macine, recunoscînd doar că făcuse o greșeală. Asta indica mai degrabă maturitate, decît durere.

Trebuia să-și domolească nerăbdarea. Comportarea ei evazivă o făcea și mai fascinantă. Era mereu curios să afle ce se ascunde sub următorul strat și cum se va lăsa acel ceva dezvăluit. Charity era mai complexă decît își închipuise vreodată și toate fațetele ei îi atingeau sufletul. Era limpede că îi plăcea flirtul de la distanță. Și îi plăcuse discuția din noaptea trecută. Dacă vorbele îl puteau apropia de ea, atunci avea să vorbească. Precum un adevărat vînător, își urma acum toate impulsurile.

– ... vom face o reducere suplimentară de cinci la sută pentru toate materialele și vom furniza servicii complete și instructaj contra zece

la sută din profit.

Oferta îi ajunsese la urechi, dar Jake descoperi că vicepreședintele firmei *DGF* nu i se adresa lui. Negocia cu Charity. Cei de la *DGF* presupuseseră că ea reprezenta centrul de greutate al puterii, iar el nu intenționa să schimbe situația. N-ar fi intervenit decît dacă ar fi fost cazul.

Charity nu-i ceru niciodată aprobarea din priviri, dar continuă negocierea, pînă obținu cea mai avantajoasă afacere pentru *Wayans*. Își strînseseră cu toții mîinile, apoi Jake, Charity și Mary plecară.

Cînd ajunseră în afara zonei de parcare și a razei vizuale a noilor parteneri, Charity scoase un oftat de ușurare. Jake o strînseseră de umeri.

– Te-ai descurcat foarte bine.

– Chiar mai bine, spuse Mary. I-ai cucerit pe toți.

Charity scutură din cap.

– Am fost gata să pierd. Am fost prea nervoasă.

– Pentru prima oară, răspunse Mary, era normal să fii nervoasă.

Jake o privi uimit pe Charity.

– Mi-ai spus că ai mai făcut asemenea pre-

Dansul nopții

zentări.

– De fapt, tu mi-ai spus-o. Doar nu era să-mi contrazic șeful.

Și începu să rîdă. Din toată inima. Mary i se alătură. Se molipsi și Jake. Nu se putu abține.

Le cuprinse pe amîndouă pe după umeri, avînd astfel scuza de-a o cuprinde pe una din ele.

– Haideți, doamnelor. Șeful cel mare și fraier vă face cinste cu masa de prînz.

– N-ai să întinerești, dragă. Ceasul acela biologic ticăie înainte. Charity îi zîmbi mamei ei, în timp ce tăia fileul de vițel. Din păcate, mama ei avea ideea fixă a copiilor.

– Da, mamă, aud.

– Cuvintele astea sună întotdeauna de parcă cel care le spune e pe punctul de-a exploda. Totuși, mi-aș dori să te văd cu copii, Charity. Ai fi o mamă minunată.

– Emmaline, ți-ai depășit rolul, interveni tatăl lui Charity. Și lasă copilul în pace. Nu-i vina ei. Dacă ai urmări mai des știrile din secolul în care trăiești,

ai afla că statisticile îi sînt potrivnice. Are șanse mai mari de-a fi luată ostatecă, decît luată de nevastă. Sigur, dacă s-ar fi măritat cu studentul ăla al meu... Cum îl cheamă?

– Louis, dragă, răspunse Emmaline. E profesor la Brown, acum.

– Da, așa este. Robert zîmbi. Mi s-a părut întotdeauna nostim că s-a dus de la Brown, la Brown. Totuși, Charity, era un tînăr foarte drăguț.

– M-ați considerat prea tînără, vă amintiți? zise Charity, întrebîndu-se de ce nu plecase acasă cu Jake și cu Mary.

Din mai multe motive, își răspunse singură. Dar în primul rînd, din pricina sărutului din dimineața aceea. Mai simțea încă gustul buzelor lui. Îl simțise toată ziua. Propria ei reacție, dorința puternică ce se trezise în ea atît de năvalnic o înspăimîntase, tulburînd-o în timpul prezentării. Fusesse nevoită să alunge mereu amintirea.

Din nefericire, tatăl ei avea acum obsesia căsătoriei. Cu participarea mamei, conversația avea să devină mortală.

– Am spus eu că erai prea tînără pentru Louis? întrebă Robert, surprins. Bine, dar el predă la Brown. Ai fi putut predă și tu. N-am

Înțeles niciodată de ce ai vrut să lucrezi în sectorul privat. Din ce în ce mai mulți studenți renunță la plăcerea învățaturii pentru cea a banilor. Ce deziluzie. Doar știi cât ne dorim să vii acasă, Charity. Ne e dor de tine.

Zimbi nostalgic. Tatăl ei n-o iertase niciodată, pentru că părăsise școala, dar fusese generos în această privință.

– Și mie mi-e dor de voi. New Jersey e la distanță de numai șase ore, acolo lucrez. Nu e capătul pământului.

– Slavă Domnului! exclamă mama ei. Apoi i se adresează tatălui: Mă gîndesc că putem spera la un terorist drăguț pentru Charity, Robert. Poate va înceta să facă atîtea nazuri în privința bărbaților. Știi, teroriștii au unele trăsături comune cu patronii...

– Nu-i de mirare că m-am mutat la New Jersey, murmură Charity, în timp ce părinții ei se lansară într-o discuție despre nuanțele acreditării întreprinzătorilor privați acum patru sute de ani.

Se încruntă, gîndindu-se la ceea ce-i spusese mama ei. Făcea nazuri în privința bărbaților? Se hotărîse să evite bărbații imaturi, frivoli. Era asta o greșeală? Spera că nu. Avea un ghinion teribil

cînd era vorba de bărbați drăguți, care țineau la ea. Asemenea bărbați nu prea erau de găsit, ceea ce îngreuna conceperea copiilor. Se gîndise odată să aibă un copil al ei, dar nu era pregătită pentru o asemenea responsabilitate. Poate că nu va fi niciodată. Dar de ce era așa de greu să găsească un om liniștit, cu care să împartă o viață liniștită?

O voce mică și perversă dinăuntrul ei îi șopti că exista o posibilitate. Ba nu. Nu posibilitatea aceea. Cu siguranță, nu bărbatul acela. Jake Halford nu era liniștit. Era periculos. Mica voce mai adăugă cîteva adjective, ca „atrăgător“ și „deosebit“. Și „sexy“.

Charity se crispă, cînd zări un bărbat care intra în restaurantul hotelului. Semăna leit cu Jake. Charity clipi des, dar în loc ca vedenia să dispară, îi zîmbi și îi făcu semn cu mîna, apoi începu să-și croiască drum printre mese, spre ea.

– Salut, spuse vedenia, apropiindu-se. Nu doar înfățișarea îi semăna cu Jake, ci și vocea. Dacă s-ar fi dezbrăcat și ar fi început să cînte în jurul candelabrului, ar fi fost sigură că e Jake. Din păcate, rațiunea îi șoptea că nu avea vedenii.

– Ce cauți aici? îl întrebă ea, privindu-l sur-

prinsă. Simțea că îi violase într-un fel intimitatea, deși se aflau într-un loc public.

– M-am hotărît să rămân și să mai vizitez niște cunoscuți, pe urmă să mă întorc acasă cu o cursă târzie de seară. Îi zîmbi inocent.

– Ciudat că n-ai vorbit înainte despre asta, spuse ea, îngustîndu-și ochii.

– Inspirație de moment. Știi tu, totul spre binele companiei.

– Dragă, nu ne faci prezentările? întrebă mama ei, cu cea mai dulce voce.

– Acesta este șeful meu, Jake Halford, care ar trebui să fie acasă, la New Jersey, răspunse ea, la fel de candid. Ei sînt părinții mei, Jake: Robert și Emmaline Brown.

– Nu iei loc lângă noi? se interesă Emmaline, cu o lucire ciudată în ochi, care spunea „Flerul mamei în alertă roșie“.

– Mulțumesc. Jake se așeză pe al patrulea scaun de la masă, iar Charity strînse din buze, ca să nu protesteze. Oricum, un protest n-ar fi fost de nici un folos. Mama ei era la fel de hotărîtă ca și Jake. Pe unul din ei nu-l putea vindeca, dar celălalt avea s-o pățească de îndată ce aveau să iasă de acolo. Periculos și diferit, atrăgător și

sexy, cuvintele îi răsăriră din nou în minte, dar le îndepărtă.

– Ar trebui să fiți foarte mândri de fiica dumneavoastră, spuse Jake. Realizează o afacere care valorează milioane de dolari. Asta o să ne salveze firma.

– Adevărat? Ambii părinți se uitară la ea, de parcă îi mai crescuseră două capete.

Charity le zîmbi.

– De aceea am venit la Boston, să mă întîlnesc cu niște oameni în legătură cu asta. V-am spus cînd v-am sunat, vă amintiți? Afacerea nu conta pentru părinții ei, dar observară că avea importanță pentru Jake. Charity îl putea aproape ierta pentru că apăruse. Aproape. Dar îi simțea încă sărutul.

– Minunat, zise Emmaline, apoi se încruntă, nelămurită.

Charity își stăpîni rîsul. Mama ei nu înțelegea o iotă despre calculatoare. Iar tatăl ei îl privea pe Jake cu suspiciune, slavă Domnului. Ultimul lucru pe care și-l dorea era consimțămîntul părintesc pentru Jake. Poate că ar trebui să le povestească despre pasiunea lui legată de dansul în pielea goală în jurul focului. O și auzea pe mama ei

întrebînd cum își ferea anumite părți ale trupului de flăcări.

Deschise gura...

– Înțeleg că predați istoria veche americană, domnule, i se adresă Jake tatălui ei, înainte ca ea să scoată vreun cuvînt. Iar dumneavoastră, doamnă, sînteți la Olde Plimoth. Și eu urmez filozofia veche. Sînt student la Bly's.

– *John cel de Fier?* întrebă Robert, surprins. Mișcarea bărbaților?

– Ce-i aia? întrebă Emmaline.

– O baie cu toaletă foarte rece, sugeră Charity. Jake chicoti, în timp ce tatăl ei, mai lipsit de umor, protestă.

Jake îi vorbi mamei:

– E o carte, scrisă de un poet, Robert Bly, doamnă Brown. Bly explică mișcarea bărbaților printr-o poveste mai puțin cunoscută a fraților Grimm, numită „John cel de Fier“.

– Spune-mi Emmaline, te rog. Și cunosc povestea. Dar cum leagă el mișcarea bărbaților de poveste?

Jake se lansă într-o explicație despre un bărbat sălbatic, John cel de Fier, care trăia în pădure și a fost prins, apoi eliberat de fiul unui rege. John

Îl învață pe prinț să devină bărbat. Robert, care cunoștea, evident, lucrarea, interveni cu remarci privitoare la bărbatii care s-au rătăcit față de propriul lor eu. Emmaline dezbătu particularitățile, dar Jake avusese dreptate. Concepția generală despre diferența dintre munca bărbatilor și cea a femeilor o atrăgea, din pricina propriei ei slujbe de la Olde Plimoth.

Charity se rezemă în scaun cu un suspin de resemnare și își termină cina. Era clar că părinții ei îl plăceau pe Jake. Foarte mult.

Era cel mai rău lucru pe care și-l putea închipui.

Capitolul 5

– Cît ești de furioasă? o întrebă Jake, în timp ce se instalau pe locurile lor, în ultima cursă ce zbura spre Philadelphia.

– Mi-ai fermecat părinții, spuse Charity, politicoasă.

– Chiar așa de furioasă?

– Chiar așa de furioasă.

– A trebuit să rămîn. Să mai aranjez niște afaceri pentru *Wayans*. Îmi pare rău că nu mi-am dat seama cît ar fi fost de avantajos să fac asta înainte de prezentare. Doar n-ai să-mi faci scandal

pentru așa ceva... Sau ai să-mi faci?

– Nu, zîmbi ea, tolerant. Cred că e minunat că ești atît de conștiincios. Cei de la *Wayans* sînt norocoși că te au.

– Mulțumesc. Cîtă vreme trebuie să mai port haina asta de ascet, în care mi-ai vîrît?

– Totdeauna. Se potrivește cu John Părosul.

– Îl cheamă John cel de Fier.

– Basmul despre bărbați. Da, îmi amintesc.

Jake se încruntă. Îl deranja felul în care-o spusese. Avea totuși dreptul să fie sceptică. Era femeie și nu trecuse niciodată prin frustrările unui bărbat. Era un lucru echitabil. Bărbații aveau și ei greutăți cu frustrările femeilor. Ca acum, de pildă. Se hotărî să schimbe subiectul.

– Părinții tăi nu te apreciază, nu-i așa?

– Ba da, mă apreciază. De ce spui asta? Întrebă ea, cu ochii măriți de surpriză.

– Pentru că păreau din cale-afară de uimiți cînd le-am povestit despre prezentarea ta și despre proiectul de care te ocupi. Lumea noastră pare o altă planetă pentru ei, nu?

– Probabil, spuse ea, gînditoare. Academia are tendința să-l izoleze pe tatăl meu, iar mama își petrece zilele în trecut, acum trei secole. Ei nu

văd lumea așa cum o văd majoritatea oamenilor. Pe de altă parte, eu nu văd lucrurile care pentru ei sînt importante, cum le văd ei. E un „nu înțeleg” mutual. Dar e-n regulă. Ei sînt fericiți cu ceea ce fac ei, iar eu sînt fericită cu ceea ce fac eu. Știu că succesul prezentării era important pentru mine.

– Și pentru mine e important. Și nimeni n-o înțelege mai bine.

– Mulțumesc. Vocea ei era joasă, în mod inocent seducătoare.

O privi, mîndru de ceea ce realizase în ziua aceea. Dave nu era conștient de valoarea ei. Trebuia făcut ceva. Îi plăcea felul în care ea își înțelegea părinții și îi accepta, în ciuda diferențelor evidente dintre stilurile lor de viață. Îi plăcea... drace, îi plăcea totul la ea.

Charity nu era un premiu de cîștigat. Își dăduse seama cu cîteva zile înainte. Era o femeie fascinantă, pe care dorea s-o exploreze. Simțea că odată intrat în viața ei, bărbatul primit n-ar mai fi dorit să iasă. Se simțea prins în capcana ei. De-abia aștepta să se lase capturat.

Restul zborului către casă se petrecu în liniște. Charity închise ochii, ca să-și arate oboseala. Foarte ingenios, recunosc eu. Îi plăcea prezența

ei liniștită, la fel de mult ca și conversațiile.

Și o putea privi. Îi putea privi sînii săltînd și coborînd leneși odată cu respirația ei... felul senzual în care i se balansau picioarele... îi putea privi mîinile împreunate cuminți în poală, ascunzînd parcă însăși esența propriei feminități. Parfumul ei, pătrunzător și misterios, plutea în aerul ce-i împresura. Luminile din avion era stinse, creînd iluzia de intimitate. Dorea s-o atingă, s-o sărute, să-i guste pielea catifelată și să-i elibereze părul din strînsoare. Dar știa că n-avea voie. Intimitatea era doar o iluzie. Nu-i rămînea decît să se bucure de chin.

Avionul ateriză mult prea curînd. O conduse acasă cu mașina, intimitatea fiind mai aproape de realitate, în aceeași măsură însă cu sentimentul de frustrare. Cînd ajunseră la apartamentul ei, o conduse pînă la ușă.

– Am să intru un minut, spuse el hotărît, doar ca să verific dacă totul e în regulă înăuntru.

– Îți apreciez gestul, dar...

– Charity, o întrerupse el, am o mamă singură și patru surori care m-au educat să devin un gentleman. În plus, mi-ar plăcea ca cineva să le verifice și lor casele, de dragul siguranței.

Îi luă cheile din mână și descuie ușa apartamentului. Ajuns înăuntru, nu se dezminți, cercetînd fiecare cameră. Bineînțeles, nu se putea stăpîni să găsească decorul atrăgător, mai ales patul pentru o persoană din dormitor. Charity îl aștepta la ușa de la intrare.

– Du-te la culcare, Charity. E tîrziu și ai avut o zi măreață. Și n-ai văzut *Secretul lui Desirée*.

Cu aceste cuvinte, ieși pe ușă, fluierînd.

– *Secretul lui Desirée* pe naiba, bombăni Charity pentru a suta oară, decupînd un pui întreg, într-o după-amiază tîrzie de duminică. Treaba de acum avea să-i economisească dolari și timp în următoarele cîteva săptămîni.

Ce ieșire măreață din scenă, se gîndea ea, cu mintea departe de carnea pe care-o tăia. Desprinse coapsa de picior cu o lovitură dibace de sațîr. Era furioasă pe el, pentru că îi întrerupsese cina de familie în Boston. Ce poveste cusută cu ață albă, despre hotărîrea subită de a vedea încă niște clienți de perspectivă! Era sigură că el

dorise să vadă cu totul altceva și că Desirée juca un rol important.

– Ce șmecher, bombăni ea, izbind cu forță satîrul în piciorul bietului pui. La drept vorbind, el nu propusese să mai rămînă la Boston o a doua noapte. Nici nu pomenise despre așa ceva. Luînd în considerare purtarea ei rece de după acel sărut, posibilitatea nici nu-i trecuse prin minte.

Examină încă o dată puiul, spunîndu-și că *nu* era dezamăgit. Cîtuși de puțin. Înjură în gînd, mirîndu-se de brusca lui lipsă de interes. Dîndu-și seama ce făcea, inspiră adînc și alungă gîndul. Ea ar fi trebuit să-i ofere o ieșire măreață din scenă, seara trecută. Noua lui poreclă era acum Supărare din lad.

Așadar, de ce-l găsea atît de cumplit de atrăgător? Trînti pe o farfurie bucățile tăiate de pui și așeză o altă pasăre pe masă. Efectiv, nu se putea înțelege pe sine. O flata interesul lui pentru ea. Poate îl interesa un singur lucru, dar acel lucru nu-l interesa decît în legătură cu ea. Gîndul o ademenea mai mult decît dorea să recunoască.

În regulă, avea un oarecare farmec. *Hîș*, făcu satîrul, și alt picior zbură pe masă de tăiat. Era destul de elegant, încît să-i controleze casa pen-

tru siguranță și apoi, să plece imediat. De obicei, bărbații foloseau acest pretext pentru a fi invitați să rămână la o cafea... și la mai mult. Jake n-o făcuse, iar gestul o impresionase. *Hîș*. Încă nu-i venea să creadă cum vorbise cu el la telefon. Și cum o sărutase cu nesaț în dimineața următoare. *Hîș, bam, hîș!*

Era un interlocutor comunicativ și asta-i plăcea, deși și-ar fi dorit să nu-i placă. O altă bucată de pui fu retezată. Dar, de fapt, nu era un om simplu. La drept vorbind, avea mari dubii că el ar putea avea vreo legătură serioasă cu o femeie. Numai faptul că-i oferea ocazii deosebite la serviciu, nu însemna că trebuia să îngenuncheze în fața lui. O parte pervers de cinstită a minții îi șopti că el nici nu făcuse, ori spusese vreodată ceva care să sugereze că se aștepta la un asemenea comportament. Era convinsă că nici un refuz pe care i l-ar fi arătat pe plan personal nu i-ar fi afectat poziția profesională, la Wayans. Știa ce-nseamnă persecuția. El nu făcuse nici o remarcă răutăcioasă. Îi spusese doar că vrea s-o vadă, îi ceruse de cîteva ori să-și schimbe concepția despre întîlnirile cu colegii de serviciu. Trebuia să recunoască faptul că el avea dreptate, afirmînd că

serviciul era primul loc în care se puteau cunoaște bărbații cu femeile. Carnea fu din nou tăiată de satîr.

Bun, deci nu era nici căpcăun. Dar ea n-avea nici un chef să amestece logica cu furia sălbatică ce-o biciuia. Cu Jake nu trebuia să se încurce niciodată. Dacă ar fi știut la început ce știa acum, ar fi fugit de-ar fi mîncat pămîntul, în clipa în care l-ar fi văzut în pădure, în seara aceea.

Dar nu putea nega un lucru. Îl dorea. Cînd se ducea seara la culcare, ultimul gînd înainte de-a adormi era la el. Cînd se trezea dimineața, era primul. Îi simțea aproape neînterupt gustul buzelor, brațele îmbrățișînd-o, trupul vibrînd sub atingerea ei. Parfumul de colonie și bărbat zăbovea nepermis de mult în simțurile ei, iar în urechi păstra frînturi din vocea lui, joasă și senzuală.

Iar dacă era să fie cinstită cu ea însăși, trebuia să admită că avea față de el reacții amestecate. Din cauză că o făcea să se simtă atît de amestecat pe dinăuntru.

Cineva sună la ușă. Charity clipi, privi puilul tăiat. Fusese redus la bucățele mărunte.

– Cred că am tocăniță pentru toată săptămîna, murmură ea, scuturînd din cap. Achiziția ei culi-

nară se transformase într-un dezastru. Se spală pe mâini, se șterse și merse să deschidă ușa.

De cealaltă parte a pragului stătea Supărare din Iad. O trecu un fior, când se întrebă dacă nu cumva gândurile ei îl „chemaseră” acolo.

– Ajutor, spuse el, deși părea mai degrabă uimit, decât disperat.

– Ca și puii mei. Du-te acasă, Jake.

– Charity, ești singura persoană cu mintea întreagă din orașul ăsta. Cred că am o problemă.

– Nu am mintea întreagă. Doar stau aici, de vorbă cu tine, nu?

– La dracu', femeie. Trebuie să vorbesc cu cineva care poate să gândească.

Ea oftă, dar nu deschise mai larg ușa. La început, nu se încrezu în sine. Arăta prea bine în haine obișnuite. Bluza albă, de rugby, i se mula pe tors, subliniindu-i linia suplă a trupului. Trebuia inventată o lege care să-i interzică să poarte asemenea bluze.

– Ce s-a întâmplat, a aruncat Gwen în aer dosarele de arhivă?

– Nu. Azi am avut întrunirea aceea cu bărbatii, îți amintești?

– A, da, îmi amintesc. Charity se înclină înainte,

brusc interesată. Și?.

– Și le-am explicat ceea ce le mai explicasem, răspunse el, apoi scutură din cap. Charity, au trecut de la stilul „dur“, la melodramatic, în cinci minute.

Ea pufni, încercînd să-și reprime amuzamentul. Nu reuși, să și închipuie pe Dave și pe ceilalți smiorcăindu-se ca niște puști de doi ani. Izbucni fără să vrea în rîs, ținîndu-se de ușă.

– Nu e nostim! exclamă Jake, deschizînd larg ușa și intrînd în apartament. Le explicam cum tații nu-și transmit experiența fiilor lor, fiind în felul ăsta baza a ceea ce pierdem în viață. Încercam să-i conving să procedeze invers cu copiii lor. Deodată, m-am pomenit că au înțeles cu toții greșit, cum că le-aș vorbi despre transmiterea păcatelor părintești. Unii dintre tipii ăia au plîns mai dihai ca Scarlett O'Hara.

– Scarlett nu era plîngăcioasă.

– Nu contează. Cred c-am deschis un borcan cu viermi.

– Crezi! De-abia aștept să văd ce-or să facă, atunci cînd ai să-i duci să danseze în pădure!

De cum îi ieșiră cuvintele pe gură, își dori cu disperare să le cheme înapoi. Ochii lui o fixară

Dansul nopții

uluiți.

– Ahh... Încercă deznădăjduită să-și repare gafa.

– Ahh ce? întrebă Jake, îngustându-și suspicios ochii. Ce știi despre dansul în pădure?

– Am citit *John cel de Fier*, spuse ea, recăpătându-și speranța.

– Bîzz. Greșeală. Mai încearcă o dată.

– Am văzut la televizor?

– Îmi pare rău, răspunse el, apropiindu-se.

Ea păși înapoi.

– M-ai văzut în seara aia, nu-i așa?

– Asta e o declarație incompletă, bombăni ea.

El dădu drumul unei avalanșe de înjurături.

– Stai, Jake. Trebuie să te aștepți la asemenea lucruri, când te afli la doi pași de centrul orașului.

– Nu eram la doi pași de centrul orașului.

– La trei pași?

– Chiar eram? întrebă el, credul.

Ea izbucni din nou în râs.

– Îți mulțumesc din suflet. Eu sînt dezgolit și tu rîzi. Mă ajuți enorm. Fața i se înroși.

Era ceva neașteptat. De fapt, era chiar impresionant să vezi roșind un bărbat ca Jake. Din nefericire, asta n-o putea opri din râs.

– Nu mi-ai spus niciodată nimic, se plînsese el.
– Ce puteam să-ți spun, întrebă ea, fără să-l privească. Reușise să împingă incidentul într-un colț întunecat al minții. Acum, era din nou adus la suprafață.

– Era un ritual important.

– Sînt sigură. Cred că și veverițele cîntau despre el.

– Nu, veverițele nu cîntau despre el. Trebuie să dăm frîu liber „eului” nostru străvechi.

– Pe-al tău ți l-ai lăsat să zburde.

– Nu ai compasiune pentru cei umiliți.

– Mă străduiesc.

– Bărbații nu aveau voie să rîdă, cînd femeile își ardeau sutienele.

– Tipii tăi erau prea ocupați cu holbatul lasciv.

– Așa e, zîmbi el. Ia spune, tu ce-ai gîndit cînd m-ai văzut dezbrăcat? Te-ai holbat lasciv?

– Nu, minți ea.

– Mincinoaso. În seara aia am simțit niște ochi ațintiți asupra mea. Acum știu că erai tu.

Ceva care fusese noștim dobîndise o notă de intimitate între ei. Chicotelile ei se topiră, iar ea nu mai putu să-și desprindă privirea de el.

– Bine, lasă asta deocamdată, zise el. Acum,

Dansul nopții

că te-ai oprit din rîs, poate ai să-mi spui ce să fac cu tipii ăia. Unul dintre ei a plîns, chiar pentru că tatăl lui a făcut în așa fel, încît cîinele familiei să-l iubească cel mai mult.

– Precis era Bill Williams. Spune povestea asta ori de cîte ori are ocazia.

– De data asta a avut un public încîntat. Jake își trecu mîna prin păr. E bine să te deschizi, dar de acum a fost ridicol. Ce se-ntîmplă cu orașul ăsta?

– De ce mă întrebi? Nu eu sînt expertul în mișcarea bărbaților.

Lăsîndu-l să „rumege” acest truism, îi întoarse spatele și se duse în bucătărie. Jake o urmă.

– Știu că m-ai făcut să mă simt mai bine, spuse el sec, apoi privi la puiul ciopîrțit. S-a tăcănit vreun satîr pe aici?

– N-ai mai văzut cum arată o tocăniță?

– Nu așa.

– E Balinese, spuse ea și dădu din umeri, în semn de neputință în fața ignoranței lui culinare internaționale.

– Precis e ceva foarte bun. Ți-aș propune să te duc la restaurant, dar m-ai refuza.

– Te-aș refuza, răspunse Charity, dorindu-și

ca el să-i propună, totuși. Puiul arată mai rău ca înainte.

– O să arate mai bine când ai să-l prăjești.

– Am să-l fac la grătar.

– Balinejii au grătar?

– O variantă.

El dădu din cap, acceptându-i explicația.

– Deci, ce să fac cu bărbații?

– Du-i undeva, împușcă-i și spînzură-i.

– Vorbesc serios.

– Nu știu, dădu ea din umeri, deschizînd frigiderul, în căutare de legume pentru pui. Spune-le că pînă acum a fost o terapie pentru sufletele lor, dar că, mai departe, e cazul să devină bărbați.

– Eu... Vocea lui se stinse.

Charity se întoarse uimită către el. Stătea nemîșcat, privind-o.

– Ce este? întrebă ea, neînțelegînd expresia intensă din ochii lui.

– Să nu te mai apleci în prezența unui bărbat, răspunse el, răgușit. Le creezi niște senzații foarte ciudate.

– A, acum ai să-mi spui că nu te mai poți controla. Se strîmbă la gîndul că, la urma urmelor, nu era deosebit. Scuza generală a bărbaților.

Învinuiesc femeile pentru lipsa lor de control.

– Bărbații se pot controla, spuse el, zîmbind. Tu le inspiri însă porniri greu de stăpînit. Cel puțin, mie mi le inspiri. De pildă, pornirea să-ți ating părul.

Întinse mîna și-i atinse părul, strecurîndu-i după ureche șuvițele care-i scăpaseră din coada de cal. Ea se înfioră cînd degetele lui îi urmară vîrfurile sensibil al urechii. Nu-și putea aminti ca vreun bărbat s-o fi atins vreodată cu atîta tandrețe, provocîndu-i o asemenea reacție.

– Și dacă ți-aș interzice să-mi atingi părul, ce-ai face? Întrebă ea, privindu-i fața. Pomeții îi păreau mai proeminenți, iar ochii, de obicei căprui-deschiși, se întunecaseră. Uneori, nu-l putea privi, pentru că se petreceau lucruri ciudate înăuntrul ei, ori se simțea extrem de sfioasă. Iar alteori, nu putea să facă nimic decît să rămînă pironită, cu privirea fixă.

– Atunci, am să-mi urmez a doua pornire și-am să-ți ating obrazul să-ți descopăr pielea catifelată. Degetele lui îi urmară linia maxilarului, ușoara lor asprime contrastînd cu finețea pielii ei.

Știa că trebuie să-l oprească, dar nu găsea forța s-o facă. O străbătea o dorință fierbinte pe

care nu și-o putea înfrîna. La urma urmei, nu era decît o atingere. Cu siguranță, nu-i putea dăuna.

– Acum, firește, aș dori să-mi urmez cea de-a treia pornire, spuse el. Te-aș săruta. Mîna lui îi cuprinse fața. Charity dori cu disperare să se cuibărească în palma lui, învăluită în căldura și forța pe care le emana. Dar n-am s-o fac...

Stomacul i se crispă, la auzul cuvintelor.

– N-am s-o fac, repetă el.

Ea își spuse că îi era recunoscătoare.

El o privi, cu dinții încleștați.

– Să crezi tu că n-am s-o fac.

Buzele i se uniră cu ale ei, în felul acela sigur și perfect. Charity se aruncă în brațele lui, fără să se mai gîndească, pînă cînd trupurile li se întîlniră. Dorința o străbătu prin fiecare por al pielii. Umerii lui erau tari și solizi, iar ea își înfipse unghiile în ei, ancorîndu-se în vîltoarea furtunii ce începuse s-o atragă. Gura lui se răsucea și se întorcea, iar a ei o urma, desfătîndu-se de tandra pasiune.

Limba lui se uni cu a ei, împletindu-se iar și iar, răsucindu-i simțurile în adîncimile cenușii ale vidului. Îi simțea gustul, fierbinte, dulce și masculin. Îi auzea respirația, din ce în ce mai profundă, și mai încărcată de dorință, mai seducătoare ca

Dansul nopții

orice cuvînt. Mîinile lui își croiră lin drum pe spatetele ei, cu palmele deschise și fierbinți. Mișcarea îi înfiora întreaga ființă, era flămîndă de atingerea lui. Era ca și cum pielea îi-fusesse lipsită de hrană, iar acum era din nou adusă la viață. Își dădea vag seama că nu mai fusese atinsă astfel de mulți ani, dar că nu orice bărbat i-ar fi putut provoca asemenea senzații. Jake era singurul. Și voia mai mult.

Mîinile lui coborîră de-a lungul spatelui și îi cuprinsēră fesele. Gemu cînd o ridică spre el, apăsîndu-i buzele. Sărutul se dezlănțui, asemenea vîntului dezlănțuit printre frunzele pădurii. Foamea deveni sălbatică, ea îl întîmpină mișcare cu mișcare, atingere cu atingere, în timp ce dorința o umplu ca o căldură albă.

O ridică mai sus, îngropîndu-și buzele în pielea gîtului, sugînd-o și mușcînd-o drăgăstos. Ea își dădu capul pe spate, savurînd senzațiile create de buzele lui. Sărutările se avîntară din ce în ce mai jos, de-a lungul decolteului bluzei, pînă atinsēră despicătura sînilor. O urmă cu limba. Ea gemu și îl îmbrățișă cu picioarele, iar emoțiile, reprimăte multă vreme, o învălură. O împinse, pînă cînd o înghesui între bufet și frigider. Ea îi simțea

toată greutatea și îi făcea atîta plăcere, încît nu-și putea stăpîni mici gemete. Buzele lui îi explorară linia sînilor. Parcă avea, în același timp, foc și gheață pe piele.

Îl apucă de părul cefeii, strîngînd între degete suvițele groase, își aplecă fața, lipindu-și buzele de tîmpla lui. El îi apucă sfîrcul cu buzele prin cămașă și sutien. Din sfîrcul întărit o străbătură fiori prin tot corpul, în timp ce el o dezmierdă ritmic cu limba. Era insuportabil. Dar ea ar fi murit, dacă el se oprea.

Jake îi frămîntă carnea prin bariera bluzei, simțindu-i sfîrcul cum se întărește. Îl stîrni răspunsul ei senzual și își îngropă degetele în curba dintre șold și coapsă, în timp ce propriul său trup răspundea, legănîndu-se. Își trecu mîna peste coapsa ei, simțind carnea tare, prinzîndu-i aproape palma. Îi trase genunchiul mai sus pe șoldul lui, pînă cînd îi simți cel mai intim cotlon al corpului, dur, fierbinte și ferm, chiar și prin pantaloni. Înfășurarea ei îl copleși cu pasiune. Mîinile ei îi frămîntau umerii și spatele, rupîndu-i cămașa pentru a ajunge la piele. Își uni buzele cu ale ei, într-un sărut mistuitor, care-l scoase din minți. Era înrobît de gustul ei, sedus de neasemănarea ei.

Dansul nopții

Charity era sinceră în dorința ei, întâmpinînd-o pe a lui cu toată ființa. O voia mai mult decît și-ar fi putut închipui vreodată. Îi simțea răsuflarea caldă. Sîngele îi clocotea la fiecare geamăt de plăcere. Dorea s-o sărute în același timp peste tot, pielea lui era flămîndă de pielea ei. Toate zidurile dintre ei fuseseră năruite, pînă rămăseseră doar ei doi, dăruindu-se unul celuilalt, în felul ancestral. Un fel pe care ea nu-l putea nega... nu nega pasiunea dintre ei. O întâmpina, luînd și dăruind.

El nu se putea sătura astfel de ea, fiecare sărut, fiecare atingere nu făcea decît să-l înfierbînteze mai tare. Se gîndi că nimic nu-i putea împiedica să se găsească unul pe altul, milimetru cu milimetru. Ea îl dorea. Simțea asta în fiecare respirație a ei, în fiecare geamăt, în fiecare atingere. O dorea și el, cu disperare...

În loc să-i avînte trupul și mintea înainte, gîndul îi produse o reacție opusă. Săltă capul, rupînd sărutul. O strînse la piept și o ținu, pur și simplu, multe, multe clipe, pînă cînd respirația ei deveni din nou uniformă. Apoi, îi dădu drumul. Ea se împiedică de frigider. O privi cum deschide ochii, buimăcită. Era mai frumoasă ca oricînd, cu părul

răvășit și cu buzele umflate de sărutările lui.

– Nu putem, vorbi el.

– Ce...?

– Nu putem. Nu ești pregătită. Inspiră adânc, forțându-se să ignore expresia rănită din ochii ei. Nu știa dacă-l va ierta vreodată pentru că se oprise, dar nu s-ar fi iertat pe el însuși, dacă n-ar fi făcut-o. Vreau să fie totul bine, să nu existe regrete.

Se întoarse și părăsi apartamentul lui Charity. Era cel mai greu lucru pe care-l făcuse vreodată. Nu era decît o singură explicație pentru gestul acesta.

Era nebun.

Capitolul 6

– Poftim.

Charity privi cum Dave îi aruncă un teanc de hîrtii pe birou, chiar peste lucrarea pe care o citea, apoi cum pleacă.

– Mulțumesc, strigă ea pe un ton mieros și îl înjură în gînd. Dacă el fusese cumva plîngăciosul de la întrunirea lui Jake, cu siguranță nu se observa. Era la fel ca întotdeauna. Și la fel de bădăran. Charity avu ciudata senzație că Dave părea furios, dar o respinse. Dave nu cunoștea, pur și simplu, înțelesul cuvîntului „amabil”.

Răsuci hîrtille, cu intenția de-a le pune deoparte, cînd un nume îi atrase atenția. Citind comanda, în suflet i se strecură un sentiment retroactiv de umilință. Cînd termină cu hîrtille, oftă, dezgustată de sine. Hîrtille erau comenzi și contracte încheiate cu trei firme din Boston, firme pe care Jake le vizitase după prezentarea de la *DGF*. Nu mințise, iar dacă își aranjase întîlnirile în așa fel încît să poată rămîne încă o noapte, încercînd s-o convingă să rămîină cu el și să facă ceva mai intim decît să vorbească la telefon, aranjase totul în folosul companiei *Wayans*. Și oricum, nu încercase s-o convingă cu nimic. Chiar dacă rămîinea suspicioasă față de adevăratul lui scop de-a rămîne, era nevoită să admită că nu încercase s-o ademenească.

– Doamne, de-aș putea să-l omor și să scap nepedepsită, murmură ea. Nu-l mai văzuse de cînd plecase atît de brusc din casa ei. De atunci o bîntuia atingerea buzelor și a mîinilor lui. Îl dorea, dorea să încalce toate regulile după care trăia. De fapt, fusese gata să le încalce chiar atunci, în bucătărie, dacă el n-ar fi fost nobil s-o oprească. Nu era niciodată așa cum se aștepta ea.

Amintindu-și expresia furioasă a lui Dave, își

Dansul nopții

dădu seama că era normal să fie furios. Nu arăta prea bine să-l expediezi pe șef și să procuri comenzi, lucru cu care se ocupa Dave. Poate că asta l-ar face pe Dave mai... entuziast. L-ar fi plăcut să-l vadă astfel.

Știa ce era de făcut. Cu un nou mormăit de autodispreț, ridică receptorul și-l sună pe Jake. Secretara lui îi dădu legătura.

– Bună dimineța, domnișoară Brown, o salută el, cu o voce de școlar.

Ea privi în tavan, ca să-și adune forțele. Era atît de vesel. Totuși, o trecu un fior, căci veselia lui nu-i putea ascunde senzualitatea naturală a vocii. Unii bărbați o aveau, alții nu. Timothy Dalton o avea. La fel și Jake.

– Jake. Își păstră tonul oficial. Am pe birou comenzile de la cele trei firme pe care le-ai vizitat la Boston și vreau să, inspiră adînc, să-mi cer scuze dacă am fost aspră cu tine în seara aceea.

– Cred că te-ai revanșat a doua zi, răspunse el, ușor amuzat. Dar mă bucur să aflu că sînt complet iertat.

– N-aș spune complet. Se simțea destul de vulnerabilă, încît să nu-i dea totală satisfacție.

– Ce-ar-trebuie să fac acum ca să scap de

noua haină de ascet?

– Oho, te-ai descotorosit cu totul de ea. Am să operez imediat comenzile.

– Bine. Avem mare nevoie de ele. Tipii de sus fac scandal. Dar nu contează.

Cu siguranță, comitetul director de la *Wayans* făcea presiuni asupra lui. Nu văzuse niciodată pe vreunul dintre ei, dar o duceau cu gândul la desenul animat cu Rocky și Bullwinkle, unde scaunele directorale de la conferințele consiliului de conducere erau ocupate de verze. Însă, cum nu era momentul să spună lucruri sensibile, îl avertiză:

– Cred că liniile telefonice au cîteodată ochi. Aici se pot întîmpla cele mai ciudate lucruri.

– Urechi, Charity. Telefoanele nu pot avea ochi. Dar înțeleg ideea ta. De-acum încolo, sună-mă pe linia mea directă, spuse el și îi dădu numărul.

Ea îl notă, apoi își dădu seamă că în felul acesta nu era protejat decît un capăt al firului. Începu să vorbească, dar el o întrerupse.

– Am hotărît că bărbații trebuie să participe chiar acum la o întrunire bărbătească sălbatică. Trebuie să se trezească cît mai repede la realitate.

Din mintea ei zburară deodată toate gândurile

despre telefoane.

– Bine, bine. Spera să pară indiferentă, dar toate simțurile îi erau în alertă. Era un eveniment pe care nu trebuia să-l piardă. Organizezi întrunirea săptămîna asta?

– Așa ar trebuie. Curînd, oricum. Cum au fost în ultima vreme?

– Foarte normali, răspunse ea, gîndindu-se la Dave. Apoi, se corectă. De fapt, e greu de spus. Nici unul nu vorbește prea mult.

– Înțeleg. Părea dezamăgit.

Charity, răutăcioaso, se gîndi ea. Nu era deloc cinstit din partea ei să-i alimenteze concepțiile greșite și grijile. Ar fi fost însă nebună să se oprească aici.

– Cred că ai putea să-i aduni și în seara asta.

– N-am timp să organizez totul. Poate pentru weekend. Știi, e ciudat să vorbesc despre mișcarea bărbaților, cu o femeie.

– Nu mă deranjează. În plus, problemele emoționale sînt de obicei universale.

– Adevărat. Deci, rezolvi azi comenzile alea? Nu m-așteptam că or să sosească atît de repede. Cum te descurci cu Mary la proiect?

– Bine. Lucrez la calculele pentru contractul

exclusiv cu *DGF*. De fapt, trebuie să mă întorc la treabă. Am vrut doar să-mi cer scuze.

– Scuze mai mult decît acceptate.

Puse receptorul în furcă, bucuroasă că nu se spusese nimic intim în convorbire. Aproape nimic, rectifică ea, amintindu-și remarca lui despre „revanșa” ei. În fața lui Jake, se scufunda mai repede ca Titanicul. Iar partea cumplită era că și-o *dorea*. Era ca un drog căruia nu-i putea rezista.

Respinse gîndul tulburător. Constată că respingea o mulțime de gînduri în ultima vreme, trecînd peste propriile idei și sentimente. Dar exista un subiect mai important. Peste cinci zile, băbații aveau să danseze în jurul focului. Nu-i rămînea decît să afle unde anume.

În acel moment, Mary se opri în fața biroului ei.

– Am toate datele pe care mi le-ai cerut. Ce-a rezolvat Jake la Boston?

– A mai obținut niște comenzi. Bune.

– A știut el că merită să mai rămînă, zîmbi Mary. Continuă s-o privească pe Charity; o întrebare mult mai personală era suspendată precum ceața în aer.

Charity simți furia clocotindu-i în vene. Știa

că Mary ardea de nerăbdare să întrebe ce se întâmplase la Boston vineri seara, dar era prea discretă. Slavă Domnului! Chiar dacă nu se petrecea nimic între ea și Jake, începea să se întrebe dacă circulau deja destule zvonuri, încît să-i pericliteze reputația. Hotărînd că era și vina lui Jake, zîmbi șiret. Jake ar fi ucis-o dacă ar fi aflat, dar ea nu se putea abține.

– Mary. Se aplecă peste birou și își coborî vocea. Ce faci în weekend-ul ăsta?

– Mănînc, mă uit la televizor și evit munca de șantier. După modelul american obișnuit. De ce?

– Este... o trupă de dans pe care ți-ar plăcea s-o vezi.

Charity începu să explice.

Sîmbătă seara, două grupuri de femeie se deplasau încet cu mașinile de-a lungul unui drum pustiu, prin zona Pine Barrens. Luna începea să se împlinească, luminînd cerul aproape ca ziua. Nici una dintre femei nu se temea de legenda străveche despre diavolul din Jersey, progenitura

Satanei, care călărea vîrfurile copacilor, în căutare de noi victime, prin acea vastă casă de sălbăticie aflată în mijlocul unui stat industrial. Toate ocupantele celor două mașini erau vesele, contemplînd versiunea umană a bestiei.

Conducînd prima mașină, Charity zări cîteva autoturisme parcate la liziera nisipoasă a unui luminiș. Părăsi drumul, spre partea opusă.

– Doamnelor, cred că am găsit ce căutam.

De astă dată, Jack își dusesese discipolii în zona împădurită, destul de îndepărtată fața de Milton. N-ar fi descoperit-o, dacă primarul, invitat de cumnatul său care lucra la *Wayans*, nu i-ar fi pomenit soției că urmau să meargă la locul său favorit de pescuit. Soția primarului, prietenă cu Mary, nu-și mai făcuse griji legate de urmărirea bărbaților. Aflarea acestei informații le permisesese femeilor să sosească mai tîrziu la locul întrunirii.

Coborîră din mașini și se adunară în jurul lui Charity. Toate erau demne de încredere, alese pe sprînceană. În afara de Charity, toate erau măritate sau mai în vîrstă, colege apropiate, ori soții ale bărbaților implicați în eveniment. Fiecare suferise – personal sau profesional – din pricina unui bărbat.

Dansul nopții

– Doamnelor, liniște, recomandă ea. Dacă ne prind, iadul ne mănîncă.

Chicotiră, dar își coborîră glasurile.

– Aș vrea să știu cum ai aflat despre asta, spuse una dintre ele.

– Noroc curat, minți Charity, apoi își conduse trupa peste drum, în desiș.

Ar fi trebuit să se simtă vinovată. Se simțea oricum vinovată, știind că Jake ar fi fost furios dacă ar fi știut. Doar încălcase un secret. Dar nu se putea înfrîna. Era prea apetisant pentru a fi trecut cu vederea. Părea că întotdeauna bărbații erau cei care rîdeau de femei, așa că nu strica o ușoară inversare de situație.

Zări lucirea îndepărtată a focului. Se îndreptă într-acolo, îndemnînd femeile la tăcere. Cînd ajunseră destul de aproape, încît să se audă și să se vadă totul clar, le făcu semn celorlalte să se împrăstie în jurul luminișului. Toate se furișară spre punctele de observație, în dosul copacilor și a tufișurilor. Charity se ascunse după un pin mare.

Bărbații ședeau în jurul focului, îmbrăcați. Unul dintre ei scrijelea praful cu un băț. Șezînd cu spatele la Charity, Jake vorbea despre mișcarea bărbaților și a obiectivelor ei. Charity îl mai auzise,

dar celelalte femei nu. Se întrebă dacă le impresiona ideea, pe care o emitea acum Jake, că bărbații erau dezorientați, că-și pierduseră capacitatea de a-și satisface nevoile. Femeia de lângă ea își rostogoli ochii și se strîmbă. Charity ghici că nici una nu credea în așa ceva.

Jake încheie, spunînd că bărbații au nevoie să-și împărtășească experiențele pentru a putea evolua. Era o invitație ca bărbații să vorbească și, după un moment de tăcere, vorbiră.

– Nimeni nu înțelege presiunea pe care o avem de îndurat, spuse unul.

– Nici tensiunea în care trăim.

– Da, tensiunea.

– Mă simt îngrozitor, pentru că nevasta mea trebuie să lucreze, interveni un altul. Era un tînăr. Nu-mi pot întreține familia, ca tatăl meu. Drace, trebuie să am grijă cîte ciocolate cumpăr pe săptămînă, nu din pricina zahărului și a colesterolului, ci pentru că nu ne putem permite mai multe.

– Presiunea financiară apasă încă pe umerii noștri, zise Jake. Dacă soțiile noastre își pierd slujba, nu e la fel de grav ca atunci cînd ne-o pierdem noi.

– Și femeile se poartă de parcă ar fi vina noastră!

Ultima voce era a lui Dave. Charity privi spre cer. Începea să înțeleagă că bărbații aveau o grămadă de griji diferite de ale femeilor.

– Mda... Începu un altul, dar Jake îl întrerupse.

– Trebuie să ne întoarcem la rădăcinile noastre genetice bărbătești și să ne susținem unii pe alții.

Timp de încă zece minute, luară și alți bărbați cuvîntul. Luna urca, temperatura cobora, iar bărbații vorbeau înainte, povestind și exprimîndu-și îndoieli și speranțe care o amuzau și o uimeau pe Charity. Pe de altă parte, începu s-o doară picioarele. Luminița de la ceas arăta că stăteau acolo de aproape o oră. Se uită la femeia din spatele copacului alăturat și dădu neputincioasă din umeri.

– Pe cînte, fetelor, șopti ea. El a spus „bărbatul sălbatic“.

Era pe cale să le facă femeilor semn de plecare, cînd începu o agitație. Bărbații se ridicară și începură să umble în jurul focului, hlizindu-se ca oile unii la alții. Charity o privi pe femeia de lîngă ea. Își pusese mîna la gură, ca să-și înăbușe chicotelile.

Toboșarul ținea ritmul, Jake stătea în afara cercului, încurajându-i. Bărbații iuțiră pasul, iar amuzamentul lor făcu loc concentrării. Dansul lor aducea cu dansul triburilor africane, o formă străveche de comunicare. Când unul dintre bărbați slobozi un strigăt de războinic, Charity sări înapoi, speriată. Auzi un țipăt slab de femeie și se rugă ca bărbații să nu-l fi auzit. Nu-l auziră. Începură să danseze din ce în ce mai repede, într-un ritm definit. Unul își scoase cămașa și își flutură brațele. Alții îi urmară exemplul. Strigau și săreau și își aruncau hainele în aer, rotindu-se, dând frâu liber masculinității lor latente.

Charity îi secundă în isterie.

Jake se gîndea că primarul exagera puțin, dîndu-și jos pantalonii de jockey, cînd auzi un zgomot.

Nu era puternic, ci înăbușit, ca sfîrșitul unui acces de rîs. Charity își veni pe dată în fire. Deși îl văzuse din întîmplare prima oară, nu avea nici un motiv să bănuiască că ea ar putea fi acum în

pădure, spionându-l. Dar acum, odată ce atenția-i fusese atrasă, nu se putea debarasa de ideea că era privit.

Se uită la Jerry, toboșarul, un bărbat din vechiul lui grup, pe care-l rugase să-l ajute în seara aceea. Îi spuse lui Jerry să preia conducerea întrunirii, apoi ieși neobservat din cerc și se îndreptă spre tufișuri. Departe de gălăgia din jurul focului, percepu instantaneu și alte sunete, foșnituri răzlețe de frunze, tușit, și umbre mai întunecate printre copaci. Un șuierat îl înștiință că cineva îi remărcase prezența.

Furios, Jake o porni în direcția sunetului, dar persoana care-l emisese fugise. În jurul lui, umbrele alergau. O apucă pe prima care trecu prin apropiere și se trezi cu o femeie în brațe.

Nu orice femeie, ci Charity.

– La dracu', îngăimă el, trăgînd-o pentru o clipă spre el. Lumina lunii îi scălda părul și fața în argint blînd. Nu arătase niciodată mai frumoasă, iar el nu fusese niciodată mai furios. Își domoli nervii și vorbi:

- Ce naiba cauți aici?
- Mă plimb, răspunse ea, dînd din umeri.
- Aici?

– Plimbatul în pădure face bine. Robert Frost l-a recomandat, chiar.

– El vorbea despre „Opritul în *preajma* pădurii într-o seară cu ninsoare“.

– Ei și, sînt în pană de zăpadă. Acum pot să plec?

– Păi, cum să nu? Jake o conduse în afara zonei, dorind s-o îndepărteze de grupul bărbaților, ca să nu-i stînjenească. Și mai dorea un loc izolat, ca să poată striga la ea. Se părea că, oricine o însoțise, dispăruse. Cine a fost aici, cu tine?

– Nimeni, răspunse ea, cu voce nesigură. Serios, Jake, nu trebuie să mă conduci.

– Insist, rînji el. Insist cu tărie. Orice gentleman ar face-o.

– Ei, nu, nu chiar...

– Charity, am să te conduc pînă acasă la tine. Nu pot crede că ai făcut așa ceva. După tot ce ți-am spus...

– Nu m-am putut abține. Doar sînt femeie. Apropo, cel în izmene era cumva primarul?

– Drace! Cum ai putut... Vocea i se stinse, în timp ce ieșeau din pădure, apucînd-o pe drum. O droaie de femei se agitau în jurul a două mașini. Se întoarse către Charity.

Dansul nopții

– Ce dracu' ai făcut? Ai adus toate femeile de la est de Mississippi?

– Jake, vorbești în clișee. Nu, bineînțeles că n-am adus *toate* femeile. Doar *cîteva* prietene, în mare parte soțiile bărbaților pe care i-ai adus tu. E ca o seară a cuplurilor, petrecută în natură...

– O seară a cuplurilor! urlă el.

– N-o condamna pe Charity, interveni o voce.

Jake se concentrează asupra vorbitoarei.

– Mary! Ai venit așa de... așa de... ? Nu-și găsi cuvintele. Nu pot să cred. În lumina slabă, recunosc altele *cîteva* colegi de serviciu. Drace! Jumătate din firmă s-a adunat aici! Privi fiecare femeie în parte. Nici una dintre voi n-are voie să le spună bărbaților că a fost aici. Înțelegeți? Nu-i ușor pentru bărbați să-și descătușeze emoțiile, dar au reușit în seara asta. Și, poate că de-acum, își vor descătușa emoțiile și în compania voastră. Însă asta nu se va întâmpla dacă o să-i umiliți. Ați avut cu toate parte de bășcălia voastră secretă la adresa bărbaților și nu mă îndoiesc că o merităm. Dar acum, uitați-o, bine?

Toate femeile aprobă, cuminți.

O luă pe Charity de braț.

– Pe tine te conduc acasă.

- Dar mașina mea...
- Dă-i cheile lui Mary. Are ea grijă.
- Jake, faci din țințar armăsar...
- Charity, șuieră el printre dinți, te rog, dă-i cheile lui Mary. Aș dori să stau de vorbă cu tine între patru ochi.

Spre binele ei, își luă un aer amărit și-i dădu lui Mary cheile mașinii.

- Charity, ești sigură de asta?
- Nu. Dacă nu apar luni la birou, anunță poliția să-mi caute cadavrul.

- Doamnelor, vă rog, interveni Jake, ignorînd melodrama ei. De dragul soților, al colegilor și al celorlalți de care vă pasă, plecați acum acasă.

Femeile se împrăștiară încet și se urcară în cele două mașini. Jake așteptă alături de Charity pînă cînd mașinile se îndreptară spre drumul principal, apoi o conduse către mașina lui. Înainte de a se sui, ea spuse:

- Știu că am greșit și îmi pare rău. N-ar fi trebuit să fac așa ceva. Dar nu crezi că faci prea mare caz de asta?
- Treci în mașină, răspunse el, tăios, exteriorizîndu-și furia.

Ea urcă în mașină.

Dansul nopții

Conduse în tăcere, încercînd să se concentreze asupra drumului. Eșuase în chip jalnic. Lăua-o-ar naiba, se gîndi el. Îi ceruse sfatul, crezînd că e o femeie deosebită. Dorise sincer să-i împărtășească taina, iar ea adusese public, un întreg public. Nu era de mirare că bărbații se închideau în propriile cochilii. În clipa în care scoteau nasul de-acolo, dădeau de cîte o femeie gata să le distrugă mîndria, odată cu alte părți anatomice.

– Sincer îmi pare rău, spuse ea încet. Am auzit discuția, o parte din ea. Înțeleg acum mai bine problemele și presiunile pe care le suferă bărbații. Așa că, a fost și ceva bun în seara asta, Jake.

– Mda... bine... Nu avea rost să-i țină aceeași predică. De ce ai făcut-o?

– Ai fi în stare să rezisti unui grup de femei care-și aruncă sutienele în foc și dansează goale?

– E un argument. Dar nu-i de-ajuns.

– Nu, nu e. Rămase tăcută un moment. Drumul se întindea în fața lor, luminat de faruri. În depărtare se zăreau luminile roșii ale unei alte mașini. Din sens opus nu venea nici un vehicul. Ai avut încredere în mine și îmi pare rău, continuă ea. Iartă-mă că nu m-am putut stăpîni să te urmăresc. Și că mi-am adus prietenele. Am greșit.

Mînia îl părăsi încetul cu încetul. Ar fi trebuit să-și dea seama că tentația era prea mare pentru ea. Mișcarea bărbaților părea o prostie pentru cei din afara ei, iar femeile o priveau ca pe un afront la adresa feminității. Oricum, se săturase de ea. Cred că înțeleg.

– Asta înseamnă că pot ieși din haina de ascet? întrebă ea.

– Nu de tot, rîse el de felul cum îi întorcea propriile cuvinte.

– Cu alte cuvinte, n-ai să-mi mai povestești despre „bărbații sălbatici“?

– Poate c-am s-o mai fac, dar după ce are loc evenimentul. Și numai dacă primarul își va mai scoate pantalonii.

Ea rîse. Tensiunea dintre ei se destrăma, iar el se bucura că se întorceau la vechea lor semi-prietenie. Îi era încă greu să treacă peste asta. Și totuși, într-un fel, nici nu și-o dorea. Voia să fie prieten cu Charity. La început, o privise doar cu ochi bărbătești. Acum, că descoperise mai mult în ea, voia mai mult. Voia să se simtă în largul său cu ea, cu toate femeile, așa cum nu se simțise niciodată. Nu era acesta țelul mișcării bărbaților? Să-i maturizeze, îndeajuns, încît să poată închea

o relație echitabilă cu cealaltă jumătate a speciei umane, satisfăcându-și în același timp nevoile trupești și cele afective?

– Crezi că femeile alea le vor spune ceva bărbaților? întrebă el. I-ar umili și i-ar face să-și piardă încrederea pe care au dobândit-o.

– Nu cred. Le-ai speriat de moarte, rîse ea. Probabil că majoritatea sînt acum îngrijorate pentru slujbele lor.

– N-or să-și piardă niciodată slujbele din cauza asta, răspunse el grăbit.

– Știu, își vor da și ele seama, curînd. Ești sigur că nu-i pot spune lui Dave că arată ca o balenă eșuată, fără pantaloni și cămașă?

– Nu, nu-i poți spune lui Dave. Dar eu arăt ca o balenă eșuată, fără pantaloni și cămașă?

Atmosfera din mașină trecu deodată de la prietenie, la intimitate. Charity nu răspunse; privi tăcută înainte.

– Charity, murmură el.

– Nu.

Vocea ei era atît de scăzută, încît aproape n-o auzi. Aproape. Fiori de plăcere îl străbătură, odată cu binevenita căldură a dorinței. Ea se foi pe scaun; o privi. Părul îi era liber, încadrîndu-i

profilul, îndulcindu-i unghiurile feței. Voia s-o atingă, să simtă șuvițele mătăsoase înfășurându-i-se în jurul degetelor. Voia să-i adune părul în mâini și să-l răsfire pe o pernă albă. Buzele ei s-ar întredeschide, iar el ar săruta-o, gustându-i dulceața. Apoi s-ar întinde peste ea, strivindu-i sînii cu pieptul său, coapsele ei l-ar cuibări în căldura lor, picioarele ei s-ar ridica și s-ar încolăci în jurul său, atrăgându-l în intimitatea cârnii ei umede...

– Jake, nu.

El clipi. Își focaliză din nou atenția asupra mașinii. Nu-și întorsese capul și nu-l privise, rostise doar cuvintele. Își dădu seama că și ea simțea cu aceeași intensitate. O dorea, chiar acolo, chiar atunci. Și știa că, dacă ar încerca, ar comite cea mai mare greșeală din viață.

Continuă în tăcere drumul către casa ei.

Datorită costurilor neașteptat de ridicate, asigurările pentru sănătate nu se vor mai acorda nici unui salariat, începînd cu 31 iulie. Conducerea firmei Wayans Inc. regretă pierderea fie-

Dansul nopții

căruia dintre dumneavoastră. Serviciul personal vă poate furniza soluții alternative în vederea asigurării îngrijirii medicale și a asigurării. Dacă aveți nelămuriri, contactați-l pe Jake Haldford, vicepreședinte.

Charity citi și reciti circulara, găsită pe birou, cu un fel de groază. Era semnată de Charles Mitchelson, președinte și CEO al firmei. În jurul ei, toată lumea murmură, venind de la masă și găsind inocenta foaie de hîrtie pe fiecare birou. Zgomotul creștea, îmbogățit de exclamații exprimînd stupoarea și dezamăgirea. Charity închise ochii, rugîndu-se să fie doar un vis, apoi îi deschise, în speranța că va găsi cu totul alte cuvinte pe hîrtie. O privire scurtă o lămură că erau aceleași cuvinte. Situația ei financiară, aflată în echilibru precar, o pornea în spirală spre dezastru. Cum avea să-și mai permită vreodată o asigurare personală? Și cum putea trăi fără ea?

Își aminti ceea ce-i spusese Jake de mult despre raționalizare. Asta era o raționalizare masivă. Nu-i suflase o vorbă, se gîndi ea, înfuriindu-se. Nici o vorbă.

O voce neplăcut de realistă îi șopti că îl trădase în privința unui secret și că poate nu avusese

încredere să-i încredințeze încă unul. Trebuia să recunoască: cu siguranță nu avusese încredere să i-l încredințeze pe acesta. Nimeni n-ar fi avut. Dar, de ce? De ce făcea el asta? Tocmai primiseră niște contracte importante și aveau acum perspective mari în legătură cu contractul guvernului. Nu-i venea să creadă că retrăsese asigurările medicale. Era ilegal, se gândi ea, frământînd absentă hîrtia.

– Charity, ai văzut asta?

Mary îi arată circulara. Charity se strîmbă.

– Da, am văzut-o.

– Crezi că e din pricina întîmplării din pădure? întrebă Mary, speriată.

– Nu! Sînt sigură că nu. Nu are nici un sens. Nici hîrtia asta, de altfel.

– Du-te și vorbește cu el. Te place.

– Nu, nu mă place, răspunse ea grăbită.

– Ba te place. Vorbește cu el și fă-l să se răzgîndească. Lacrimi izvorîră din ochii ei, senini de obicei. Charity, nu pot pierde asigurarea. Bob a avut probleme și nici o firmă de asigurări nu vrea să ne accepte, din pricina stării lui.

Charity înjură cu voce tare, apoi se ridică de la birou și se îndreaptă direct spre biroul lui Jake.

Dansul nopții

Trecu pe lângă secretara lui, care nu reuși s-o oprească.

Ședea la biroul lui, cu umerii curbați, cu capul în mâini. Ridică privirea spre ea, iar furia ei se topi instantaneu, văzându-i disperarea de pe chip.

– Oh, Jake, murmură ea, închizînd ușa în nasul secretarei. Îi ocoli biroul, simțind dorința de a-l alina, nicidecum de-al înfrunta.

– Charity, este cel mai greu lucru pe care a trebuit să-l fac vreodată.

O privi, iar ea îi citi în ochi frustrarea și grija.

– N-am vrut s-o fac. M-am tot certat cu idioții ăia, dar au ținut morțiș să desființeze alocațiile pentru sănătate.

– Consiliul director?

– Da. Mai ales Mitchelson. Nu i-a plăcut nicio dată faptul că am fost angajat să conduc firma în locul lui. Așa că m-au plesnit cu vestea azi-dimineață. Au avut o ședință aseară și Mitchelson a făcut propunerea ingenioasă. Se rezemă de spătarul scaunului și închise ochii.

Charity nu știe ce să spună, dar știe ce să facă. Se apropie și îi cuprinse umerii cu brațul, trăgîndu-l spre ea. El rezistă o clipă, apoi își sprijini capul pe ea.

– Jake, spuse ea cu blîndete, nu e vina ta.

– Ba da. Se crispă, îndepărtîndu-se de ea. Puteam să fac mai mult. Trebuia să fac mai mult.

– Ai făcut tot ce ți-a stat în putință. Se uita la ieșirea separată a biroului și luă o hotărîre. Ți-e de ajuns pentru azi.

Apăsă pe butonul interfonului. Cînd secretara lui răspunse, spuse:

– Domnul Halford pleacă acasă pentru restul zilei. Te rog, sună-l pe domnul Ringman și spune-i că am să lipsesc puțin de la birou.

– Ar trebui să lucrez, zise Jake.

– Haide, Domnule Dur, se strîmbă ea.

El zîmbi și se ridică. Ea îi luă haina și ieșiră pe ușa separată, ajungînd la mașina ei fără a fi văzuți. După ce o îndrumă spre casa lui, el nu mai scoase nici un cuvînt.

Casa se afla la periferia orașului, într-un cartier select. Era mult prea mare pentru o singură persoană, construită recent, în stilul francez „chateau”. Cel mai apropiat vecin locuia la o sută de iarzi distanță, protejat de un gard natural de pini.

– Am fost nevoit să cumpăr repede o casă, spuse el, în timp ce se apropiau de parcare. Asta e totuși prea mare.

Dansul nopții

– Numai să nu mă rătăcesc.

Îl privi atent, când intrară. Acasă părea mai puțin învins. Casa avea un aer părăsit, fără scrisori aruncate pe masă, fără pantofi înșirați pe covor, fără vreo pisică sau vreun câțel alergând prin încăperi.

– Ai nevoie de o cafea, spuse ea. Unde e bucătăria?

– Pe aici. O conduse pe hol, spre spatele casei. Bucătăria arăta mai bine, cu resturile micului dejun și un ziar pe masă.

Făcu cafeaua, lăsându-l să se reculeagă. Avea să-i vorbească după aceea, iar dacă nu, n-avea nici o importanță. Dorea doar ca el să înțeleagă că era alături de el.

Mîna îi îngheță când răsuci butonul aragazului. Se străduia atît de mult să păstreze o distanță afectivă față de el, dar acum simțea cum el străpungea din nou această barieră. Avea să-și repare slăbiciunea mai tîrziu, hotărî ea, privindu-l. Ședea pe banca de sub fereastră, sprijinindu-se de geam. Arăta însă îndurerat, de parcă își pierduse cel mai bun prieten. Îi aduse o ceașcă cu cafea și se așeză lîngă el.

– E drăguț aici, remarcă ea, admirînd terasa și

grădina plină cu flori de primăvară.

– Nu era nevoie să faci asta, răspunse el, bînd din cafea.

– Ba era. Iar tu ai nevoie de un prieten în clipa asta.

– Am. Dar n-am să mă las, Charity. Conducerea m-a angajat împotriva voinței lui Mitchelson. Cred că a luat măsura asta ca să-mi arate că e încă șef. Iar eu am să-i arăt *de ce* am fost angajat. Am să acționez spre binele tuturor.

– Nu am dubii în privința asta.

El se aplecă înainte, reducînd distanța dintre ei, și-o sărută ușor. Ea înțelese că era un sărut de recunoștință, dar între ei trecu o senzație nedefinită. Era o greșeală, pe care n-o putea opri.

O fixă un lung moment cu privirea.

– Am nevoie de mai mult decît un prieten. Am nevoie de tine.

Gura lui o ceru din nou pe a ei.

Capitolul 7

Buzele ei erau moi și îmbietoare, exact lucrul de care avea Jake nevoie. După bătălia cu consiliul de administrație din dimineața aceea, se simțea zguduit pe dinăuntru. Doar Charity îl putea vindeca.

Limba îi pătrundea în gura ei, simțind gustul amar al cafelei și dulceața ei naturală. Îi atinse obrazul cu mîna, pielea aceea mătăsoasă și netedă ce radia atîta căldură. Căldura ei. Nici o femeie nu putea să facă vreodată ceea ce făcea

Charity acum, cu atîta naturalețe. Era deșteaptă, era frumoasă, era oțel învelit în catifea și atîngea în el o coardă străveche.

Își trecu mîna prin părul ei și îi plăcu să simtă cum șuvițele i se înfășoară pe degete. Sărutul dură și dură minute nesfîrșite. Sîngele i se înfierbîntă, spiritul îi reînvie. Își desprinse în sfîrșit gura de a ei și inspiră adînc.

– Te doresc, Charity.

Un caleidoscop de stări se perindă pe chipul ei. Nu putu descifra nici una, iar asta îl speria mai tare decît un refuz direct.

Ea oftă și zîmbi, apoi îi luă ceașca cu cafea și o așeză, împreună cu a ei, pe podea. Rezemîndu-se pe bancă, își strecură mîna după talia lui și-l trase spre ea, șoptindu-i:

– Nu intenționez să plec nicăieri, Jake.

Mintea lui descifră mesajul; își uni din nou buzele cu ale ei. Sărutul era sălbatic, gurile lor erau flămînde una de alta, odată sfîrșită lunga interdicție. O trase spre el, strivindu-i sînii de pieptul lui. Brațele ei îi cuprinseseră umerii, iar degetele îi brăzdară spatele, arzînd de dorință. Limba ei se răsucea și se împletea neobosită cu a lui. Respirația i se accelerează, el o auzi din ce în ce

mai tare, pînă cînd acoperi toate celelalte sunete.

Îi sărută fața, părul, gîtul, întipărindu-și în minte fiecare milimetru din ființa ei. Degetele ei se încheștau și se descheștau în părul lui. Ea gemu cînd mîinile lui îi alunecară pe sub bluză, iar buzele găsiră curbura sînilor ei, deasupra sutienului. Îi scoase bluza din fustă și o mîngîie pe talie, apoi pe spate. Pielea îi era răcoroasă, dar palma lui ardea.

Degetele ei îi desfăcură cravata, apoi îi descheară cămașa, atingîndu-i pieptul. Îl apăsă cu mîna, răsfirîndu-i părul de pe piept, însemnîndu-l cu fiecare atingere. I se opri aerul în plămîni, datorită senzațiilor pe care ea i le crea. Își reveni repede, îi presără sînii cu sărutări, apoi îi eliberă din strînsoarea sutienului și îi privi, fermecat. Sfîrcurile erau tari, invitîndu-l să le sărute. Ascultă de chemare.

Charity deveni sălbatică în brațele lui, apăsîndu-l mai tare de pielea ei mătăsoasă. El îi încercui sfîrcurile cu limba, apoi le cuprinse cu gura. Erau ca mierea, dulci și hrănitoare și generoase. Fiecare atingere, fiecare mișcare îi împingea dorința spre nebunie.

– Charity, șopti, părăsindu-i sînii pentru a-i

regăsi gura. O sărută iar și iar.

– Jake. Își trecu ușor degetele peste pieptul și umerii lui, trăgându-i cămașa de-a lungul brațelor.

Senzația îl buimăci. Totuși, știa că trebuie să gândească.

– Hai să mergem sus. Nu te pot... proteja aici.

Charity se opri, înțelegând despre ce vorbea. Dacă putea împiedica vreodată ceea ce urma să se întâmple între ei, acum era momentul. Totuși, nu putea s-o facă, așa cum nu putea să-l părăsească în clipele lui grele. Compasiunea îi risipise întreaga rezistență dintr-o suflare. Avusese nevoie de ea, de intimitatea ei și fusese mai cinstit decât orice bărbat din viața ei. Dar să-l însoțească în propriul lui dormitor... Însemna să încalce ultima frontieră ce-i despărțea. Singurul mod în care își mai putea păstra o fărîmă din ființa ei era să rămînă acolo unde era. Orice urma să se întâmple mai tîrziu cu inima ei, avea să prețuiască întotdeauna lucrul acesta.

Trase încet și profund aer în piept și șopti:

– În geanta mea. Se lungi pe banca de la geam, știind că le era de ajuns. Am acolo... protecție, pentru orice eventualitate. Vreau să

Dansul nopții

stau aici, Jake, în lumina soarelui, aici e cald și bine.

El nu pierdu vremea cu întrebări. Îi găsi geanta și micul pachetel pe care-l conținea. Se întoarse la ea cu un sărut de o intensitate zguduitoare. Se ajutară unul pe celălalt să scape de povara hainelor. Când pielea atinse pielea, geamătul ei de plăcere și foame se uni cu al lui. Mîinile lui erau peste tot, mîngîindu-i coapsele, carnea ei de femeie, forța lor fiind domolită de tandrețe. Ea simțea pe spate geamul rece, iar trupul lui aplecat deasupra ei era fierbinte. Îl mîngîia pe coapse; îi plăcu felul cum o gîdila părul lui. Gura lui o cuprindea pe a ei ca o văpaie, aprinzîndu-i sîngele, pînă ce îi curgea fierbinte și gros prin vene.

O dezmierdă, conducînd-o pe cele mai înalte trepte ale extazului. Ea îl atinse gingaș, pînă cînd gemu, cuprins de dorință. Orice și-ar fi imaginat că i-ar fi răpit Jake cu atingerea lui, fusese foarte departe de adevăr. N-avea importanță unde anume făceau dragoste. Era îndrăgostită.

Revelația îi aduse întîi panică, apoi încredere. Îl sărută cu o ardoare înnoită, mîngîindu-l, dorind să-l scufunde înlăuntrul ei pentru totdeauna. Mur-

murîndu-i în ureche, el îi strecură pachetul în mînă. Cînd fu pregătit, îl călăuzii între coapsele ei, plăcîndu-i să-i simtă trupul cald și puternic și adevărat. Își îngropă fața în umărul lui și îi cuprinse șoldurile cu picioarele, nedorind ca senzația să se piardă.

Deschise larg gura cînd el se avîntă înăuntrul ei, invadînd-o puternic și senzual. Își apăsă fața în părul ei, înnodîndu-i-l cu degetele și o strînse în brațe. Pur și simplu. Nu rostiră nici un cuvînt și totuși își spuseră tot. În sfîrșit, săltă capul și o privi, o sărută cu tandrețe iar și iar. Sărutări lungi, zăbovite, ce intensificau treptat pasiunea dintre ei. Apoi se mișcă împreună în contrasens. Charity se prinse de el, regăsind ritmul străvechi, cu toate senzațiile sale. Se mișcă din ce în ce mai repede, din ce în ce mai amplu, pînă cînd ea simți că i se frînge trupul. Și trupul i se frînse.

Satisfacția o străbătu, o invadă. Își îngropă unghiile în umerii lui, încercînd să reziste atacului. Jake strigă și se împlîntă în ea pentru ultima oară. Se aventurează împreună în întunericul de catifea.

Într-un tîrziu, ea își veni în simțiri. Jake zăcea peste ea, cu fața îngropată în gîtul ei. O ținea strîns, de parcă n-ar fi vrut să-i mai dea drumul

niciodată. Ea avea sentimentul ciudat că lumea se răsucise pe propria-i axă, fără a putea fi întoarsă la loc.

– Cred că m-am bronzat pe spate, șopti el, cu gura lipită de pielea ei.

– Ai să arăți drăguț, răspunse ea, mângiindu-l ușor.

– Drăguț! Nu vreau să fiu drăguț. Vreau să fiu sexy.

– Cam târziu.

– Mi-e teamă că ai dreptate, chicoti el.

Într-un fel, n-avea importanță că nu-și spusese unul altuia „te iubesc”. Această prietenie liberă și ușoară însemna pentru ea o anumită stabilitate.

– Charity, începu el, luînd un aer serios.

– Taci. Întinse mîna, îi atinse obrazul, apoi îl trase spre ea și-l sărută.

– Crezi că ne-a văzut cineva?

Din celălalt capăt al bucătăriei, Jake rîdea, în timp ce ea privea încruntată pe fereastră. Se

îmbrăcase cu cămașa lui. Cămașa nu arătase nicicînd mai bine. Nici ea, de altfel, cu excepția clipelor cînd fața ei fusese o întruchipare a extazului. Atunci era cea mai frumoasă femeie. Jake nu știa de ce făcuse dragoste cu el, dar n-avea de gînd să-și pună norocul la îndoială, turnînd cafea în cești.

– Mă îndoiesc că am fost văzuți. Nici eu n-am văzut pe nimeni de cînd m-am mutat aici. Oricum, acum e prea tîrziu.

– Ce-ți mai face spatele? îl întrebă ea, rîzînd.

– E cald. Se frecă pe șezut, prin pantaloni, unica îmbrăcămintă pe care-o purta.

Îi aduse cafeaua. Ea luă o înghițitură, iar soarele de după-amiază își trimitea razele roșii-aurii pe pielea ei. El o mîngîie pe obraz.

– Îți mulțumesc.

– Cred că e cam tîrziu ca să mă întorc la lucru, răspunse ea și zîmbi.

O cuprinse cu brațul și-o trase spre el.

– Am impresia că trebuie să-ți scad din leafă.

– Motivul invocat o să fie precis foarte interesant, zise ea.

Rîseră împreună, apoi veselia se topi într-o tăcere confortabilă. Într-un tîrziu, el puse o întrebare

ce-i frământa gîndurile:

– Regreți, Charity?

– Nu. Răspunsul veni instantaneu, foarte convingător. N-am nici un regret.

O sărută mulțumit pe păr. Își încălcase toate regulile personale și o făcuse pentru el.

– Jake, poți face ceva pentru oamenii din firmă?

– Am încercat, Charity. M-am certat toată dimineața cu consiliul de administrație, dar nu vor să m-asculte. Vor să economisească bani prin orice mijloace. Asigurările pentru sănătate sînt foarte scumpe acum, aproape o mie cinci sute de dolari anual de persoană. Înmulțește asta cu sutele de angajați de la *Wayans*.

– Juke, dar bărbații de acolo au familii, copii care trebuie îngrijiți, nou-născuți. Soțul lui Mary are probleme cu inima. Nici o firmă particulară nu i-ar accepta.

– Știu! Se ridică și străbătu agitat încăperea, negăsind unde să se ascundă de realitate. Știu. Crezi că nu le-am spus toate astea?

Se ridică și ea și îl îmbrățișă.

– Știu că le-ai spus.

O strînse în brațe, recunoscător pentru că îl

credea și se miră, dîndu-și seama că se îndoise de asta. Era limpede, nu o cunoștea încă atît de bine precum credea.

– O mulțime de firme desființează asigurările pentru sănătate.

– Nu înseamnă că au dreptate, spuse ea.

– Partea cea mai rea, Charity, e că, pentru directori, asigurările nu s-au desființat.

– Glumești! Se crispă și se retrase din îmbrățișare.

– Nu. Pînă într-acolo merge idiotenia lor.

Charity murmură injurii într-un limbaj care-l surprinse, așezîndu-le în combinații de care un marinar ar fi fost mîndru. Apoi, se întoarse spre el.

– La dracu', Jake, e nedrept!

– Da, este, o aprobă el, blînd. Exact așa le-am spus și eu. Te simți ca și cum ai fi făcut dragoste cu un trădător?

Îl privi uimită, uitînd de furie. Era ușor de observat că o surprinsese. Reveni în brațele lui.

– Nu. Ai fost cinstit cu noi. Știu cît de tare te străduiești să obții contracte noi pentru firmă. Îl privi cu o expresie ciudată, pe care n-o putea descifra. I-ai învățat pe cei din consiliul de admi-

Dansul nopții

nistrație despre mișcarea bărbaților, Jake?

– Trei dintre ei sînt femei. Azi nu mai pot face nimic. Hai la culcare...

Spunînd acestea, se întoarse, apoi își dădu seama că ea nu-l urma. Privi înapoi, cuprinzînd-o cu un braț, căutînd o explicație pentru ezitarea ei.

– Charity?

– M-aș pierde pe mine însămi în patul tău, șopti ea. Nu sînt pregătită pentru asta.

– Ce? Vorbele ei nu aveau sens pentru el, și totuși îl înțepau ca niște cuțite ascuțite, împlîntate în inimă.

– Nu pot. Avea o expresie rugătoare.

– În regulă. O luă din nou în brațe, îi mîngîie părul, lăsînd șuvițele să-i înfășoare degetele, ca niște panglici de mătase. Stăpînindu-și durerea și confuzia, își aminti că, cu o oră mai devreme, ea îi hrănise nevoile afective. Trebuia să facă același lucru pentru ea.

– E aiurea, știu, adăugă ea.

– E în regulă, repetă el. Te-am grăbit. N-am să te rănesc, Charity.

– Poți să-mi promiți? Poate cineva să promită așa ceva?

– Pot să-ți promit. Știa că are dreptate. Și mai știa că, dacă cineva avea să provoace suferințe, nu el avea să fie acela.

Aceea avea să fie ea.

– E târziu. Trebuie să plec.

Deși pronunțase cuvintele potrivite, Charity nu se clinti. Își sprijinise capul pe pieptul gol al lui Jake, iar părul de pe pieptul lui îi gîdila nasul, dar nu-i păsa. Nu se putea mișca. Își simțea trupul ca de marmeladă. Aroma lui o amețea, îmbătrînindu-i simțurile cu mulțumirea străveche a găsirii perechii.

– Acum o oră spuneai că trebuie să pleci, îi vorbi el, ținînd-o în brațe, și uite cît de departe ai ajuns.

– La canapeauă din camera de zi. Este mai aproape de ușa decît banca din bucătărie.

Rîseră amîndoi.

– Nu-i chiar așa de rău aici. Știi că te apropii și de dormitorul meu?

Știa.

– N-am ajuns încă acolo.

– Drace, eu am fost. Nu-i mare lucru. Ai concepții ciudate, Charity Brown.

– Fac parte din educația mea.

Dansul nopții

– Iar începi.

Știa că n-o înțelege, și chiar de-ar fi înțeles-o, s-ar fi simțit rănit. Cum îi putea explica mai bine? Nicicum. Își dorea să fie mai puțin înțeleaptă și mai puțin precaută... și mai puțin nesigură.

În sfârșit, se desprinsese de el și își adună hainele. Spuse, în timp ce se îmbrăca:

– Trebuie într-adevăr să plec.

El se ridică și o sărută pe umăr, plimbându-și limba pe pielea ei. Îi cuprinse sînul cu mîna. Clipe îndelungate, Charity se lăsă pradă senzațiilor moleșitoare pe care i le stîrnea. Apoi, îi îndepărtă mîna.

– Poartă-te cum se cuvine. Nu mă pot întoarce la lucru *cu tine* și, dacă o ții tot așa, asta o să se întîmple pînă la urmă.

– Se ține deja fără ajutorul meu, spuse el, inocent.

– Constat. Îl privi, tentată să accepte iar inițiativa. Continuă fermă: Vei supraviețui.

– N-ai milă, femeie. Îi sărută din nou umărul. Oricum, dacă apăream împreună la lucru, am eu alt subiect pentru bîrfe.

– Jake, nu cred că mai poți uimi pe cineva, după ceea ce s-a întîmplat azi.

El oftă și se lăsă din nou pe canapea.

– Sînt sigur de asta. Lua-i-ar naibă pe idioții ăia! Nu știu că asta nu-i o cale de a conduce o firmă?

– Poate că nu. De aceea sînt în consiliul de administrație. Își puse bluza, uitînd de sutien și ciorapi, apoi își strecură picioarele în pantofi.

– Ești sigură că vrei să pleci?

– Nu. Dar trebuie.

Se ridică și o conduse spre ușă, ținînd-o pe după umeri.

– Ahh... Jake, începu ea. Nu crezi c-ai uitat ceva? Ca de pildă, niște haine?

– Nuuuu, rîse el. Nu mi-e rușine.

– Observ.

La ușă, o sărută îndelung, convingîndu-se aproape să rămînă. Nu era nimic mai seducător decît să se afle complet îmbrăcată, în brațele unui bărbat gol.

Ajunse cumva pe partea cealaltă a ușii, mai vulnerabilă ca oricînd.

Dansul nopții

Charity trecu pe lângă toaleta femeilor, fără să se oprească. De fapt, se furișă, recunoscându în gând, fără nici o remușcare. Nu voia să fie înțâmpinată de o altă tăcere înghețată. Și nu voia să facă față unui nou val de furie, legat de circulara despre asigurarea medicală. S-ar fi văzut nevoită să-l apere pe Jake, spulberîndu-și întreaga reputație.

Recunoaște, fetițo, își zise, reputația ta s-a dus de mult. O îngrozea felul în care plecase de la birou în ziua precedentă... și totuși făcuse ceea ce trebuia. Nu regreta deloc ce se petrecuse între ea și Jake. Dorise să facă dragoste. Și dacă ar fi trebuit s-o ia de la capăt, ar fi făcut-o. El avea dreptate: era ceva personal, între ei doi. Și fusese ceva foarte personal, pînă cînd ea se smulsese reticentă din brațele lui pentru a pleca acasă.

• Ajunse fără incidente la biroul ei, salutîndu-și doar din cap colegii așezați deja la lucru. Abia se așezase pe scaun, că Dave apărură parcă din eter.

– Unde ai fost ieri? întrebă el, pe un ton insinuant, cu o expresie atotștiutoare în priviri.

– Mi-am luat o după-amiază liberă, Dave.

– E evident. La fel a făcut și șeful tău.

– Am de lucru din urmă, răspunse ea zîmbind și răsfoind hîrțile de pe birou.

– Ai grijă să te ții de treabă, replică el tăios, și plecă.

– Ești fericit acum, că ți-ai băgat nasul? murmură ea printre dinți.

Mary apăru a doua lîngă ea, însoțită de cîțiva colegi și colege. Charity deduse că fusese o dimineată interesantă în toaleta femeilor.

– Ai vorbit cu el? întrebă Mary.

Charity își dresе glasul.

– Păi... da.

– Și ce ți-a spus despre asigurările de sănătate?

– Decizia a venit de la consiliul de administrație. Mi-a spus că s-a certat cu ei pînă i-a învinețit fața, dar că ei au desființat asigurările, ca să repună compania pe picioare.

În jurul ei începură murmure.

– Va vorbi din nou cu ei, adăugă ea, întrebîndu-se cînd anume avea Jake posibilitatea s-o facă.

– Sînt sigură că e ilegal, spuse o femeie.

– Ar trebui să ne dăm cu toții demisia, spuse o alta.

Dansul nopții

– Dacă facem asta, compania ar muri.

Se împrăștiară încet din preajma ei. Charity era sigură că în ziua aceea avea să se lucreze foarte puțin. De ce făcuse conducerea un lucru care le frîngea tuturor inimile?

– Mai vorbește cu ei, Charity, spuse Mary, înainte de-a pleca. Pe tine te ascultă.

– Mary, face ceea ce are de făcut, n-are importanță ce-i spun eu sau altcineva. Asta o știm amîndoi.

– Dar tu ai trecere.

Mary plecă, înainte ca Charity să-i poată răspunde. De ce credea oare Mary că ea avea trecere, iar ceilalți nu? Jake era oricum de partea lor, iar el trebuia să aibă trecere în fața conducerii, într-o sarcină aparent imposibilă.

Un sfert de oră mai târziu, toată lumea revenise la biroul ei, aducînd întăriri.

– Vrem să vorbești cu el, acum, spuse Mary.

– Acum? Eu?

Încuviințară cu toții, serioși. Mary înconjură biroul, o luă de braț, impunîndu-i să se ridice.

– Vorbește cu el acum, spune-i ce simțim. Poate, dacă facem presiuni asupra lui, le va transmite conducerii.

– Dar... dar.... se împletici Charity, în timp ce o țirau spre biroul lui Jake.

Doamne, se gîndi ea, asta va fi o zi cu totul deosebită.

Jake privi cum i se deschise ușa biroului, intră Charity, urmată de secretara lui și, în spate, de alte chipuri.

– E în regulă, îi spuse secretarei, care se încruntă, dar închise ușa.

Încruntată, Charity străbătu încăperea și se așeză pe un scaun.

– M-au delegat să-ți vorbesc în legătură cu asigurările de boală.

– Mi-am închipuit ceva în genul ăsta. Se sprijini de marginea biroului, privind-o. Era frumoasă, în ochi i se citea o mulțumire pe care n-o mai văzuse niciodată. El i-o dăruise. În costumul ei gri, nu semăna cu ființa senzuală din noaptea trecută. Se aplecă și o sărută tandru. Brațele ei îi cuprinsă gîtul, limbile se împletiră. Mireasma și femeia îi inundară simțurile, purtîndu-l în altă lume.

Dansul nopții

– Bună dimineața, murmură el, când săltă în sfârșit capul. Când mai plănuim o „Mare evadare“?

– Foarte tentant, dar ne-ar căuta.

– Poate, în regulă, ce vor? Și cum de te-au delegat pe tine să faci asta?

– Nu știu, răspunse ea, trecîndu-și mîna prin păr. Cred că Mary, i se pare că am trecere la tine.

– Minunat, privi el în sus. Te pot vedea diseară?

Ea scutură capul. Abdomenul lui se crispă, de parcă ar fi primit o lovitură, pînă cînd ea vorbi:

– Am cursuri.

– Pot să te conduc? Am să-ți duc cărțile.

– Te-ai plictisi, așteptîndu-mă.

– Pot să recitesc „Război și pace“. Și pe urmă putem face nebunii pe bancheta din spate.

– Pe urmă după curs, sau după „Război și pace“?

– Oricare se termină mai întîi.

– N-am să ating linia cu o prăjină de zece picioare.

– Mai bine nu, fu el de acord.

– Ai să vorbești din nou cu consiliul de administrație? Cred că ar trebui.

– Am deja o conferință programată pentru

mîine la ora zece. Fac tot ce pot, Charity. Dar și ei, arată către ușă, trebuie să facă ce pot și să muncească.

– Am să le spun.

Se ridică și-l atinse pe obraz. Mîna ei era catifelată și mîngîietoare... și iubitore. Nu fusese niciodată atît de recunoscător pentru mîngîierea vreunei femei. Îi luă mîna și îi sărută palma. O trecu un fior delicos... apoi i se aruncă în brațe, sărutîndu-l cu întreaga-i ființă.

Inima îi bătea cu putere cînd sărutările luară sfîrșit. Își sprijini capul pe pieptul lui, tremură cînd mîinile lui îi mîngîiară spatele. Doamne, Jake, ce-am făcut?

– Am deschis zăgazul, Charity. Pot să te conduc la școală diseară?

– Da. Nu voia să meargă la școală. Voia să meargă direct în patul lui. Știa că n-ar trebui, dar asta își dorea din toată inima. Nu încă, își zise. Să le spun că ai o conferință?

– Da. Liniștește-i, lămurește-i că sînt de partea lor. Dar și că avem niște alternative dure în față, mai ales dacă le obțin din nou asigurările de boală.

– Vorbești despre concédieri, nu? Nu-l privi, în

Dansul nopții

așteptarea răspunsului. Nu era pregătită.

– Da. Asta se poate întâmpla dacă nu ne redresăm. Oricum, se va face treptat, nu deodată, masiv.

– N-are să le placă, dar vor fi măcar pregătiți, dacă se întâmplă. Ridică capul, fiind imediat atrasă într-o altă sărutare. I se dăruie bucură.

În sfârșit, ieși pe ușă, sperând că a reușit să-și netezească părul și să-și aranjeze bluza. Spre uimirea ei, mulțimea o aștepta încă, în anticamera biroului lui Jake.

– Ce-a spus? Întrebă Mary.

Privind chipurile aflate într-o așteptare plină de speranță, Charity își dori să fi avut vești mai bune.

– A fost chemat la o conferință cu consiliul de administrație, mâine, când va discuta despre asigurările de boală.

– Ai făcut presiuni? Întrebă cineva.

În minte îi veni imaginea mâinilor lui, frământându-i trupul și dorința din ochii lui.

– Ăăă... am vorbit pe larg despre asta.

Toată lumea încuviință, considerând că vestea e bună.

– A mai spus, continuă Charity, că trebuie să tragem tare, să umplem contul, să facem orice

ar putea să ne aducă bani sau productivitate. Chiar dacă obține înapoi asigurările, mai ales dacă reușește, și treaba nu se materializează, o să întâmpinăm alte decizii neplăcute cum ar fi disponibilizarea de personal.

– Cum? Începură discuțiile. Nu numai că ideea nu surîdea nimănui, dar toți o considerau o aberație. Ce-ar fi zis însă despre cei din conducere, dacă ar fi aflat că aceștia își păstrau asigurările de boală. Charity hotărî să treacă informația sub tăcere. Lucrurile arătau și așa destul de rău și, poate că Jake avea șă le obțină și lor asigurările înapoi.

Charity oftă. Se anunța o zi lungă.

Capitolul 8

– Cum a fost „Război și pace“?

Jake rîse cînd Charity se strecură pe locul de lîngă șofer. Închise cartea și o sărută în chip de salut.

– Destul de bine. Pierre s-ar putea descurca cu cîteva lecții ale mișcării bărbaților.

– Oh, Doamne, mormăi ea, aranjîndu-și cărțile în poală.

– Cum a fost la curs? întrebă Jake, pornind mașina.

– Bine. Am primit cîteva chestionare, pe care

trebuie să le analizez pînă săptămîna viitoare. Pot s-o fac, între frecatul pe dinți și clătire. Cred că există vreo cinci secunde libere între cele două operații.

– Charity, dacă proiectul ăsta guvernamental e prea mult...

– Nu, spuse ea repede. După cum ți-am spus, dacă obținem proiectul, o să arate foarte bine în caracterizarea mea profesională. Așa că merită.

Oftă ușurat. Era plăcut să-ți faci griji pentru cineva. Cum ea îi permitea să pătrundă din ce în ce mai mult în viața ei, urma să poată avea și mai multă grijă de ea, nu o grijă sufocantă, ci o grijă afectivă. Avea multă afecțiune pentru ea, mai multă decît se așteptase. Dar n-avea încă de gînd s-o copleșească.

Ieși din parcare, îndreptîndu-se spre Milton. Nu vorbiră despre nimic deosebit, pînă se apropiară de oraș.

– Știu că e tîrziu, începui Jake, dar nu vrei să vii la mine, să bem o cafea?

Ea tăcu un timp îndelungat.

– Preferi să bem o cafea la tine, sau să cinăm? Mi-am închipuit că în casa mea există pentru tine o atmosferă mai intimă. Depinde de tine dacă ești

pregătită să facem publică legătura noastră.

– Parcă vorbeam despre o cafea, se mulțumea ea să răspundă.

– Nu, replică el, după o pauză. Dar dacă nu vrei decât o cafea, presupun că mă pot obișnui cu gândul.

Ea își privi mâinile.

– Știi că am deschis zăgazurile, Jake...

– Dar tu ești prudentă. Trase adânc aer în piept, urînd situația. Știa însă că, de astă dată, trebuia să-i acorde ei inițiativa. În regulă, doar o cafea, fără presiuni.

Ea rîse.

– Tu? Fără presiuni?

– Să știi că mă pot abține. Dar tu te descurci fără presiuni?

– Da, răspunse ea, după o pauză grăitoare.

Ajunși acasă la Jake, el făcu o cafea și discută despre *Wayans*. Simțea că epuizaseră subiectul în prea mare măsură, pe drum spre școala ei, în ziua aceea la lucru. Adevărul era că nu aștepta cu nerăbdare conferința de a doua zi. Își propuse să nu fie pesimist în legătură cu succesul pe care-l avea de obținut. Dacă ești pesimist, contribui cu siguranță la eșec. Prima

regulă a lui Genghis Khan.

Charity puse ceașca de cafea pe masa din bucătărie.

- E timpul să plec.
- Bine, spuse el, oftînd.

Puse ceștile în chiuvetă. Cînd se întoarse, ea aștepta în pragul bucătăriei. Merseră împreună pe hol. Era destul de aproape de ea, încît să-i simtă trupul. N-o atinse. Dorea atît de tare, încît degetele i se strînseră în palmă, iar stomacul i se crispă. Se gîndi că proceda corect. Dar era din ce în ce mai nesigur pe el.

– Mulțumesc că m-ai condus și mulțumesc pentru cafea. Și mulțumesc pentru că m-ai înțeles, adăugă ea, coborîndu-și glasul.

El dădu din cap și întinse mîna spre clanță. La fel făcu și ea.

Mîinile li se atinseră. Jake tremură, învăluit de o căldură bruscă. Ridicîndu-și privirea, o întîlni pe a ei, încărcată de emoții. Se cufundă în brațele lui, sărutîndu-l sălbatic, atît de intens, încît îl luă aproape prin surprindere. Aproape.

Limbile li se îngemănară dornice, împletindu-se într-un duo senzual. O trase spre el, pînă îi sorbi cu totul trupul. Mîinile ei i se agățară de umeri,

Dănsul nopții

Într-o dorință disperată ce se aseamăna cu a lui. Uită de toate și se uni cu ea, știindu-se primit.

– Ei?

Charity îl studia pe Jake, care se strîmba, uitîndu-se în toate părțile, evitînd-o însă pe ea. Fusese trimisă din nou ca să vorbească cu el despre asigurările de boală. Toată lumea era cumva convinsă că ea era cea mai nimerită pentru sarcina asta. Cîțiva colegi făcuseră niște comentarii ambigue despre „relația” ei cu șeful, dar nu-i pusese ră integritatea la îndoială, probabil din pricină că situația o afecta la fel de mult ca și pe ei și nu era atît de fraieră, încît să-și dăruiască asigurarea medicală odată cu dragostea.

Inima îi tresălta cînd acest cuvînt îi străbătu gîndul. Îl iubea cu adevărat și nu se putea înde-părta de el. După ani de pază strictă, își aruncase inima direct în calea vătămării.

– Jake, spuse, cînd liniștea și gîndurile ei deveniseră prea stîmjenitoare. Nu era în regulă reticența lui de a-i povesti despre conferința cu

consiliul de administrație.

Privirea lui se concentrează asupra ei. O expresie neutră o înlocui pe cea intensă, obișnuită.

- Consiliul nu e încântat de mine.
- Sper că slujba ta nu e în pericol.
- Nu știu, dădu el din umeri, și nu sînt îngrijorat. Chiar dacă urăsc să pierd slujba asta, acum cînd abia am reușit să obțin niște proiecte, îmi pot oricînd găsi alta. Dar au restituit cîteva asigurări, totuși.

Ea zîmbi, ușurată.

– Chiar? Fantastic! Ai spus „cîteva“. Ce ne-au lăsat? Programul stomatologic? Ochelarii? Farmacia?

- Nu „ce“, iubito, ci cine.
- Cine? Ce vrei să spui?
- Ajutoarele li se vor da bărbaților însurați, cu familii, și angajaților cu condiții preexistente.
- Ce? Cu greu, Charity își cădu seama că gura i se căscase de surpriză. Dar... dar...
- Știu. Rămîn pe dinafară bărbații neînsurați și aproape toate femeile.
- Dar ăștia formează majoritatea firmei! Nu e nici măcar legal, sînt sigură.
- S-ar putea să fie o problemă discutabilă.

Dansul nopții

– Jake, să nu-mi spui că ești de acord, zise ea, ridicându-se.

Se ridică și el și se sprijini de birou.

– La dracu', nu sînt de acord. Le-am spus că soluția asta e chiar mai stupidă decît cealaltă, și-au fost pe punctul s-o retragă. I-am presat tare, Charity, și-am fost norocos să obțin cît am obținut. Chiar dacă nu-i legal, au restituit totuși ceva. În clipa asta, e lucrul cel mai important. Or să restituie și restul... dacă vor fi precauți în direcția potrivită.

– Dar de ce nu elimină planul stomatologic, sau pe cel farmaceutic?

– Nu costă mult pentru un angajat, iar ei n-au de gînd să plătească o versiune redusă a asigurării medicale. S-au gîndit că bărbații celibatari au în mică măsură nevoie de un plan de sănătate. S-au gîndit și că femeile măritate au acoperire, prin planurile soților.

– Dar femeile singure cu copii? Avem și asemenea situații.

– Au presupus că pentru copii e valabilă asigurarea taților, iar femeile pot face o cerere prin intermediul avocaților lor.

– Și cele care au renunțat la drepturile astea,

știind că li se acordă aici? Femeile ale căror foști soți au încetat să plătească pensii alimentare și alocații pentru copii? Dar copiii ale căror mame au fost întotdeauna celibatare? Sau ai căror tați nu i-au recunoscut la naștere? Georgia Billings, secretară în servicii de birou, e mamă celibatară și are un fiu bolnav. Tratatamentul depășește posibilitățile ei financiare. Cum se poate descurca în situația asta?

– Billings? Notă pe o foaie de hîrtie, apoi o privi. Mai sînt și alții?

– Toți ceilalți, Jake! exclamă ea, doar nu sînt serioși!

– Ba sînt. Au senzația că sînt cît pot de cinstiți în aplicarea măsurii.

– Cum rămîne cu femeile celibatare? Despre ele n-ai spus nimic.

El închise ochii, apoi îi deschise.

– Au zis că majoritatea femeilor celibatare sînt pe cale de-a se mărita mai devreme sau mai tîrziu și atunci, ori vor pleca din firmă, ori vor beneficia de asigurările soților.

– Iar au dat-o în bară, replică ea, furioasă pe el că permisesse consiliului de administrație să priveze femeile de asigurări. Nu pot să cred. .

Dansul nopții

– Le-am spus că planul ăsta e și mai rău. Dar cum puteam să-l refuz? Cei care au mai mare nevoie de asigurări le vor primi măcar, în timp ce eu am să mă lupt să le recuperez pe celelalte.

– Mary n-are asigurare, dar are mare nevoie de ea. Ca și Georgia. Ca și mine, fată bătrână.

– Iar eu am să lupt.

– Chiar ai să lupți? Întrebă ea, cu o nuanță de sarcasm.

– Ar trebui să mă cunoști mai bine.

– Ce să cunosc, în afara faptului că m-ai înnebunit, că mă uzezi, ca să mă bagi în pat.

El tăcu, o tăcere ce condamnă cuvintele ei. O străbătu un sentiment de rușine. Știa că el se va zbate pentru a obține înapoi asigurările. Respinse sentimentul de vinovăție, ridicându-și, sfidătoare, bărbia.

– Te iubesc, Charity, spuse el.

Vorbele erau uimitoare. Ochii i se umplură de lacrimi.

– De ce-mi spui asta, acum?

– Pentru că te simt amestecând problema asta cu noi doi, condemnându-mă pentru hotărârile luate de consiliu. Pentru că văd că nu ne poți separa de ce se întâmplă la serviciu. Pentru că

dacă nu ți-o spun acum, înainte să ieși de-aici, n-ai să mai vrei să auzi. Pentru că vreau s-o spun, Charity. O privi direct. Pentru că e adevărat.

Ea se prăbuși din nou în scaun. Dorea să poată nega ceea ce spusese el despre cum simțea ea, dar nu putea. Întreaga ei furie era îndreptată împotriva *lui*, nu a conducerii.

Se apropie de ea și-i luă mâinile.

– Uite ce e, fii furioasă pe mine, în calitatea mea de vicepreședinte al firmei *Wayans*, pentru a fi pierdut asigurările medicale. Sau fii furioasă pe mine, pentru ceva care s-a întâmplat între noi doi. Dar nu umbri relația noastră pentru o prostie de la serviciu. Dacă am ales momentul greșit să-ți spun că te iubesc, îmi cer scuze. Dar nu-mi cere scuze pentru cuvintele spuse.

Mâinile lui erau calde și puternice, și totuși atât de blânde.

– Charity, continuă el, știu că te grăbesc iar. Nu vreau s-o fac. Dar nici nu-mi pot înfrîna sentimentele. N-am să te întreb ce sentimente ai. Vreau doar să știi ce simt, când vei fi pregătită.

– Am treizeci de ani, Jake, spuse ea cu voce scăzută, îngrozită să vorbească despre asta. Dragostea nu mai trebuie să vină repede și învă-

Dansul nopții

luitoare, ca în adolescență. Trebuie să vină încet, ușor, ca un fotoliu confortabil. Cum te-ai întors, s-o găsești acolo.

– La naiba, Charity, rîse el, sîntem destul de bătrîni și de experimentați, ca să recunoaștem diferența dintre plăcere și dragoste. Dar tu nu ești un fotoliu vechi și comod.

– Slavă Domnului. Nu mă înnebuneam după ideea de-a fi un fotoliu vechi.

O trase spre el, apăsîndu-i buzele de ale lui.

– Am avut cîteva fotolii vechi în viața mea, dar nu mi-au provocat o asemenea reacție.

– Nu l-ai avut niciodată pe ăsta, șopti ea și-l sărută.

Sărutul era blînd și lent, ascunzînd o dorință latentă. Cînd se despărțiră, el zise:

– Crezi că mai putem aranja o „mare evadare“?

– Mă îndoiesc. Îi sorbea aroma, cu simțurile subjugate.

– Și eu, oftă el. Spune-le celor care așteaptă că nu sînt fericiți cu ceea ce-am primit înapoi, dar că e un început și am să mă strădui să recuperez toate asigurările. Dar acum e indispensabil ca toată lumea să muncească, să redreseze firma.

– Am să le spun. Sper să creadă.

– Or să creadă. Am descoperit că ești foarte respectată.

– Doamne, ce te-au mai bîrfit pe tine, rîse ea.

– Am senzația că tu mă protejezi cel mai bine de furia mulțimii.

Îi dădu drumul. Ea îi atinse părul cu mîinile, îi șterse urmele de ruj roz de pe buze și-l sărută apăsător. El îi prinse încheietura mîinii și-o sărută în palmă.

– Vino la mine diseară, Charity.

– Da, răspunse ea, fără să șovăie.

Putea aproape auzi a doua lui întrebare, nerostită. *Vii în patul meu?* Nu mai știa răspunsul.

Cîteva minute mai tîrziu, Charity se simțea ca Danielle înfruntînd vizuina leului. Încerca să explice grupului, ce aștepta în anticameră, ce hotărîse consiliul de administrație de la *Wayans*. Rumoarea ce se iscă semăna cu un răgnet de luptă. Pînă și secretara lui Jake vociferă revoltată.

– Glumești, spuse Mary, străpungînd gălăgia, furioasă. Nu pot fi serioși. Nu-i legal să le dea

unora asigurări, iar altora, nu.

– Din nefericire, legal sau nu, sînt foarte serioși. Haideți să privim pozitiv problema. Le-au dat înapoi asigurările de boală unora dintre angajați. Dacă ne continuăm presiunea, fără să întrecem măsura, ni le vor da înapoi tuturor. În momentul ăsta, dacă le cerem socoteală, le vor retrage tuturor asigurările. Și nu le vom mai primi niciodată înapoi.

– Oricum nu le vom mai primi, zise o femeie. S-au chinuit mult să justifice de ce le dau asigurările bărbaților. Nu le pasă decît de oamenii de bază. Iar noi, femeile, nu facem parte dintre ei!

– Mă întreb cum ne-a ajutat Domnul Conducere din biroul ăsta, mormăi cineva.

– N-are să se zbată pentru noi. Face doar cît să pară Domnul Altruist.

– Spunîndu-ne că *noi* trebuie să muncim mai mult. Ha!

– Voi, femeile, vă plîngeți toată ziua!

Mulțimea se întoarse în direcția vocii sarcastice. Din ușa anticamerei, le privea Dave Ringman.

– Ar trebui să fiți recunoscătoare că vă păstrați slujbele, spuse el, iar zîmbetul lui deveni aproape un rînjel. Nu pentru că le creați.

– Am auzit, interveni secretara lui Jake, că cei din conducere *nu* și-au desființat asigurările, le-au desființat doar pe ale angajaților de rînd.

– Cum? Indignarea îndreptățită riscă să se transforme în revoltă.

Dave erau uimit și încurcat.

– N-avem de ales. E... Trebuie să le declarăm ca venit, pentru că pe ale celorlalți le-au desființat.

– Aș prefera să plătesc impozit, asupra costurilor, decît să plătesc costurile, spuse o femeie, exprimînd sentimentul de furie pe care Charity îl simțea.

Dave se retrase rapid din încercuire.

– Nu pot crede că Halford i-a lăsat pe trepădușii ăștia să-și păstreze asigurările și ni le-a luat pe ale noastre, izbucni cineva.

– Oameni buni, începu Charity, dîndu-și seama că erau gata să-l împuște pe mesager, pe al cărui rol îl juca. Se întreba dacă Jake auzea prin ușa ceea ce se petrecea. Cred că domnul Halford e sincer cu noi. Nu e prost. Știe că, dacă angajații suferă, are și firma de suferit.

– Poate că au nevoie să li se amintească lucrul ăsta.

– Mda.

Dansul nopții

– Hai să facem o ședință.

– O ședință în care să hotărîm cum să ne răzbunăm!

Grupul părăsi biroul, iar secretara lui Jake i se alătură.

I se alătură și Charity, întrebîndu-se ce avea să urmeze.

Era în întârziere. În mare întârziere.

Jake oftă ușurat, văzînd luminile farurilor pe alee. Ieși pe ușă, porni s-o întîmpine, înainte ca să parcheze și să oprească motorul.

Abia apucă să iasă din mașină, că o luă în brațe.

– Am crezut că nu mai ajungi, zise el, sărutînd-o îndesat. Unde ai fost?

– Am avut o ședință. Scuză-mă că am întîrziat. Îl strînse, uimindu-l cu îmbrățișarea ei sălbatică.

O strînse și el cu putere, desfătîndu-se cu aroma ei unică. Nu-i păsa de ce întîrziase, era acum cu el. Doar asta conta.

– Jake, șopti ea, presărîndu-i fața cu sărutări.

Trebuie să-ți spun ceva.

Tulburat de buzele ei care îi ardeau pielea, nu putea gândi limpede.

– Ce? Întrebă el, absent.

– Am... avut... o ... ședință... în seara... asta, spuse ea, printre sărutări.

– Drăguț. Nu știu de ce era îngrijorat că ea nu va veni niciodată în patul lui. Nu ajunseseră încă atât de departe.

– A fost în legătură cu *Wayans*. Gura ei era o flacăară, arzînd-o pe a lui, înnebunindu-l. Mă înnebunești, Jake.

Mîna lui îi alunecă pe sub haine, iar trupul i se cutremură, simțindu-i pielea catifelată.

Ea gemu, sărutîndu-l, apoi își desprinse buzele și își îngropă fața în umărul lui. Mîinile ei îl prinseră de spate, cu unghiile îngropate în piele, în timp ce palmele lui îi frecau sfîrcurile. Erau întărite de dorință, de dorința pentru el. Își apăsă trupul în cotlonul dintre pulpele ei, întrebîndu-se dacă capota mașinii va putea să reziste dragostei lor și dacă vor fi observați de vecini.

– Jake, sîntem în... ahh... grevă.

– Charity, mă înne... Sînteți în ce?

– De asta am întîrziat. Îl sărută pe gît. Ar trebui

Dansul nopții

să intrăm în casă, înainte ca vecinii să afle cum fac păsările și albinele...

Se îndepărtă de ea.

– Stai puțin. Sînteți în grevă?

Ea încuviință din cap.

– Da. Toate femeile, din cauza pierderii asigurațiilor. Am simțit că e necesară o demonstrație de forță, pentru ca să-i aducem pe șefi cu picioarele pe pămînt.

– Glumiți! exclamă el, privind-o fix. Glumiți.

– Nu. Eu voi fi în pichet, cu celelalte. Se încruntă. Observ că nu ne mai îmbrățișăm. Asta înseamnă că amestecăm problemele de serviciu cu relația noastră?

– Nu! Dar m-ai luat prin surprindere, Charity, asta n-are să rezolve nimic. Va înrăutăți situația. Consiliul nu va ceda unor pretenții venite din partea unor greviști.

– Nu cred că restituirea asigurațiilor de boală se poate numi pretenție. Ne-am dus la avocat, Jake. Și e ilegal să acorzi asigurări doar unei părți dintre angajați.

– Știu, răspunse el, și murmură o înjurătură.

– Bănuiam. Ai ocolit rezolvarea, zise ea, cu o expresie furioasă pe chip. Vrem asigurările înapoi,

sau dăm conducerea în judecată.

– Nu te pot condamna pentru ceea ce simți. Dar dacă dai conducerea în judecată, pierdem contractul guvernamental. Și atunci, nimeni nu va mai avea slujbă, pentru că *Wayans* nu mai rezistă nici un an, în starea asta. La ce folosește un proces?

– Femeile sînt gata să riște. Urăsc povestea asta, oftă ea.

El își desfăcu brațele, iar ea se cuibări din nou între ele. Se îmbrățișară minute lungi. Jack știa acum că *Charity* avusese dreptate, iar el fusese naiv. Ceea ce se petrecea la serviciu afecta inevitabil relația dintre ei. Poate nu în modul la care se așteptau, dar impactul exista.

Și încă cum, se gîndi el. O grevă! Simpla noțiune îi dădea fiori. Toată această încătușare fusese creată de idioții din comitetul de administrație. Dorea să-i sugrume pe toți pentru fiasco. Era sigur că-i vor arunca pe umeri întreaga vină, așa cum făceau patronii de obicei cînd dădeau greș. Ignorau cea de-a doua regulă a lui *Genghis Khan*: dă-le războinicilor tăi destulă pradă, încît să nu se răzvrătească împotriva ta.

Dar ceea ce-l îngrijora cel mai tare era faptul

Dansul nopții

că femeile aveau să-și facă rău printr-o grevă. Ar fi trebuit s-o păstreze ca pe o *ultimă* drastică măsură, decît să înceapă cu ea. Conducerea își putea permite s-o îndure mai mult timp decît ele.

Charity îl strînse cu putere, apoi ridică capul.

– M-au ales purtătoare de cuvînt.

– Cum dracu' au făcut una ca asta? Nu le-ai spus nimic?

– Ce le puteam spune, Jake? Nu voiam rolul ăsta, dar, la drept vorbind, n-aveam de ales. M-au ales, pentru că am făcut deja treaba asta neoficial și s-au gîndit că am stabilit o relație de negociere.

– Nu putem fi împreună acum. Spuse aceste cuvinte ca pe o afirmație, nu ca pe o întrebare.

– Asta am venit să-ți spun.

El dorea cu ardoare s-o roage să refuze postul. Știa că ea n-ar face-o. Și știa că *nu putea* s-o roage.

– Te iubesc, Jake, spuse ea.

– Ți-ai ales momentul potrivit să mi-o spui, rîse el, amar.

– Știu. Își reținu lacrimile. Dar n-am putut pleca fără să ți-o spun. Ne sincronizăm perfect. Asta avem, cel puțin, în comun.

– Bine că avem ceva în comun. Gemu și îi

presără părul cu sărutări. Nu-ți pot da drumul, fir-ar să fie. Și nu te pot ține lângă mine.

– Nu vreau să plec.

– Ai fi venit în patul meu în seara asta, nu-i așa? Mi-ai fi dat toată încrederea ta?

– Da. Mărturisirea ei abia se putea auzi.

Închise ochii să nu i se vadă durerea, o durere mai ascuțită decât cea pe care o cunoscuse pînă atunci. Dragostea trebuia să fie o săgeată îndreptată direct spre cea iubită, fără a întâmpina obstacole. Își simțea cămașa udată de lacrimile lui Charity. Cînd redeschise ochii, zîmbi, amar.

– Crezi că au vreo idee despre stimulentele pe care mi l-au oferit în rezolvarea problemei?

Ea rîse cu vocea plînsă.

– Nu, dar m-am întrebat cînd a ieșit numele meu la iveală. Jake, ce-o să se întîmple cu firma?

– Nici nu vreau să mă gîndesc, știu doar că peste două săptămîni ar trebui să obținem contractul guvernamental.

– Documentația e aproape terminată, spuse ea, entuziasă. O am în calculator, sub numele de „Aniversare”. Ai acces prin parola „Patruzeci și șapte bvd”.

– Ce înseamnă asta?

– Nimic, în mod special. E o formulă care să îngreuneze aflarea parolei. Am să-ți dau și restul materialelor pe care le am acasă.

– Sper să pot salva restul. Știa că pare nesigur. Din nefericire, așa era. Foarte nesigur.

Nici unul nu mai vorbi o vreme. În sfârșit, Charity rupse tăcerea.

– Trebuie să plec.

Sărutul lor fu dulce-amar, încărcat de dorință. Într-un târziu, ea se desprinse din brațele lui și plecă.

Jake o urmări cu privirea, pînă cînd forma întunecată a mașinii nu se mai văzu. Se uită la stelele care sclipeau vesel pe cer și scoase un urlet de disperare.

Capitolul 9

– Recunoaștem că țara se află într-un moment de recesiune, iar afacerile au de suferit. Cu toate acestea, nu putem permite ca firma să utilizeze practici incorecte, pentru a economisi bani. Ca femei, sîntem penalizate pentru sexul nostru și ca celibatate, sîntem penalizate pentru starea noastră civilă, prin desființarea asigurărilor de boală, pe care le-am primit de cînd s-a înființat firma aici, în Milton, în 1965.

După încheierea declarației, Charity le zîmbi

Dansul nopții

reporterilor de la posturile locale de televiziune, adunați în jurul ei, într-o conferință de presă ad-hoc. Cineva telefonase probabil presei cu o seară înainte, căci reporterii se înființaseră la *Wayans* dis-de-dimineață. Cei de la ziare și radio plecaseră de mult, iar acum, presa TV înregistra declarații pentru știrile de prînz.

Dintr-un motiv necunoscut, o dureau foarte tare picioarele stînd pe loc și vorbind, decît o duruseră cînd mersese. Își dorea ca interviurile să ia sfîrșit, ca să se poată întoarce la chinurile obișnuite. Femeile salariate ale firmei *Wayans* mergeau în șir, în pichet, în fața intrării firmei și priveau înainte, încurajînd-o. Dorea să-și aleagă cu grijă cuvintele despre ele, astfel încît să nu pară un grup de exaltare. Era dureros faptul că bărbații celibatari intraseră la lucru, în loc să se solidarizeze cu femeile.

– Ce părere aveți despre angajații care și-au păstrat asigurările de boală și au intrat la lucru? o întrebă un reporter, sau despre bărbații celibatari care nu susțin greva? Dar despre propunerea ilegală a firmei în legătură cu asigurările?

Era o întrebare-capcană, se gîndi Charity, iar un răspuns greșit ar putea crea animozitate.

– *Wayans* a încercat să restituie asigurările celor care, după părerea conducerii, aveau cea mai mare nevoie de ele. E un gest lăudabil din acest punct de vedere, dar trebuie respectată procedura legală. E de înțeles și atitudinea bărbaților celibatari, dar trebuie să recunoaștem că sîntem puțin dezamăgite că nu ne susțin acțiunea. Sperăm totuși că luptă pentru noi.

– Dar cum considerați atitudinea conducerii, care vă cere să vă întoarceți la lucru, amenințîndu-vă cu concedierea? întrebă un alt reporter.

– Așa au spus? întrebă ea, cu inima cît un purice.

– Da.

Căută în minte un răspuns diplomatic. Știa oare Jake despre asta? Spera că nu.

– Avem multă experiență de oferit acestei firme, conducerea ei va avea de pierdut dacă va lua o asemenea măsură. Sper că vom ajunge la o înțelegere, înainte ca această decizie să fie luată în serios.

I se mai puseră cîteva întrebări. Se simțea ca o bucată de carne, în mijlocul unei haite de cîini înfometăți. Nici unul dintre reporteri, femei și bărbați, nu-i arătau o fărîmă de compasiune sau

măcar prietenie. Îi interesa doar să-și culeagă informațiile și s-o șteargă.

Teoria ei deveni realitate câteva minute mai târziu, când conferința de presă fu întreruptă de sosirea câtorva mașini. Din ele coborîră niște femei, iar reporterii se năpustiră spre ele, recunoscînd-o pe președinta locală a Organizației Naționale a Femeilor. Se părea că ONF se alătura grevei la timp pentru emisiunea în direct.

Charity oftă, resemnată. Scena începea să semene cu un circ în trei planuri.

– și vrem ca aceste femei și acești bărbați să știe că au sprijinul nostru în această problemă, spuse cu voce tare președinta ONF, pentru camerele de luat vederi și publicul de față. Vom cerceta legile muncii și discriminării, pentru darea în judecată. Povestea asta face parte din oprirea femeilor....

– Pauză de masă, strigă Charity, lăsînd jos pancarta cu „WAYANS NEDREPTATE” și pornind-o spre mașina ei.

Celelalte greviste îi urmară îndemnul, răsufîind ușurate. Se așezară cu toate pe capotele mașinilor și mîncară, trăgînd cu ochiul spre reprezentantele ONF. Discuția lor se învîrtea în jurul

modului în care să pună conducerea firmei în încurcătură. Privind și ascultînd, Charity începu să se simtă puțin folosită de ONF, care mai avea încă un cuvînt de spus grevistelor.

Aruncă o privire birourilor firmei *Wayans* și observă un bărbat care le studia. Nu era nevoie să-i vadă fața, ca să știe că era Jake. Își dorea să se caște o gaură mare, care s-o înghită. Se simțea atît de tulburată, încît unica soluție i se părea a fi să dispară total. Voia doar să se sfîrșească totul, ca să-și poată vedea mai departe de viața ei. Și de Jake. Nimic nu era mai dureros, decît felul în care se despărțiseră în seara trecută.

– Cînd mai stai de vorbă cu Jake? întrebă Mary, aducînd-o cu picioarele pe pămînt.

– Nu știu.

– Poate că ar trebui să te duci și să vorbești acum cu el, îi sugerează Mary, privind spre clădire.

– Nu acum, scutură Charity din cap. După ce pleacă reporterii.

Nu dură mult. Reporterii își terminară repede transmisia în direct, își strînseră aparatura și-o porniră în căutarea altor subiecțe. Reprezentantele ONF așteptară plecarea acestora, apoi se urcară în mașini, lăsară două femei în urmă și-o

Dansul nopții

porniră în căutarea altor ocazii de publicitate. Grevistele priveau buimăcite exodul. Își reluară marșul în fața intrării, iar Mary le vorbi despre cele petrecute. Charity folosi momentul pentru a se strecura în clădire.

Nu se simțea prea bine în interiorul clădirii. Birourile arătau părăsite, în ciuda hîrtilor răspîndite pe mese. Telefoanele sunau întruna, fără să răspundă cineva. Nu-și putu abține rînjetul, cînd auzi strigătul cuiva: „Știe cineva cum funcționează copiatorul? Se blochează mereu!”

Era precis cel care deservea birourile, se gîndi ea. Era știut că se bloca după fiecare cinci copii, dacă nu era corect încărcat. Poate că nu strica să-i lase pe bărbați să se descurce singuri, o vreme.

Rămase puțin în holul principal, întrebîndu-se dacă să folosească telefonul, sau să meargă direct în căutarea lui Jake.

Primi răspunsul, cînd Jake, în persoană, se ivi din aripa arhivelor.

– Jake, strigă ea.

El se întoarse.

– Charity!

Amuțită, nu putea decît să-l privească. Nici el

nu vorbi, își plimba privirea pe trupul ei și pe chip. Ea dorea să fugă spre el, dar gândul o îngrozea. Rupseră tăcerea ce devenea jenantă.

– Aăăă... ce faci aici? Întrebă el, aruncînd o privire în spate. Ea îi înțelese graba.

– Du-te, fă ce ai de făcut. Voiam doar să aranjez o întîlnire oficială cu tine, ca să... negociem. Nu știi cum se procedează cu programarea.

– Ne putem întîlni în seara asta? În clipa asta, mă așteaptă cineva la telefon.

– Nu intenționez să vorbim acum, spuse ea, repede. Diseară e perfect. Ar trebui să ne întîlnim pe teren neutru.

– Ce-ar fi să mergem la restaurant? E normal ca echipele de negociere să se întîlnească în saloane rezervate în restaurante sau în săli de conferință din hoteluri.

– În regulă. Așteaptă puțin, încercînd să prelungească conversația, dar știa că nu trebuia să-l rețină. E timpul să te întorci la telefon.

– Charity?

– Da?

– Cine erau oamenii aceia de afară?

– Îți spun mai tîrziu.

– Urăsc chestia asta.

Dansul nopții

– Și eu, aprobă ea.

Se întoarse pentru a doua oară să plece, iar el n-o mai reținu. Era curioasă să-i afle reacția, cînd avea să-i lanseze bomba despre amenințarea cu concedierea din partea conducerii. Cît despre amestecul ONF, situația îl va supăra, la fel ca și pe ea.

Oftă, deschizînd ușa spre briza proaspătă de vară.

Lucrurile erau, cu fiecare clipă, mai încurcate.

– Ce dracu' face aici ONF? o întrebă Jake, privind-o, peste masa aranjată elegant.

Se instalaseră într-un separeu, al unui renumit restaurant italian din Vineland, cel mai mare oraș din vecinătatea Milton-ului. Cineva din conducere văzuse știrile de seară și-l sunase, furios.

– Susțin femeile împotriva nedreptății făcute de Wayans, replică Charity.

– Doar nu vorbești serios, izbucni el, apoi își corectă imediat cuvintele, văzînd expresia înghețată de pe fața ei. Vreau să zic, conducerea n-a

plănuit să le facă nici o nedreptate femeilor care lucrează în această firmă.

– Dar, pînă la urmă, asta s-a întîmplat. Nu doar cu femeile, ci și cu bărbații celibatari.

– Bărbații n-au făcut grevă. Și cred că nici femeile n-ar fi trebuit să facă. Nu le aduce nici un avantaj.

Ea îl privi o clipă în tăcere, înainte de a-i răspunde:

– Noi credem că le aduce. Aseară spuneai că nu le condamni.

– Le înțeleg supărarea și reacțiile, pe care nu le aprob. Problema s-ar putea rezolva mult mai bine dacă ar continua să lucreze, în loc să riște pierderea contractului guvernamental.

Charity nu răspunse.

Jake oftă.

– Uite, e greu pentru amîndoi, poate că n-ar fi trebuit să-ți vorbesc așa, dar greva e o acțiune greșită. Și tu aveai îndoieli, aseară.

– Cu, sau fără îndoieli, eu îmi reprezint colegele. Nu cred că cerem prea mult.

– Iar firma încearcă doar să găsească o cale de a eficientiza costurile asigurărilor medicale, ca să se salveze. Cred că nici *noi* nu cerem prea

Dansul nopții

mult, mai ales acum, cînd *Wayans* e într-o situație disperată.

– E ilegal. Am putea intenta un proces.

Jake își strînse pumnul.

– Dacă faceți asta, înmormîntați firma. Angajații vor fi mai afectați decît acum. N-ar putea femeile veni înăuntru, ca să putem rezolva problema împreună?

– Iar bărbații să le comande în continuare, nu-î așa, Jake? murmură ea, fără să-l privească. După toate discursurile și acțiunile tale, legate de mișcarea bărbaților și de egalitatea cu femeile, găsești aceeași cale. Crezi că femeile au mai puțină nevoie de asigurările medicale, decît bărbații.

– Cred că femeile au mai multe resurse în sensul ăsta decît bărbații, răspunse el, ferm. Era adevărat. Majoritatea grevistelor erau măriitate și beneficiau de asigurările soților. Nu le cerem decît să folosească aceste resurse. Eu mă zbat pentru cei ca tine.

– Sîntem atît de puțini, încît vom primi scuze, însoțite de un scuturat din umeri și cam atît.

Chelnerul îi întrerupse, prezentîndu-le meniul. Jake începu cu un pahar de Chivas cu gheață, pe care-l bău dintr-o singură înghițitură. Simțea

nevoia să bea, dar nici scotch-ul acesta bun și rece nu-i părea gustos. Își dădea seama că greva îi despărțea deja și nu știa cum să îndrepte lucrurile. Cu cât dura mai mult, cu atât mai rău avea să fie.

Se uită în pahar și știu ce anume voia să bea. Pe ea. Buzele ei pline... curba sînilor... talia suplă.... și splendoarea ascunsă dintre pulpe. Voia s-o soarbă în el și să fie sorbit de ea. Voia s-o ducă într-un colț de lume, unde să uite amîndoi de toate, în afară de iubirea lor. Dar acum, mai mult ca oricînd, ea îi interzicea apropierea. Nu putea suporta s-o privească din cealaltă parte a baricadei.

– Mi-e dor de tine, șopti el. Îl ardeau degetele în dorința de a-i lua mîna, dar rezistă tentației.

Trăsăturile ei se îmblînziră, dîndu-i un aer intim și senzual.

El o privi în ochi.

– Vreau să te ating.

Dorul din ochii ei era răspunsul pe care-l aștepta. Atracția fizică dintre ei era ca un lanț de aur, care-i apropia din ce în ce mai mult, cu o forță de neînvins.

– Dar nu putem, spuse el.

Dansul nopții

– Nu, șopti ea. Nu putem.

Lanțul se rupse pentru moment.

– Toată viața mea, acțiunile mi-au fost controlate de felul în care ar reacționa alții, spuse el, zîmbind strîmb. Mama, surorile mele, fosta mea soție. Serviciile blestемate. Acum, că m-am eliberat în sfîrșit de starea asta, sînt *încă* controlat de altcineva.

Zîmbetul ei era compătimitor.

– Acțiunile îți sînt acum controlate doar de propria ta integritate, Jake. Ești un bărbat onorabil. Știi la fel de bine ca și mine că nu e momentul potrivit să fim împreună.

– Cum de ne-am implicat în chestia asta?

– Tu m-ai convins că la serviciu am ocazia perfectă de-a întîlni bărbați.

– Și n-am greșit, nu-i așa? rîse el.

– E discutabil.

– Nu, e vorba de sincronizare. E clar că la asta nu ne pricepem, chiar tu ai spus-o.

– Apropo, îți mulțumesc că ai ajutat-o pe Georgia Billings cu fiul ei. Mi-a povestit în după-amiaza asta.

– M-am bucurat s-o pot ajuta, răspunse el, fără a pomeni relațiile la care apelase pentru

rezolvarea problemei. Era mulțumit că îi făcuse lui Charity pe plac, măcar atât.

Se uită împrejur, la celelalte mese. Oamenii nu păreau interesați de ei, constatare care-l ușură. Cum nu erau puși sub lentila microscopului, puteau ajunge împreună la o înțelegere. Grăbit de idee, readuse discuția la subiectul arzător.

– În regulă. Vasăzică, șefii de la *Wayans* vor deveni „băieții răi”. Cred că mă pot descurca cu asta. Nu știu cum, dar am s-o rezolv. Apropo, interviul tău de azi a fost formidabil. Cîtiva din conducere, care l-au văzut, au fost nevoiți să accepte că ai vorbit rezonabil. Au speranțe.

– Mulți oameni au speranțe. Ce ne va costa dacă obținem asigurările de boală pentru toată lumea?

– În momentul ăsta?

Ea aprobă din cap.

El o privi intens, înainte de-a răspunde.

– N-o să-ți placă. Concedierea a douăzeci la sută din angajați.

– Ai dreptate. Nu-mi place. Poate firma suporta timp de un an asigurările, iar apoi să se reevalueze?

– Te aștepti să dăm din cînd în cînd lovitura cu

Dansul nopții

o afacere mare, nu?

– Exact.

– Nu știu. Trebuie să văd cifrele.

– Bine.

– Cu cât terminăm mai repede cu povestea asta, cu atît mai repede putem noi doi s-o pornim mai departe de unde am rămas. Poate că ăsta e un test care ne va arăta dacă putem trece peste ce-i mai rău.

– Asta e altă problemă, spuse ea. Au spus cumva cei din conducere că vom fi concediate dacă nu ne întoarcem la lucru?

El șuieră o înjurătură birjărească. Ar fi trebuit să anticipeze că ea va folosi această amenințare. Îi spuse adevărul curat.

– Nu s-a luat nici o măsură pentru concedierea grevistelor.

– Dar s-a discutat, îi atrase ea atenția.

– Cîțiva au făcut gălăgie, în frunte cu prietenul nostru, Mitchelson, explică el. Evident, au hotărît să-și organizeze propria conferință de presă. Nu vorbesc în numele întregii conduceri. Cred, adăugă el prevăzător, că vom vedea și auzi o mulțime de porcării și bîrfe. Treaba ta și a mea este să trecem printre ele, să ne ținem oamenii la

curent cu faptele obiective și să ajungem la o înțelegere sau la un compromis, bazat pe acele fapte.

– Se pune problema dacă toată lumea e la fel de rezonabilă ca tine.

El râse.

– N-am spus că e o sarcină ușoară, draga mea. Am să-ți mărturisesc un secret. Conducerea a descoperit azi că, de fapt, firma e condusă de către secretare. Acum, parcă sîntem într-o casă de nebuni.

Făcuse o declarație incompletă. Firma se afla într-o stare de colaps. Nimeni nu-și imaginase cantitatea de muncă pe care o rezolvau femeile cu atîta competență.

Era rîndul ei să rîdă.

– Poate vă prinde bine să vă descurcați și singuri.

– Învăța-ne măcar cum să evităm blocarea copiatorului care deservește birourile.

– Nici nu mă gîndesc.

– Am să negociez cu Dave pentru tine, zise el, strîmbîndu-se, căci Dave nu se ridică la nivelul funcției pe care o deținea.

– Las-o baltă. Dar, pentru că ne facem con-

fidențe... ochii ei sclipiră, amuzați, află că ne dor picioarele mult mai mult decît ne-am putut închipui.

El rîse.

– În plus, continuă Charity, nu noi am chemat ONF.

– Poate reușim să aranjăm lucrurile fără mari dureri, răspunse Jake, recunoscător pentru vestea auzită.

Spera să reușească. De dragul tuturor.

Charity se foia și se sucea în pat, învelindu-se cu cearceaful și pătura, apoi dîndu-le la o parte. Trupul îi cerea odihnă, dar mintea refuza să se liniștească.

Se ridică și privi ceasul electronic. Arăta două și paisprezece a.m. Gemu și-și acoperi fața cu mîinile. Era ușor să ghicească pricina insomniei: Jake.

Îi spusese că rupseseră zăgazurile. Nu greșise. Mărturie stătea durerea adîncă a corpului ei. Era de-ajuns să închidă ochii, ca să-i simtă

mîinile, să-l simtă mișcîndu-se înăuntru ei, să simtă explozia de emoție dintre ei. Se abținuse atîta vreme, pentru că nu dorise să aibă o „relație stabilă” cu un bărbat. Ei bine, nu-și făcuse o relație stabilă. Și îi era mai rău ca oricînd!

Îl dorea atît de tare, că nu mai putea suporta. Nu știa cum reușise să se despartă de el, la restaurant, în seara aceea. Fusese cumplit cînd își luaseră la revedere, în parcare. Voia să se urce în mașină, să gonească pînă la casa lui și să bată în ușă pînă cînd el se trezea și-i dădea drumul în casă. Dorea să se asigure că și el suferea pentru ea, cum și ea suferea pentru el.

Dar, în seara aceea, descoperise un fapt neplăcut; el era un bărbat care credea foarte mult în lumea bărbaților, o lume nu prea primitoare pentru femei, poate chiar ostilă. Nu se aștepta să descopere în el un feminist, avea de asemenea îndoieli legate de înțelepciunea acțiunii întreprinse de greviste. Dar era limpede că Jake era mai preocupat de situația firmei *Wayans*, decît de cea a femeilor. Atitudinea lui îi trezise o senzație dure-roasă în stomac și o mare confuzie în legătură cu ei doi.

Cum s-ar fi purtat cu ea, în alte condiții? I-ar fi

spus să nu continue colegiul, pentru că urma să aibă el grijă de ea? Ar fi descurajat-o în realizarea planurilor ei, pentru că Țnu se potriveau cu intențiile lui? Întrebările provocate de grevă erau insidioase, furișându-se în relația lor. Fără să vrea, vedea cum între ei se deschide o prăpastie, peste care nu se mai putea croi o punte. Poate că nu se potriveau, în ciuda faptului că făcuseră dragoste. Poate că erau prea diferiți. Poate că de aceea păruse Jake de la început atât de primejdios. Pentru că nu era bărbatul potrivit.

Se dezveli complet și se ridică din pat, hotărâtă să-și vindece insomnia prin citit. Ceva plictisitor, care s-o adoarmă. Poate contractul de închiriere al apartamentului...

Cineva bătu la ușă, de parcă încerca s-o rupă. Charity Țipă și se învîrți dezorientată, lovindu-se de ușa dormitorului, zdrelindu-și degetele de la picioare de lemnul dur. Și le apucă cu mîna, le frecă, în timp ce sărea într-un picior.

– Drace, înjură ea, grăbindu-se către ușa de la intrare. Se uită prin vizor, apoi deschise larg ușa. În prag stătea Jake, cu mîna pregătită să bată din nou.

– Jake! exclamă ea. Ce faci...

El intră, închise ușa și o luă în brațe, sărutînd-o în neștire. Gura îi era de foc, limba îi căuta, avidă, gustul. Charity îngheță o clipă, apoi se dăruie sărutărilor, fără reținere. Felul în care o strîngeau brațele lui, gustul lui, felul în care îi îmbăta simțurile, erau atît de potrivite, încît era exclus ca el să nu fie bărbatul nimerit.

Dură minute nesfîrșite, în care mîinile lor se căutau, să se convingă parcă fiecare că celălalt există cu adevărat.

– Iartă-mă, murmură el, presărîndu-i fața și gîtul cu sărutări. N-ar trebui să fiu aici, știu. N-am putut sta departe. Te iubesc, Charity.

– O sincronizare perfectă, îi răspunse ea, alungîndu-și toate îndoielile. Tocmai eram în pat, dorindu-te alături.

O ridică în brațe și o duse în dormitor. Orice era interzis, fiecare fărîmă de integritate era arsă în vîlvătaia dragostei.

Mult mai tîrziu, Charity se ridică de lîngă el și-și puse capul pe pieptul lui. Își trecu leneșă piciorul gol de-a lungul piciorului său, minunîndu-se de tăria osului și a mușchiului și de gîdilatul părului întîlnit în cale.

Brațul lui o cuprinse strîns, iar degetele îi

mîngîiară spatele.

– Nu adormi, spuse ea, cu voce leneșă.

– Nu adorm. Iartă-mă...

Îl opri, punîndu-i un deget pe buze, apoi îl sărută.

– N-o spune. Eu nu regret ce s-a întîmplat și nu vreau să regreți nici tu.

– N-are să se mai întîmple, promise el.

– N-are voie să se mai întîmple, îl aprobă ea. Inima îi spunea altceva, dar respinse ideea atrăgătoare.

– Pur și simplu n-am putut dormi; n-am putut sta departe de tine, explică el și rîse scurt. La naiba, nu puteam face nimic.

– Știu. Nici eu n-am putut dormi.

– E instinctul primar. Bărbații și femeile, cu străve....

– Nu vreau s-aud nimic despre bărbați și femei. E o teorie depășită, Jake. Ca și sincronizarea. Ai înțeles?

– Știi că ai o trăsătură de șefă în tine?

– Mulțumesc.

Nici unul nu pomeni despre pozițiile lor ca negociatori ai unor părți adverse. Charity nu dorea ca acest subiect sau alte îndoieli să existe

În lumea lor intimă, și bănuia că și el gîndește la fel.

– Ar trebui să plec, spuse el, întetîindu-și dezmierdările.

– Da, răspunse ea și oftă.

Dar nu se mișcă. În schimb, mîinile lui alunecară mai jos pe trupul ei și o traseră peste el.

Îi întîmpină dornică sărutările.

Realitatea putea fi o adevărată răzbunare, se gîdea Charity a doua zi dimineată, mergînd în șirul format de pichet. Nu dormise aproape deloc în noaptea ce trecuse, iar picioarele protestau cu fiecare pas. Nici cu conștiința nu stătea mai bine. De fapt, se simțea chiar mai rău. Sentimentului de vinovăție i se adăuga starea de beatitudine în care se scălda trupul.

Nu regreta ceea ce se petrecuse alături de tovarășele ei. Mary îi zîmbi încurajator. Alte cîteva colege schițau zîmbete chinuite. Se strădui să zîmbească la rîndul ei, simțindu-se ca o hoată care se furișează. Se rugă ca, pînă la sfîrșitul zilei,

să se ajungă la o înțelegere.

În mijlocul aleii pentru mașini, din fața intrării, îi intră o piatră în pantof. Se aplecă, își dezlegă șiretul și-și scoase pantoful. O mașină frână, ca să nu treacă peste ea. Sprijinindu-și vârful piciorului pe asfalt, ea căută pietricica în pantof. N-o găsi. Își trecu un deget de-a lungul marginii interioare, pipăind fiecare milimetru al tălpii. Nimic. Femeile treceau pe lângă ea, chicotind. Deveni conștientă de torsul motorului mașinii aflată în apropiere, care trimitea o undă de căldură metalică. Dar nu reușea să găsească pietricica misterioasă. În sfârșit, după două minute întregi, pantoful îi cedă „nestemata“.

– Aha! exclamă triumfătoare, ridicînd pietricica în mînă. O aruncă, apoi își puse pantoful. Gîndindu-se că, dacă-și relua mersul cu șiretul desfăcut, risca să se împiedice, se aplecă și își legă cu grijă șiretul. Mama ei o învățase de mult că este mult mai înțelept să te oprești și să-ți legi șiretul pantofilor, decît să te repezi înainte și să te împiedici. Firește, mama ei se referea la catarame, pantofii cu șireturi nefiind la modă în secolul al șaptesprezecelea. Dar principiul era același.

Cînd se consideră satisfăcută de modul sigur în care pantofii îi erau atașați de picioare, se ridică și, privind în jur, îl văzu pe Jake la volanul mașinii din mijlocul aleei, fixînd-o cu o privire ucigașă.

Îi aruncă un zîmbet vesel. Pur și simplu, nu se putea stăpîni.

De cum se dădu puțin la o parte, permițîndu-i să treacă, el o șterse în trombă.

– Acum ce l-a apucat, mormăi ea. Nu el a trebuit să fie în pichet la ora șase jumătate dimineața.

De fapt, venind la ora zece, întîrziase chiar foarte tare. Oare ce îl întîrziase? se întrebă ea. Dormise, șmecherul.

Femeile o strigară, rîzînd, atrăgîndu-i atenția.

– Mi-a intrat o piatră în pantof, zise ea, zîmbind.

– Chiar așa, îi răspunse Mary.

Buna dispoziție dură încă o jumătate de oră, pînă cînd apăru prima mașină de poliție. O urmă și altele. Charity ridică din sprîncene, privindu-le cum parcau în stînga și în dreapta intrării firmei *Wayans*. Cu stomacul strîns, se întrebă ce căutau acolo. Femeile fuseseră pașnice, așadar, de ce venise poliția?

Răspunsul fu cu totul neașteptat.

– S-a emis o dispoziție împotriva grevei, anunță ofițerul care conducea echipajul. Va trebui să plecați de pe această proprietate, să nu mai blocați intrarea în clădire.

– Dar nu blocăm intrarea, zise Charity, venind în fața colegelor ei.

– Doamnă, ori părăsiți acum proprietatea, ori vă arestez, se răsti ofițerul.

O privi amenințător, iar chipul ei se oglindi în ochelarii lui de soare.

Atitudinea lui o înfurie. Din nefericire, nu putea să-l împuște pe mesager și să scape nepe-depsită.

– Doamnelor, trebuie să plecăm, anunță Charity.

– Nu puteți merge decît cîte trei o dată pe aleea de la intrare, adăugă polițistul. Și dacă vă mai prind pe vreuna pe aici, vă arestez. Nu aveți voie să stați pe loc, altfel vă iau la secție. Ați înțeles?

– O, da, zîmbi ea dulce.

Polițistul își îndreptă degetul arătător spre fața ei.

– Doamnă, clipiți numai, și vă ridic.

Ea își scoase ochelarii de soare și și-i puse la ochi. Apoi zîmbi. Polițistul se înroși, dar plecă fără să mai comenteze.

Cînd polițiștii erau instalați în mașini și urmăreau executarea instrucțiunilor, Charity aruncă o privire spre clădirea cu birouri. Acum știa de ce întîrziase Jake la serviciu.

Și de ce venise în patul ei noaptea trecută.

Capitolul 10

– Firma încearcă, evident, să pedepsească femeile, spunea purtătoarea locală de cuvînt a Organizației Naționale a Femeilor, iar dacă i se va permite așa ceva, îi vor urma și alte firme exemplul. Făcu o pauză, apoi urmă. Iar noi vom ajunge pînă la Curtea Supremă, dacă va trebui!

Mîrîind dezgustat, Jake privi reporterul de știri, lansînd o nouă întrebare ce umbrea firma *Wayans*. Charity stătea lîngă reprezentanta ONF, privind serioasă înainte. Nu-i spusese o vorbă seara tre-

cută despre această conferință de presă. Precis știa despre sprijinul ONF. Era exclus să nu știe. Nu era în situația lui, care primise un telefon dimineata devreme, prin care i se dădea instrucțiuni să meargă la tribunal cu avocatul de la *Wayans*. Nu el luase acea decizie, ci șefii lui. În ciuda protestelor sale, fusese obligat să impună interdicțiile. Intenționase să-i explice toate astea cu prima ocazie, în seara aceea.

Dar ONF nu li se putea alătura grevistelor, fără consimțământul lor. Iar Charity reprezenta grevistele. Poate de aceea fusese atât de receptivă când venise s-o vadă. Dorise să-l amăgească cu un fals sentiment de siguranță. Poate de aceea îi zîmbise atât de dulce azi-dimineață. Știa că un proces le-ar anula șansa de a obține contractul cu guvernul. Dacă nu se renunța imediat la proces, firma era pe cale de dispariție. Oare ei nu-i păsa?

O voce mică protestă în gând, amintindu-i de Charity cea pe care o cunoștea. Dar o cunoștea oare cu adevărat? Simțea că-l folosește, la fel cum îi folosisese confidențele pentru a se amuza. Relatase probabil povestea „omului sălbatic” întregii zone Philadelphia, și toată lumea râsesse de

el și de firmă.

Dezorientat, rănit și obosit, renunță la știrile de seară, nemaivorind să asculte, nici să afle mai mult. Firmele în care se descoperea vreo discriminare de orice fel nu aveau dreptul să încheie contracte guvernamentale, nici măcar să participe la licitații pentru obținerea lor. La ce se gîndeau ea și colegile ei bătaioase? Trebuia s-o sune și să-i ceară lămuriri. Îl străbătu o undă de reticență, căreia îi cedă. Trebuia totuși să dea un telefon reprezentantului armatei, să salveze oferta cît mai era încă timp. Aștepta ca Charity să-l sune în orice moment. În seara aceea, avea nevoie de vizita ei.

Nu-l sună. Nici nu luă legătura cu el în lungul sfîrșit de săptămînă.

Încă se simțea trădat luni dimineată, cînd trecu pe lîngă greviste, în drum spre birou. Femeile erau vesele și sporăvăiau între ele. Îl priviră cu răceală. Charity nici nu-l privi cînd ajunse în dreptul lui. Suferința, adîncă și copleșitoare, îl străbătu, și apăsă cu putere pe accelerație, iar mașina se avîntă spre intrare. Nu contase ceea ce spusese la restaurant despre despărțirea lor. Era hotărîtă să facă din relația lor un lucru de

negociat. Din punctul lui de vedere, nu era de vânzare.

În clădire domnea haosul, telefoanele sunau fără ca cineva să răspundă, peste tot erau împrastiate hîrtii.

Jake supraveghe dezordinea și știi că, dacă nu se instaura măcar o ordine aparentă, firma avea să se prăbușească într-o săptămînă. Era un singur lucru de făcut.

Jake îl făcu.

Charity privi cu oroare autobuzul care își croia drum spre intrarea firmei *Wayans*. Încetini îndeajuns pentru a le îngădui grevistelor să se dea la o parte, înainte de a-și atinge ținta. Geamurile autobuzului fuseseră acoperite cu hîrtie, făcînd interiorul invizibil. Charity văzu niște persoane coborînd din autobuze și grăbindu-se spre clădire. Păreau femei.

Stomacul i se strînse, plămînii păreau goliți de aer. Jake apăru la intrare și vorbi cu șoferul. Autobuzul plecă, iar Jake închise ușa grea, din

sticlă, bordată cu oțel.

– Cred că tocmai am fost concediate, spuse cineva, rupînd tăcerea grea.

– Nu fi proastă, îi răspunse Charity. Nu e decît o manevră ca să ne sperie.

– O manevră reușită.

– Uite ce e, îi costă mai mult să instruiască pe cineva decît să plătească un lucrător experimentat.

– Dar de unde le-or fi adus atît de repede? întrebă cineva.

– Nu știu, probabil de la o agenție. Dar le vor trebui săptămîni întregi ca să învețe treburile noastre, mai ales dacă vor fi instruite de bărbații care n-au habar.

Toată lumea rîse.

– Gîndiți-vă ce grea trebuie să fi fost deja situația acolo, continuă ea zîmbind, dacă au recurs la soluția asta. Sînt afectați și-o arată.

Lumea se înveseli. Charity spera ca sunetele să răzbată pînă în clădire.

– Acum, haideți să ne reluăm marșul. E o gimnastică extraordinară.

Toată lumea se urni, urmîndu-și lidera.

Charity își dorea să simtă aceeași încredere

pe care o emana. Considera că înlocuirea lor atât de rapidă, chiar și temporar, era o lovitură grea. Și era probabil reacția la eventualitatea unei dări în judecată. Le blestemă pe cele de la ONF care declaraseră acest lucru fără consimțământul grevistelor. Un proces ar ruina șansele obținerii contractului. Gîndul îi făcu rău. Fusesse nevoită să stea lîngă ele, în obiectivul camerei de luat vederi, așteptînd să-și exprime punctul de vedere, pe care reporterul nu i-l mai ceruse. Purtătoarea aceea de cuvînt, proastă, o lungise atîta, încît ocupase tot timpul de emisie. La *Wayans* se succedaseră o serie de acte agresive, pînă cînd conflictul escaladase peste putința de a se mai salva situația. Riscau să ajungă oricînd în rîndul șomerilor.

Nu mai era nimic amuzant, se gîndi ea. Nu voia să-și evalueze propria situație financiară. Cîte un dezastru o dată era de ajuns.

Dar cel mai cumplit dezastru era Jake. Cum le putea face una ca asta? Simțea că o trădase, nespunîndu-i despre măsura de interdicție și despre spargerea grevei.

Tot weekend-ul își dorise ca el să-și repete vizita pe care i-o făcuse cu cîteva seri în urmă. Cu

fiecare oră de tăcere, durerea îi frîngea inima. O duruse atît de rău seara trecută, încît se îmbolnăvisese din pricina lacrimilor.

Seara de luni trecu în aceeași singurătate, dar dimineața următoare aduse surprize. Cîțiva dintre bărbații care lucrau la depozit li se alăturară femeilor. Aveau expresii năîngi pe fețe.

– Noi... ăăă... sîntem de acord cu voi, încep unu. Firma ar trebui să dea înapoi tuturor asigurările de boală, nu numai cîtorva.

Charity zîmbi ușurată. Femeile se simțiseră înfrînte în dimineața aceea, datorită spărgătoarelor de grevă.

– Era și timpul.

– Mda... păi...

Nici unu nu părea fericit.

– Nu ne-am simțit bine știind că noi ne-am primit înapoi asigurările, iar voi nu, zise unu. În plus, ne-au bătut soțiile la cap să ne alăturăm vouă.

Începură să meargă alături de femei, care le înmînară cîteva pancarde cu „WAYANS – NE-DREPTATE“. Chipurile femeilor erau cam prea angelice. Charity știa că erau gata să pufnească în rîs, ca și ea.

Cînd veni, ceva mai tîrziu, și îi văzu pe bărbații din pichet, Jake căpătă o expresie neprețuită. Dar Charity îi observă cearcănele adînci, precum și fața întunecată. Presimți că și fața ei arăta la fel de întunecată. Privirea lui către ea era încărcată de supărare și de regret. Ea vru să spună ceva, dar știa că nu poate. Își dădea seama că, chiar dacă se rezolva situația, el avea să rămînă șeful ei, iar ea, subalternă. Motivația ei de a nu-și alege perechea la serviciu îi revenea în minte ca o răzbunare.

În următoarele două zile se așternu o amorteală. Îl putea privi pe Jake, fără să simtă nimic. Și el o privea în același fel. Pînă și greva intrase într-o rutină bizară. Grevistele soseau devreme, li se alăturau ceva mai mulți bărbați-colegi. Reprezentantele de la ONF se arătau ori de cîte ori era rost de vreo poză. Jake își conducea mașina de-a lungul șirului de oameni, urmat mai tîrziu de autobuzul cu spărgătoarele de grevă. Greviștii mărșăluiau în schimburi, *Wayans* își înceta activitatea din ziua respectivă, mașinile treceau a doua oară și toată lumea pleca acasă. Firma nu dădea înapoi, în ciuda apropierii termenului de semnare a contractului, așa că femeile nu dădeau

nici ele înapoi, în ciuda apropierii pierderii slujbelor. Impas.

Dimineăta de vineri aduse o breșă în impas.

Jake se învîrtea în cerc, în zona principală a birourilor, furios pe ceea ce vedea. O mare de hîrtii era răspîndită pretutindeni. Nu-și amintea să fi văzut vreodată atîta hîrtie la un loc. Cîteva sertare pentru dosare erau scoase din lăcașuri, altele agățau, goale. Cîteva scaune zăceau, întoarse, iar cîteva telefoane fuseseră aruncate pe jos. Chiar și un terminal de calculator era smuls, cu monitorul spart.

Se avîntă pe coridoare, țîșni pe ușă și se îndreptă spre greviști.

– Charity, urlă el.

– Te aud, răspunse Charity suav, ridicînd din sprîncene.

– Atunci ascultă. Biroul e călcat de vandali, distrus. Sînteți concediați.

Urmă o liniște plină de consternare, care însă nu-l satisfăcu prea mult pe Jake. Charity rupse

tăcerea cu o înșiruire inimitabilă de cuvinte, pe care Bruce Willis le-ar fi apreciat. În încheiere își rezumă discursul:

– Nu fi ridicol, Jake. Nu ne poți concedia pe baza unei suspiciuni.

– Pe dracu' nu pot!

Ea își aruncă pancarda din jurul gâtului și-o porni spre clădire.

– Vino!

O urmă înăuntru. Cercetînd stricăciunile, ea mai adăugă cîteva înjurături ingenioase.

– Cum au putut? Cum au putut?

– Știi cine a făcut-o? Întrebă el, uimit.

– Nu, bineînțeles că nu, izbucni ea. Am vrut să spun... drace, știi ce-am vrut să spun.

Știa. Furia i se topea.

– Totuși, concedierea noastră nu rezolvă nimic, spuse ea. Ah, Jake, îmi pare rău.

– Poliția a făcut un control amănunțit azi-dimineață. Au găsit ușa dinspre hol întredeschisă și au putut vedea în birouri. M-au chemat. Nu ne putem da încă seama cum au pătruns fără să scoată din funcțiune alarmele.

– De ce a făcut poliția un control amănunțit?

– Au fost controale încă de cînd a început

greva, răspunse el, cu o privire care o îngheță. Justificat, se pare.

– Am întrebat, pentru că, de obicei, poliția trece doar prin zonă.

– Oamenii tăi au mers prea departe, Charity.

– Nu oamenii mei au făcut-o. Noi vrem asigurările de sănătate pe care le-am avut întotdeauna și la care avem încă dreptul, dar nu prin distrugerea sediului firmei. Nu pot crede asta și nu pot crede nici că vreunul dintre greviști a făcut așa ceva.

– Cineva a făcut-o.

– Știu, oftă ea, resemnată. Îmi vine rău să văd ce-i aici.

El încuviință din cap.

Ea se aplecă și începu să culeagă hîrțile.

– Nu te osteni, spuse el.

– Trebuie. Nu pot să las totul așa.

– De ce nu m-ai anunțat despre conferința de presă de săptămîna trecută?

– Dar tu de ce nu m-ai anunțat despre interdicție?

– N-am știut nimic, pînă în dimineața respectivă, cînd m-a chemat avocatul la tribunal.

– ONF a organizat conferința de presă pe

seama noastră, fără să ne întrebe. Acolo ni s-au luat frîiele din mîini. Ce-i cu spărgătoarele de grevă?

El închise ochii, apoi îi deschise din nou.

– Ne ducem la fund, fără un ajutor competent.

Ea zîmbi amar.

– Asta le-am spus colegelor.

El privi în jur.

– Nici măcar n-am ascultat despre ceea ce-am discutat acum cîteva seri, despre neimplicarea noastră personală în problema asta.

– Nu, n-am ascultat. Femeile nu mi-ar fi iertat-o.

– Putem să ajungem la o înțelegere?

Hîrtille din mîinile ei păreau atît de inutile.

– Nu știu. Putem?

El nu-i răspunse. O ajută să se ridice. Se priviră o clipă cu răsufierea tăiată, apoi o trase spre el, copleșindu-i buzele într-un sărut punitiv.

Simțurile i-o luaseră de mult razna cînd își dezlipi gura de a ei. Ea se lipea atît de strîns de el, încît carnea lui îndurerată îi simțea fiecare milimetru de trup.

– De ce n-ai venit la mine în seara aia? o întrebă.

Dansul nopții

– Cum aș fi putut, șopti ea. În schimb, ai fi putut tu să vii la mine.

– Nu, oftă el. Nu mai mult decât ai fi putut tu să vii.

Charity dorea să spună o mulțime de lucruri, dar nu găsea cuvinte. Îl ținea în brațe, bucurându-se de această plăcere. Într-un târziu, vorbi el:

– Ar fi bine să pleci. Am foarte multă treabă.

Ea dădu din cap. De astă dată, el nu-i mai oferea platitudini. Știa precis că nu mai era cazul.

– N-are să se mai întâmple, Jake. Îți promit.

– Am să încerc să calmez conducerea.

– Dacă renunți la spărgătoarele de grevă și la interdicție, ne descotorosim și noi de ONF.

– Am să vorbesc cu conducerea. E tot ce pot să fac.

– Hm, hm, ce comod, nu credeți?

La aceste cuvinte insinuante, Jake își lăsă jos brațele care o cuprindeau. Înjură în surdina când Dave Ringman se îndreaptă spre ei, cu o expresie la fel de plăcută ca și vocea.

– Ce surprinși ar fi plimbăreții de afară dacă ar afla cum negociați voi soluționarea problemei, remarcă Dave, sarcastic. Ce s-a întâmplat? Ați

obosit să sabotați firma?

– Taci, Dave, spuse Jake, străbătut de o furie rece. Ai putea fi respectuos sau tăcut în fața lui Charity. Ori ai putea să-ți vezi de treabă. Asta ar fi o schimbare.

Dave se îmbătoșă, cu pumnii strînși. Jake se întreabă dacă ar îndrăzni să-l lovească. Dar Dave dădu îndărăt și se retrase.

Charity oftă.

– De ce mi s-o părea oare că, odată întoarsă la birou, mă așteaptă vremuri grele?

– N-o să fie în preajmă. În săptămîna care a trecut, a izbutit să-și arate totala incompetență. Cum o fi reușit să ajungă șef de departament?

– S-a culcat cu șeful?

Jake rîse.

Ea privi în jur, cercetînd pentru o ultimă oară îngrozitorul „măcel”. Jake stătea tăcut lîngă ea. O mișcare îi atrase atenția și, uitîndu-se într-acolo, văzu greviștii în pragul ușii. Intrară încet, privind neîncrezători.

Charity nu putea crede că unul dintre oamenii ei era un vandal nesuferit, dar cine altcineva ar fi putut-o face? Era prea greu de crezut că incidentul nu avea legătură cu greva.

Totuși, o asemenea distrugere nu avea să se mai întâmple, își jură ea. Niciodată.

Greviștii rămaseră.

Jake nu le stătu în cale, dar îi privi întreaga zi cum fac ordine în birouri. Când sosiră angajatele temporare dădură o mână substanțială de ajutor la reinstalarea echipamentelor, iar când ziua de lucru luă sfârșit, Jake simți că exista o rază de speranță pentru supraviețuirea firmei *Wayans*.

Biroul lui Charity arătase ca răvășit de un ciclon, dar Jake se îndoia că fusese opera unui vandal. Într-un fel, urmele inspirau ceva gen „Dave n-ar putea găsi ce căuta nici dacă acel ceva l-ar apuca de nas”. Spera doar că materialele pentru contract erau stocate în siguranță, în calculatorul ei. Dumnezeu știe ce-ar fi făcut Dave cu ele, dacă ar fi găsit acces la ele. Le-ar fi oferit accidental celui mai mare concurent, probabil. De când plecaseră femeile, incompetența lui Dave devenise atât de evidentă, încât dezvăluise faptul că, de fapt, Charity condusesese depar-

tamentul. Dave n-avea habar, pur și simplu. Nu era în stare nici măcar să găsească un dosar de o importanță vitală pentru el. Iar Dave știa că Jake aflase. Zilele la *Wayans* îi erau numărate.

Cînd toată lumea plecă, în după-amiaza aceea, le mulțumi femeilor pentru înlăturarea urmelor dezastrului. Făcuseră un gest împăciuator, iar el intenționa să se asigure că și conducerea va face unul pe măsură. Nu știa cum, dar era hotărît.

Și pe urmă, el și Charity își puteau vedea de viața lor.

Avea o idee pentru un contract nou-nouț și abia aștepta s-o vadă cum reacționează cînd avea să i-l ofere.

Parcarea din fața locuinței lui Charity părea deosebit de întunecată în seara aceea, cînd ea se întoarse de la biblioteca universității. Știa că parcarea era luminată ca de obicei, dar avea un nod în stomac, ca presentimentul unui pericol. Reprimîndu-și teama, ieși din mașină, o încuie și se îndreptă spre blocul în care locuia. Își dădu

seama că strîngea cărțile la piept, gata să le arunce în orice clipă și să apuce cheile între degete cu vîrfurile ascuțite în afară, gata să lovească.

Drumul pînă la ușa apartamentului păru nesfîrșit. Becul de deasupra ușii era stins. Se muștră pentru că nu-l înlocuise și introduse repede cheia în ușă, copleșită de graba de a se regăsi înăuntru, în siguranță.

Haide, își zise, agasată de panica nerealistă. Era o femeie în toată firea, care trăise ani de zile pe propriile picioare.

– Charity.

Zări o siluetă solidă ieșind de după o plantă ornamentală, în momentul în care își dădu seama că cheile îi erau în ușă, nu în mînă. Pivotă din nou, încercînd să se apere cu arme paleative, în timp ce bînguia: „Pleacă, pleacă, pleacă!”

– Charity, eu sînt, Jake.

Se împletici în ușă, iar teroarea o părăsi. Trupul îi fu scuturat de ușurare, sudoarea îi scălda tîmplele, iar în gură îi veni un gust amar.

– M-ai speriat!

– Iartă-mă. Dar ar trebui să înlocuiești becul ăsta...

– N-am putea intra înăuntru, să țipi la mine acolo?

Degetele îi tremurau când încercă să apuce cheia și s-o răsucească în broască. Jake preluă comanda și deschise ușor ușa. Charity intră și se prăbuși în primul scaun. El închise ușa.

– Am discutat în seara asta cu conducerea firmei. Sînt de-a dreptul furioși de gestul de vandalism...

– Dau vina pe noi? Oamenii ăștia s-au întors azi la lucru de bunăvoie, au făcut curat în birouri...

– Știu, asta le-am spus și eu. Și sînt receptivi, în afară de Mitchelson care insistă să punem mîna pe vandal.

– Atunci, hai să-l sau s-o prindem, replică Charity, furioasă pe blocarea negocierilor din pricina unui nebun.

– Nu, *n-ai* să pui mîna pe un el sau o ea, spuse Jake.

– Misoginule!

– Charity, aici nu e vorba de un bărbat sau de o femeie. Eu nu mă simt în stare să înfrunt o persoană atît de dezechilibrată și nu ești nici tu în stare. Sau, mai degrabă, ești la fel de capabilă ca și mine să ai de-a face cu un posibil nebun, ceea

ce înseamnă că nu ești. Vreau doar să spun că refuz să te expun la vreun pericol, pentru că te iubesc.

– O, Jake, murmură ea, impresionată de sentimentele lui.

– Acum înțelegi? întrebă el, aplecându-se peste scaunul ei.

Ea dădu din cap.

– Bine. O sărută pe gură. Apoi iar și iar, pînă cînd se regăsi în brațele lui.

Bătaia în ușă, ceva mai tîrziu, îi surprinse pe amîndoi.

Charity se încruntă, în timp ce încerca să-și potolească respirația și bătăile inimii. Respirația lui Jake era șuierătoare. Prin pieptul lipit de al ei, îi simțea inima galopînd la fel de puternică, mînată de aceeași pasiune crescîndă.

– Cine ar putea fi la ora asta? mormăi ea.

– Charity, strigă o voce familiară prin ușă. Sînt eu, Dave.

– Nu e decît Dave, se strîmbă ea la Jake.

– E foarte tîrziu, nu-i așa? se încruntă la rîndul lui.

– Păi... da, așa cred, îi răspunse ea și dădu din umeri. Apoi strigă: Un moment!

– Prea târziu, șopti Jake. Am să mă duc în dormitor. Dave are o gură mare.

– Dacă vrei să-i închizi gura, nu e dormitorul locul ideal în care să te duci, murmură Charity, dar Jake rânji și dispăru în camera alăturată. Vor-biseră încet între ei, așa încît știa că Dave nu-i auzise. Își aranjă sutienul și fusta, își netezi părul și deschise ușa.

Dave intră fără aroganța obișnuită, dar fără să arate o atitudine umilă.

– Știu că e foarte târziu, Charity, dar trebuie să stau de vorbă cu tine.

– Ce s-a întîmplat?

– E vorba despre tine și despre femei. Ai vrut prea mult, știi? Mai mult decît merita din partea firmei. N-a fost cinstit să încerci s-o distrugi.

Charity îl privi chiorîș, încercînd să se stăpî-nească.

– Avem dreptul la asigurările de boală, Dave. A trebuit să luptăm, ca să ni le redobîndim.

– Nu. Ați răvășit birourile...

– Nu, nu le-am răvășit, îl întrerupse ea.

– Ba da, le-ai răvășit, strigă el. N-am putut să gădesc nimic! Am căutat peste tot. M-ai făcut să par idiot, Charity. Tu și celelalte femei.

Dansul nopții

– N-am avut intenția, răspunse ea, scuturată de un fior prevestitor.

– Ba da! Făcu un pas spre ea. Nu vă meritați slujbele înapoi! Jake v-a concediat, așa că nu mai aveți ce căuta acolo, dar v-ați întors oricum.

– Nu ne-a concediat, zise ea, retrăgându-se.

– Ba v-a concediat. Ochii lui aveau o lucire ciudată. Toată lumea l-a auzit. N-ar fi trebuit să vă întoarceți. Acum, o să pară că nu sînt în stare să mai lucrez...

– Ba poți, Dave, răspunse ea cu blîndețe. Ești un șef bun.

– Sînt, dar femeile încearcă mereu să-i facă pe bărbați să pară proști.

– Tu ai distrus birourile? întrebă ea, încercînd să pună un scaun între ei.

Dave îl ocoli fără probleme.

– Am făcut ceea ce trebuia, ca să vă dau o lecție. Am obosit să părem răi din pricina voastră și nu vă vrem înapoi. Dar v-ați întors oricum. Tu i-ai adus pe toți înapoi, la lucru. Pe tine te ascultă. Fac ce le spui. Nu pot permite așa ceva, Charity. E timpul să înveți care-ți e locul, într-o lume a bărbaților, zise el, apropiindu-se.

– Dave. Vocea lui Jake răsună calm în spatele

ei. Charity oftă, ușurată.

– Jake! Dave rămase cu gura căscată. Apoi izbucni: Știam eu! Știam că te culcai cu desmățata asta...

Jake făcu un salt și îi dădu un pumn direct în falcă. Capul lui Dave zvîcni înapoi. Rămase multă vreme nemișcat, apoi se prăbuși pe covor.

– Cînd te trezești, poți să-i ceri scuze domnișoarei, spuse Jake, scuturîndu-și mîna. Au!

– Presupun că ăsta e un exemplu edificator pentru rezolvarea blîndă și pașnică a problemelor în mișcarea bărbaților, spuse Charity, cu voce nesigură. Își dădu drumul pe scaun, cu picioarele moi.

– E un exemplu edificator pentru un nerușinat care are nevoie de un pumn în gură. Bine că are falca sensibilă. Cred că am pus mîna pe vandal, pînă la urmă. Am să chem poliția.

Ea încuviință.

Ceva mai tîrziu, după ce poliția îl luase pe Dave, Jake o luă pe Charity de mîini și-o privi grav.

– A fost vina mea.

– A ta? întrebă ea, uimită.

– Credeam că știam ce fac prin mișcarea

bărbaților. Acum știu: L-am creat pe Dave.

– Dave s-a creat singur, îl întrerupse ea. A fost dintotdeauna nervos, dar nici unul dintre noi n-a văzut că se apropie criza. Cred că a fost o criză. Nu există nici o altă explicație pentru ceea ce a făcut.

Jake avu o expresie inocentă, înainte de-a răspunde:

– Cel puțin, are asigurare de boală.

Ochiul lui Charity se măriră, apoi izbucni în râs.

– Șmecherule!

– Consider că te referi la Dave, zise Jake, zîmbind.

– El... el a împins prea departe mișcarea bărbaților.

– Bine, am să renunț la mișcare. Am avut nevoie de ea, dar acum e timpul să mă opresc, să las bărbații și femeile să-și găsească singuri calea.

– Putem, oare?

– Împreună.

– Ai o gândire prea bărbătească.

– Cum dracu' ar trebui să gîndesc? întrebă el, rîzînd.

– Nu știu. Dar nu vom fi niciodată de aceeași

parte a baricadei.

O trase spre el.

– O să facem un compromis. Bineînțeles, dacă vrei să încercăm.

– Vreau să încercăm, spuse ea, știind că, dacă n-o făcea, își alegea o poziție categorică. El era bărbat, iar ea femeie și n-aveau cum să se potrivească în toate. Dar nici nu putea trăi fără el.

O sărută pătimaș.

– Te iubesc, Charity.

– Și eu te iubesc.

Știu atunci ce poziție avea să-și aleagă.

Epilog

– Încetează, Jake! Copiii!

Jake încuviință, dar nu-și retrase mâinile din corsajul rochiei lui Charity. Sîinii i se împliniseră puțin de cînd făcuse trei copii, dar Jake nu se plîngea de acest lucru. De fapt, găsea fenomenul fascinant. Sfîrcurile tari îi împungeau palmele, senzație care-i plăcea foarte mult.

În hol se auziră voci pițigăiate, iar Charity îi îndepărtă mâinile.

Copiii cei mari, Jeremy și Alison, năvăliră în

dormitor și văzîndu-și părinții, rămaseră ținuiți locului.

– Drăguță rochie, spuse Alison. Avea unsprezece ani și era întruchiparea stilului blazat.

– Oho! exclamă Jeremy, cel de zece ani, total ne-blazat. O dulceață, mamă.

Jeremy avea deja o fire masculină, în faza deplinei afirmări, spre amărăciunea mamei lui.

– Mai mult decît extraordinară, completă Jake și zîmbi, ochind rochia de un roz intens, fără bretele. Corsajul strîns îi sublinia sînii, iar fusta se unduia pe picioarele lungi. Era marcată de o diferență subtilă, după cincisprezece ani: era mai împlinită, mai desăvîrșită și, uneori, cu totul misterioasă pentru el. Dar părul lui ascundea mai mult de cîteva șuvițe cenușii, iar talia îi era cu cîteva centimetri mai groasă. Știa că o înnebunește cîteodată, și nu neapărat cînd erau în dormitor. Dar păstrasera compromisul unei legături sincere.

Charity își privi cei doi copii.

– Unde-i fratele vostru?

– Steven este cu Jasmine, răspunse Alison, îl așteaptă pe tata.

– Spune-le că vin imediat, zise el și-i pofti pe

Dansul nopții

amîndoi afară din cameră. Erau copii ascultători și, cîteodată, nu-i venea să creadă că sînt ai lui.

– Ești sigură că nu vrei să stăm acasă în seara asta? Am putea încuia ușa și...

– Da, sînt sigură. Zîmbi și îl sărută. Nu primești în fiecare zi premiul „Managerul Anului”.

– Încă mai există cîțiva oameni care se întreabă dacă nu cumva am plătit judecătorii.

– Ai rezolvat în chip strălucit greva, ai primit contractul guvernamental pentru *Wayans*...

– Tu ai primit contractul, prin munca ta.

Ochii ei luciră, amuzați.

– Noi am primit contractul și tu ai primit asigurările de boală pentru angajați. Și ai negociat pentru ca toți cei care aveau asigurări din alte surse să iasă voluntar din planul firmei.

– Tu, murmură el, sărutîndu-i gîtul, tu ai fost aici negociatoarea.

– Mințile luminate gîndesc la fel. Îl îmbrățișă. Iar acum, ești director și președinte al consiliului de administrație la *Wayans*, o firmă solidă ca stînca.

– Uîți că sînt înșurat cu o femeie care a obținut doctoratul în contabilitate și propria firmă de consultanță. Și-ți era teamă că te voi trage înapoi.

Cine te-a impulsionat să-ți iei doctoratul?

– Tu, șopti ea, sărutându-i urechea.

Îi sorbi aroma minunată și se gîndi că nu se va sătura niciodată s-o simtă în brațe. Era ceva la fel de natural ca și respirația, era minunat de palpitant.

– Sînt încă îngrijorată... Începu Charity, dar se opri. Scoate-ți mîinile de sub rochia mea! Rîdea, însă. Steven ne așteaptă. Și tu trebuie să-ți iei premiul.

– Ai dreptate.

Jos, mezinul, șase ani de figură angelică și farmec, atunci cînd nu intra în vreo încurcătură, își pusese deja hăinuța. Băiețelul sărea în sus și în jos de nerăbdare. La fel făcea și cockerul negru de lîngă el. Jake nu știa care se distra mai tare: Steven sau Jasmine.

– Haide, tată, spuse Steven, apucîndu-l de mîină și trăgîndu-l spre ușa dinspre grădină. Cîinele o luă înaintea.

– Ultimul vestigiu al lui *John Cel de Fier*, remarcă Charity, coborînd scările cu o demnitate senină. Cum au căzut cei puternici?

– E tot ce-mi dai voie să fac, se plînsese el. Ai insistat să renunț la Dansul în Pielea Goală.

Dansul nopții

– Te-ai văzut gol, în ultima perioadă, dragă? Nu e o priveliște prea drăguță.

– Foarte nostim.

– N-o băga în seamă pe mama, spuse Steven cînd ajunseră afară, în aerul rece de toamnă. E doar o femeie. Ele nu înțeleg.

– Ai grăit cele mai adevărate vorbe, fiule. Numai să ai grijă, să nu te audă vreodată mama.

Steven rînji.

O lună imensă, de culoarea gălbenelei, atîrna, joasă, în cerul de noiembrie. Iarba era deja atinsă de ger. Jake se aplecă și-o frecă pe Jasmine pe cap, apoi îi dădu cîteva palme prietenoase pe piept, așa cum îi plăcea cîinelui.

– Gata, fiule?

Steven încuviință.

Jake privi luna, își țuguie buzele și scoase un urlat din fundul gîtlejului. Urlatul mai subțire al lui Steven se uni cu al lui. Jasmine țopăi împrejur, apoi își săltă capul și urlă precum sirena pompierilor.

Jake reuși să-și domolească rîsul, în timp ce urla la unison cu mezinul său. Charity se ivi deodată lîngă el, își strecură brațul sub brațul lui și își puse cealaltă mînă pe umărul fiului lor.

– Credeam că mă alătur formației „Urlătorii Halford“, spuse ea, apoi le dădu drumul cu un geamăt în surdină.

Jake izbucni în râs.

– Familia care urlă împreună rămîne împreună.

– Haide, răspunse ea. Să mergem să-ți primești premiul.

SFÎRȘIT